

Sayı: 201 Ekim 2008 Masrafı: 2€

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

ÖNDER DOLUTAŞ'A ÖZGÜRLÜK

8 Eylül'den beri Açlık Grevinde olan Önder Dolutaş'ın Türkiye'ye iadesini durdurmak için duyarlı herkesi dayanışmaya çağırıyoruz!

Federal Almanya Hükümeti, Adalet Kurumları ve Koblenz'deki Eyalet Yüksek Mahkemesi Cenevre Sözleşmesi'nin mültecilik/sığınmacılık ve insan hakları konusundaki uluslararası onaylı maddelerini alenen ihlal etmekte. Önder Dolutaş'la ilgili Alman makamlarının politik tutumları ve uygulamaları bir skandaldan daha da öte bir şeydir.

Önder Dolutaş politik mültecilik hakkını elde etmiş, Büyük Britanya vatandaşlığını hukusal bir hak olarak kazanmış ve bir politik sürgün olarak

Londra'da üniversite'de okumakta ve yaşamaktaydı. Almanya'ya politik bir etkinliğe katılmak için geldiği 23 Mayıs'ta, Frankfurt/Hahn havaalanında tutuklanarak apartpar Wöllstein/Bad Kreuznach Hapishanesine konuldu. O'nun serbest bırakılması veya işkenceci-faşist T.C. rejimin ellerine iade edilmesi üzerine karar verecek hukuki merci Koblenz Eyalet Yüksek Mahemesi'dir.

Dolutaş'ın avukatının serbest bırakılmasına dair 19 Ağustos 2008 tarihli başvurusu "araştırmalar tamamen

sonuçlanmamıştır" gerekçesiyle bu mahkeme tarafından bir kaç gün önce rededilmiştir. Bu durum elbette olumsuz bir gelişmedir. Ne varki, Önder Dolutaş'ı özgürlüğüne kavuşturmak için sürdürülen uluslararası dayanışmanın daha fazla yükseltilmesi için de bir vesiledir.

Duyarlı herkesi dayanışma eylemlerine katılmaya ve ATİK aktivisti genç bir devrimciyi sahiplenmeye ve Türkiye'ye iadesini durdurmaya çağırıyoruz!

devamı sayfa 5'de

BAŞYAZI

Mali piyasa krizleri, küresel sonuçları ve politikaya yansması

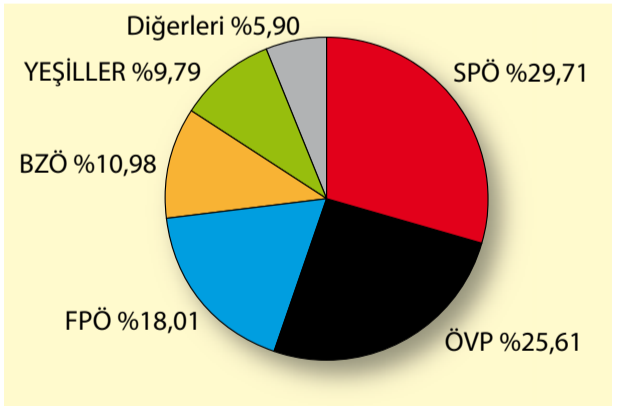
Son yılların moda deyişi emperyalist "küreselleşme" trendinin en belirgin simgesi, uluslararası finans (mali) piyasalar ve onun kalbi durumundaki borsalardır. Dolayısıyla borsalar üzerinden yansıyan uluslararası mali piyasalardaki bütün çalkantı ve gelişmeler negatif anlamda öylesine devindiricidir ki, çok uzak olmayan bir gelecekte; sadece büyük bir şirketin değil herhangi bir kapitalist devletin bir günde çöktüğü!!! duyulursa kimse buna şaşırılmamalıdır. Finans kapital, klasik kapitalizmin kendi temel dokusu olan sanayi/meta/ticaret ve hizmet sektörü piyasasını dahi "teslim" alacak ve bir anda bozguna uğratabilecek kadar tahripkâr bir eğilim göstermektedir.

devamı sayfa 3'te

AVUSTURYA'DA GENEL SEÇİMLERİN GALİBİ İRKÇILAR

Son Genel seçimlerde SPÖ %29,71 / ÖVP %25,61 / FPÖ %18,01 / BZÖ %10,98 / YEŞİLLER %9,79 oy alarak Parlemantoya girdiler. Bu seçimlerin sonucuna göre iktidar partileri SPÖ %5,63 ve ÖVP %8,72 oy kaybına uğradılar. Yeşiller %1,26 oy kaybına uğradı. İrkçi ve Faşist FPÖ %6,97 oy oranını artırdı. BZÖ %6,87 oy oranını artırarak seçimde güçlü çıktılar. Bu seçim sonuçlarında seçim galibinin muhalefet olduğunu bize gösterdi.

devamı sayfa 14'de

Yeni Demokratik Gençlik'ten 18. Festivale Çağrı

Yeni Demokratik Gençlik (YDG) olarak bu yıl 18. Gençlik-Kültür-Sanat Festivalini gerçekleştireceğiz. 18 yıl boyunca ezilen halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesinde önemli bir rol aldık. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi toplumsal gerçeklikler doğrultusunda farklı biçimlerde yürütüldü. Devrimci-demokrat gençliğin bu mücadeledeki rolü geçmişten günümüze kadar belirleyiciliğini en yakıcı biçimde sürdürmektedir.

devamı sayfa 18'de

Ölümünün 24. Yılında Yılmaz Güney'i Anıyoruz

9 Eylül 1984 tarihi, Türkiye'nin en der yetiştirdiği komünist sanatçılardan birisi olan Yılmaz Güney'in aramızdan ayrıldığı tarihtir. Yaşamını devrim ve sosyalizm davasına adanmış, "Halkın sanatçısı, halkın savaşçısıdır" şiarı temelinde yaptığı devrimci sanatla Türkiye halklarının gönlünde taht kuran Yılmaz Güney'in ölümünün üzerinden yirmi-dört yıl geçti.

Kimi insanlar vardır, bedenlen aramızdan ayrılırsalar da geride bıraktığı eserleriyle yaşarlar... Bizimledirler; o büyük davanın gerçekleşmesi mücadelesindedirler. Bu insanlar, bu yanlarıyla yaşayan birçok "ölüden" daha canlıdır... Saygıyla anılır adları... Yılmaz Güney işte öldükten sonra yaşayan bu insanlardan birisidir.

Bu insanları anmanın en iyi ve en doğru yolu onların savunduğu siyasi görüşleri sahiplenip savunmakla, eserlerini yaşatmak ve yaygınlaştırmakla; mücadelelerini sürdürmekle olur. Bizim Yılmaz Güney'e yaklaşımımız da, onu anmamızın temelinde de bu düşünce vardır.

Ölümünün 24. yıldönümünde Yılmaz Güney'i anmak demek, onun siyasi düşüncelerini, bu siyasi düşünceleri doğrultusunda yürüttüğü sanatsal çalışmasında ortaya çıkardığı ürünleri sahiplenmek demektir.

Onu anmak demek, hakim sınıfların her türlü engeline rağmen yapıtlarını, düşüncelerini kitleler arasında yaygınlaştırmak, özellikle gençlerin onu tanımalarını, sahiplenmelerini sağlamak demektir.

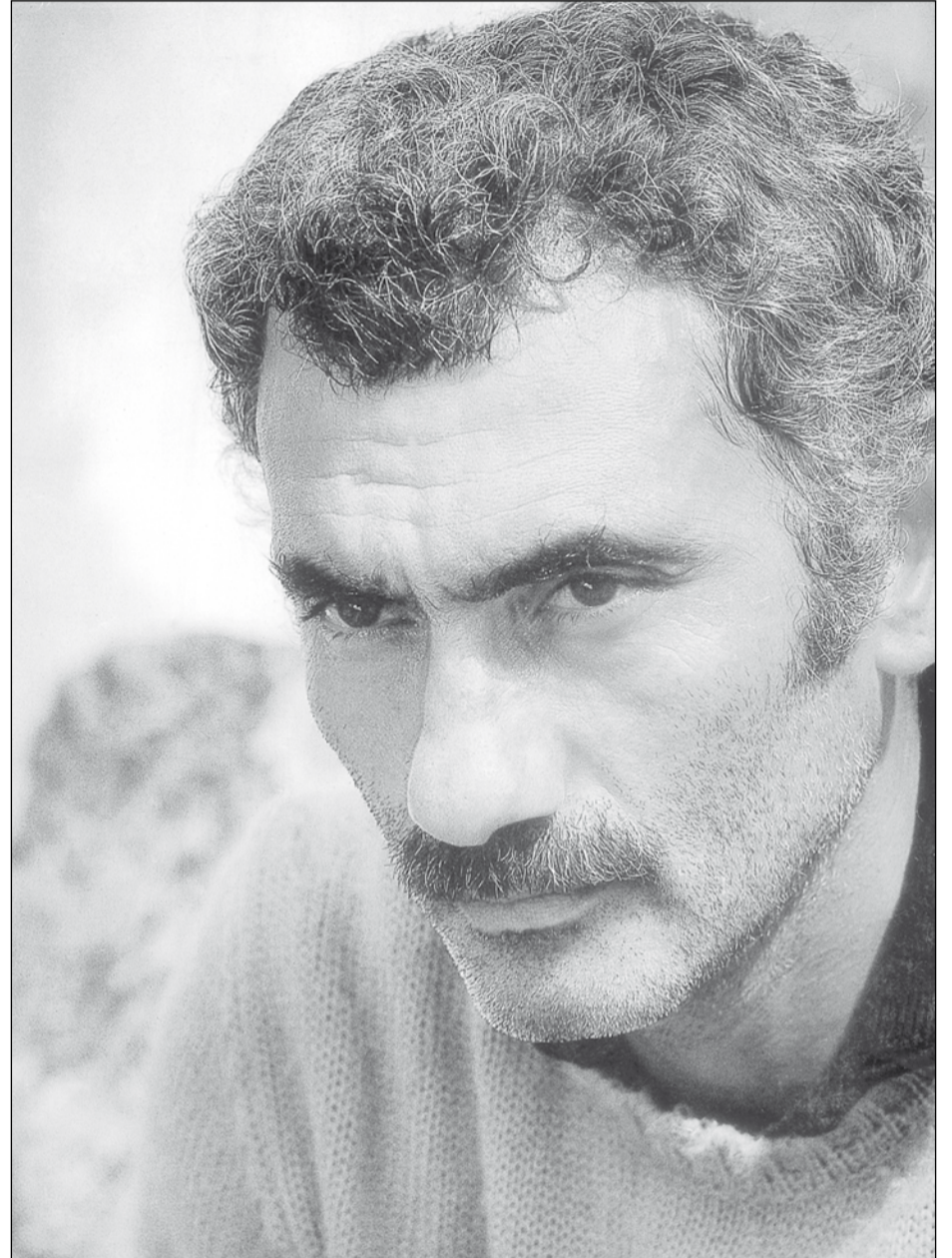
Onu anmak demek, onu tek yanlı olarak, sadece "iyi bir sinemacı" olarak görüp göstermek isteyenlere karşı mücadele etmek, onun sanatına yön veren şeyin siyasi görüşleri olduğunu propaganda etmek demektir.

Onu anmak demek, onu kendi dar siyasi-grupçu çıkarları için savunmak peşinde olanlara, gerçekte ondaki özü kavramaksızın onun isminden yararlanmaya çalışanlara karşı mücadele etmek demektir.

Onu anmak demek, onun hangi ulus-a ait olduğunu onu sahiplenmenin-savunmanın merkezine koyanlara karşı mücadele etmek demektir; Yılmaz Güney'in enternasyonalist yaklaşımının savunucusu olmak demektir, onun çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin-emekçilerin mücadelesinin savunucusu olduğunu söylemek, buna uygun pratiğini sürdürmek demektir.

Onu anmak demek, onun sanatını kitlelere ulaştırmak, onun açtığı yoldan ilerlemek demektir. Sanatı devrim mücadelesinde bir silah olarak kullanmak demektir.

Yılmaz Güney, bir sanatçının değerlendirilmesinde de temel kıstas olarak bu yana vurgu yapar. O; "genel anlamıyla sanatçının niteliğini belirlerken, toplumsal pratiğinin, yani siyasal ve kültürel çalışmalarının, toplumsal tutum ve ilişkilerinin ve eserlerinin hangi sınıfların hizmetinde olduğuna bakmalıyız" derken tam da bunu ifade ediyordu. O, çok doğru bir şekilde sanatta tarafsız kalınmayacağını vurguluyor, burjuvaziyle proletarya arasındaki mü-

cadelede sanatın-sanatçının muğlak tavır takınmayacağını, hangi tarafta olmasına karar vermesi gerektiğini söylüyordu.

Yılmaz Güney'in kültür ve sanat anlayışının temelinde diyalektik materyalizm vardır. O, toplumun sürekli bir değişim ve dönüşüm içinde bulunduğunu, sınıflararası mücadelenin bu değişimde belirleyici bir rolü olduğunu savunur. Yılmaz Güney, kültür ve sanatın toplumdaki doğduğunu ve toplumu değiştirmenin bir aracı olduğunu ortaya koyar. O, bu noktada da sorunu diyalektik bir temelde ele alır ve "Değiştirmek için bilinçli mücadelenin gerekli

olduğu" doğru düşüncesini savunur. O, "sanatın bir çeşit yabancılaşma eylemi" olduğunu, sanatın "kökünü hayattan, gücünü ve etkinliğini ise hayata hesap sormaktan, meydan okumaktan aldığını" söyler. Yılmaz Güney, toplumun geçmişinde varolan kültür ve sanat birikiminde ileri olan yanlara sahip çıkmakta, geri olan yanlara karşı mücadele yürütür.

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809

6802 JX Arnhem

Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1

2575 T.H. Deen-Haag

Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: info@atik-online.net

Mali piyasa krizleri, küresel sonuçları ve politikaya yansımaları

Değerli Mücadele okuyucuları, aslında Mücadele gazetemizin gelecekteki başyazı bölümünde "dünyada derinleşen çelişmeler" adlı bir makale hazırlanmaktaydı ki, ABD New York Borsası'nda kısa bir süre önce büyük bir çöküntü haberi duyuldu. Bu olağanüstü bir gelişmeydi ve bütün diğer gelişmeleri etkileyecek bir güce sahipti. Yeni duruma bağlı olarak, biz de, daha önce defalarca bu köşeden (mali) krizler meselesine dikkat çekmeye çalışmış olsakta, yine de bu mali kriz haberini Mücadele 201. sayısının başyazı konusu yapmaya karar verdik.

Çünkü, bu mesele, bütün burjuva devletlerdeki üst yapı kurumlarının politik-askeri kararlarının ve uluslararası arenadaki siyasi kavgaların veya kamplaşmaların temelini oluşturmaktadır. Emperyalist tekeller arası derinleşen ve artık devletsel düzeyde onları daha fazla karşı karşıya getiren karşılıkların temelinde herkesin kendi ülkesel ekonomik durumundaki çalkantılar ve ölümcül bir boyut kazanan küresel rekabet vardır.

Son yılların moda deyim emperyalist "küreselleşme" trendinin en belirgin simgesi uluslararası finans (mali) piyasalar ve onun kalbi durumundaki borsalardır. Dolayısıyla borsalar üzerinden yansıyan uluslararası mali piyasalardaki bütün çalkantı ve gelişmeler, negatif anlamda öylesine devindiricidir ki, çok uzak olmayan bir gelecekte sadece büyük bir şirketin değil, herhangi bir kapitalist devletin bir günde çöktüğü(!) duyulursa kimse buna şaşırılmamalıdır. Finans kapital, klasik kapitalizmin kendi temel dokusu olan sanayi/meta/ticaret ve hizmet sektörü piyasasını dahi 'teslim' alacak ve bir anda bozguna uğratacak kadar tahripkar bir eğilim göstermektedir.

Günümüz mali krizlerinin temeli 20 yüzyılın son çeyreğinde atılmıştı. Bilindiği gibi, 1974 aşırı üretim krizi sonrası dünya ekonomik-politik anlamda yeni-

den düzenlenmeye başlanırken, bu sürecin adı resmi tarihe "Yeni Dünya Düzeni" olarak geçecekti. Nitekim o tarihten beridir. Mali kapital sanayi kapitaline galabe çalmaya, herşey mali kapitalin çıkarlarına göre yeniden düzenlenmeye başlamıştı.

Spekülatif sermaye gelinen aşamada öylesine etki ve tahrip gücüne ulaştı ki, ABD'nin 158 yıldır etkin olan ve zamanında Alman göçmen sermayesi tarafından kurulan Lehman Brothers (Lehman Kardeşler) iflas bayrağını çektiğinde bu gerçek inkar edilemez bir şekilde kabul gördü. Bundan önce, son bir yıl içinde, orta ve küçük ölçekli 13 ABD bankası daha iflas bildirmişti. Son krizle birlikte bir günde tam 500 Milyar Dolar buharlaştı, adeta yok oldu. Kapitalist "piyasanın kendi kendini regule etme eğilimi" değil, "mali piyasanın kendi kendini ve bu sayede ekonomik sistemi tahrip etme eğilimi" bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Lehman Brothers bankasının iflası yine bir Pazartesi günü gerçekleştiği için gelişmelerin "Kara Pazartesi" olarak tarihe geçen 1929 krizini hatırlatması ve bir dizi kriz senaryolarını gündemleştirmesi ise çok ilginçti. Bir dizi ekonomi uzmanlarının şimdilerde "iflasın, Amerikan ekonomik sisteminin çöküşünün başlangıcı" olarak tarihe geçtiğini söylemeleri, tesadüf olmasa gerek.

Üstelik bu kriz, 2001 mali krizinden daha derin ve sarsıcı idi. Kriz tüm dünyada hemen etkisini gösterdi ve dünya borsalarında büyük çöküşler ve değer kayıpları yaşandı. Krizin ilk dalgası, başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkelerin merkez bankaları tarafından piyasalara acilen sürülen sıcak para akımıyla atılmak istendi.

ABD Merkez Bankası (FED) ve Bush Hükümeti büyük enflasyon tehlikesine rağmen krizin reel sanayi ve diğer alanlara yayılmasını önlemek için piyasaya 700 Milyar Dolar taze para pompalama önerisini Temsilciler Meclisine sundu.

Ancak ilk oylamada 228'e 205 oyla bu tasarı reddedildi. Kurtarma paketinin yeniden görüşülmesi için çeşitli manevralar başlatıldı. Bu para elbette halkın vergi gelirlerinden alınarak aktarılacaktı. İflas

eden bankaların veya şirketlerin ilk ağır faturasının halkın ve emekçilerin sırtına yüklenmesinin çok bariz bir örneği olacaktır, bu müdahale şayet gerçekleşirse. Aynı şekilde AB Merkez Bankası da piyasalardaki etkiyi nispeten azaltmak için, aynı yöntemle, taze Dolar pompalamaya başladı. Bu acil sıcak para pompalama yönteminin temel gerekçesi, krizin bütün piyasaları bir sarmaşık gibi etki altına alarak ekonomik resesyona yol açma tehlikesini önlemek veya geciktirmektir. Lakin, çığ yuvarlanmaya başlamıştır artık. Krizlere sunulan klasik kapitalist çözüm reçeteleri, bilindiği gibi, yeniden yapılandırmanın veya yeni krizlerin ön habercisidirler.

Artık burjuva ekonomistler dahi **spekülatif sermayenin bu felaket gücü karşısında uluslararası serbest piyasaların kendi kendini regule (düzenleme) etmesinin bir bütün mümkün olmadığını ve bu nedenle devletlerin buna merkezi müdahale etmesi gerektiğini** savunmaktadırlar. Hani kapitalist piyasa kendi yaralarını sürekli sarabilir ve kendini yenileyebilir? Ekonomideki liberalizasyon üst yapı kurumlarında ve politik arenada giderek daha fazla oranda talep edilen devlet müdahalesinin dillendirilmesine olanak sunmaktadır. Ekonomideki ve piyasalardaki serbestleşme hiç de iddia edildiği gibi politik liberalizasyonu veya politik özgürlüğü getirmemektedir. Bu balon da patlamaya başladı artık....

Birkaç gün önce araya gelen 'Küresel ekonomik krize karşı Sanayileşmiş Ülkeler Grubu (G7)', krize karşı ortak mücadele etme gerekliliğini açıkladılar. G7 üyesi ülkelerin temsilcileri, telekonferans sistemiyle gerçekleştirdikleri olağanüstü toplantıda, gittikçe kötüleşen ve dünya ekonomisinin sağlıklı gelişimini ve istikrarını tehdit eden kredi kriziyle mücadele etmek için imkanlar ölçüsün-

de her şeyi yapacaklarını bildirmişler!!! G7'ler, ABD'nin ilk müdahalesinin doğru ve yerinde olduğunu belirterek, ABD hazinesinin zor durumdaki banka ve finansal kurumların elindeki şüpheli alacakları satın almasının da piyasalara istikrar kazandıracağını öne sürdüler. **Batma eğilimindeki şirketlerin imdadına G7'ler yetişecekmiş!!!** Bu toplantıda nedense **G8'e dahil olan Rusya yok!!!** Bu arada, G7 üyesi Almanya'nın bankalar için ABD benzeri bir paket hazırlamayacağını, çünkü henüz büyük oranlı bir risk görmediği ifade ediliyor!!! (ANF NEWS AGENCY 22 Eylül 2008)

Mortgage kredi (emlak kredileri) kriziyle başlayan ve piyasalarda çok ciddi bir likidite sorunu yaratan ve Lehman Brothers bankasının iflasıyla bütün ekonomileri sarsan bu krizin gerçek nedeni nedir peki? Dünya, Türkiye ve Avrupa ekonomilerini nasıl vuracak bu kriz? İşçiler, emekçiler, küçük yatırımcılar ve göçmenler açısından ne gibi sonuçları olacaktır? Bütün bunlara doğru yanıtlar bulmak ve devrimci-demokratik güçler cephesinde olumlu-olumsuz bütün gelişmelere hazırlıklı olmak gerekmektedir.

İlk önce belirtmek gerekir ki; **ekonomik kriz ve son yıllarda daha sık görülen biçimiyle mali kriz kapitalizmin daha doğrusu tekeli kapitalizmin temel dokusunda ve genetik yapısında var olan bir şeydir.** Öze tekabül eden bir şey olduğu içindir ki; kriz, periyodik bir şekilde görülür ve bu anlamıyla üretimin anarşik yapısından kaynaklı süregelen ve kalıcı bir eğilim gösterir. Kriz patlak verdiğinde ise tsunamik bir etki gücüyle önüne gelen her şeyi ezer geçer.

Bakınız ekonomi uzmanı Pr. Dr. İzzettin Önder ne diyor bu konuda: "Kriz, kapitalizmin bünyesine ait bir durum. Kapitalizm piyasa için üretim yapar, kapitalist sistem, 1970'lerin ortalarından itibaren giderek hızlanan bir biçimde finansal kesime savrulmaktadır. Finans alanı, köpük alanıdır. Finansın sağlıklı yürütülebilmesi için reel sektörde bunun karşılığının olması gerekiyor. Finans sektörünün büyüklüğü, reel sektörü geçti. Reel sektörde bunun karşılığı ortaya çıkmayınca, finans sektörü havada kaldı ve çökmeye başladı. Kapitalizmin bünyesi ise, piyasa için üretimdir. Piyasayı yapay olarak genişletir ve bu ürün ya da kredi geri dönmediğinde, kriz ortaya çıkar. Aslında bu kapitalizmin kendisini yenileme sürecidir de. Sonuçta çeki düzen verilecek ve yeni bir finans dünyası oluşturulacaktır."

Tekellerin kazandığı her 10 dolardan 7'si bono, tahvil, faiz, kredi gibi finans sektörlerinden elde edilmektedir. Tipik ve klasik bir sermaye birikim modeli olan artı değer sömürsü ve meta pazarları üzerinden elde edilen ticari kârların

önemi günümüzdeki verilere bakılırsa nispeten azalmıştır. Ticaret ve hizmet sektörleri dahi klasik kapitalist sermaye birikim modellerini geride bırakmış durumdadır. Hizmet sektörlerinden elde edilen gelirler dahi sanayi sektörlerini çoktan aşmış durumdadır.

Bu durum kimi oportunistlerin yaptığı gibi **"işçi sınıfının sömürülmesine artık gerek kalmadığı"** tespitini gerektirmez. Bütün bu gerçeklere rağmen, tam tersine, günümüz koşullarında işçi sınıfının nisbi sayısal oranı 1970'lerden çok daha fazladır. Emegün sömürüsü daha ince, yeni ve esnek metodlarla çok daha etkin bir biçimde yapılmaktadır. Milyonlarca emekçi, çeyrek ve yarım günlük işlerle, kiralık işçi olarak çalıştırılmakla, emegün daha fazla mobilize edilmesiyle, emegün üretkenliğinin artırılması yöntemiyle, ödenmemiş emek sömürüsünün yükseltilmesi gibi yollarla inceden incede daha fazla sömürülmektedir.

Sadece sermaye baronlarının toplu sözleşmelerdeki temel gerekçelerine bile bakılırsa, işçilerin sömürülmesinin onlar açısından hala ve ne denli hayati olduğu anlaşılabilir. Toplu sözleşmelerde bile patronlar birkaç temel gerekçeyle pazarlık masasına oturmaktadırlar. **Bu gerekçeler; piyasalardaki kriz, uluslararası rekabet ve üretimdeki yüksek ma-**

sömürüsü en kârlı ve risksiz olanıdır onlar açısından. Üstelik emek sömürüsü üzerinden elde edilen kârlar süregelen ve kalıcıdır. O halde emegün sömürüsü, teknelci kapitalizm açısından da halen çok önemli ve gereklidir.

Krizle yol açan diğer bir olgu; sanayi piyasasındaki karşılığın bakmaksızın mali piyasaların devasa büyük bir gelişme ve büyüme trendi içine girmesidir. Ancak, kısa süreli ve anlık spekülasyon yöntemleri elde edilen vurgunsal birikimler, yine çok sık bir şekilde son kriz benzeri krizlerle bozulan büyü misali dağılımıdır. Gerçekten de hızlı bir köpük birikimi gibi çoğalan sermaye, yine hızlı bir şekilde aniden çökebilmektedir.

Bu durumun nedeni reel dünya şartlarıyla teknelci kapitalist dünya tarafından suni olarak oluşturulmaya çalışılan koşulların uyuşmamasıdır. Arz kesimleri tarafından suni olarak şişirilen talep balonlarının patlaması krizi yaratmaktadır. Mortgage krizinden ucuz emlak ve kredi sistemiyle milyonlarca insana ev vaat edenler, piyasalara karşılığı olmayan oranda çok para sürmek yoluyla spekülasyon kazanç elde etmeye çalışınca kriz patlamış ve yine milyonlarca ev sahibi ortada kalmışlardır. Sahip oldukları evlerini ellerinde tutabilmek için ilk sözleşmelerde taahhüt edilenden daha fazla

olsun, artık kazanacağı şeyler kaybedeceğinden fazla olacağı için daha gür ve sesli bir tepki verecektir. Bu tepkinin öne çıkan en belirgin özelliği ise emekçi eylemlerin **uluslararası niteliği ve birleşikliği** olacaktır.

Emekten ve sınıftan yana bütün örgütlerin kendini buna göre yeniden konumlandırmaları, bir anlamda bunların da kendilerini **yeniden yapılandırılmaları** gerekmektedir. Geleceğin eylemlerinin ikinci özelliği, teknolojiye ve iletişimdeki gelişmelere paralel olarak **eylem biçimindeki zengin ve yeni yöntemlerin** kullanmasında kendisini gösterecektir. Bu nedenle geleceği kazanmak isteyenler iletişim ve teknolojiye gelişmeleri ne denli kendi lehine çevirebilirlerse o denli başarılı olacaklardır. Üçüncü ve en önemli farklılık; **genç, kadın ve göçmen emekçilerin** daha yeni yöntemlerle örgütlenmesi meselesi, sınıf dinamiğine ivme katacaktır. Sınıfın kurtuluşu perspektifiyle ele alınacak daha fazla **uluslararası birleşik sınıfsal mücadele ve anti-empyralist eylem perspektifi** dünya işçi sınıfını, geniş emek cephesini ve devrimci-ilerici örgütlerini bir araya getirecek bir yönelim olacaktır.

Empyralistler arası ve sistem içi çelişkilerin giderek kızıştığı, ekonomik-politik karşıtlıkların **Kosova ve Gürcistan** örneklerinde olduğu gibi açıkta tehditlere dönüştürüldüğü bir süreçte; ABD'de patlak veren ve dünyayı sarsan **mali kriz, sistem içi çelişkilerin törpülenmesini değil, tersine çıkar çatışmalarının boyutlanmasına ve dünya çapında kamplaşmanın derinleşmesini sebebiyet verecektir.**

Dünya enerji piyasasındaki pazar dalaşı günümüzde kendini daha keskin yöntemlerle hissettirmekte ve **ABD-RUSYA** kamplaşması nispeten daha ileri mevzilerde sürdürülmektedir. ABD gemisinde AB ülkeleri varken, RUSYA gemisinde ÇİN ve HİNDİSTAN bulunmaktadır. JAPONYA esasen her iki kamp arasında seyreden ve her iki tarafla da ilişkisini koparmayan durumdadır. Bu kriz bir bakıma Rus ekonomistleri tarafından öngörülmüş ancak tarihi bu kadar kısa tahmin edilmemişti. Aslında son dönemlerde ABD Merkez Bankası'nın faizleri düşürme müdahalesinden de anlaşılıyordu gidışatın iyi olmadığı. Mücadele 200. sayısında biz de emlak krizi ve etkilerini yorumlarken, krizin boyutlanarak ve katlanarak devam edeceğini öngörmüş ve bazı tespitler yapmıştık. Ne var ki, krizin derinliği ve boyutları hiç bir zaman birebir önceden öngörülemeyeceği için tahminler dahi spekülasyonlardan öteye gidemiyordu.

Gelinen aşamada bu kriz bir sarmal misali büyüyecek ve birçok ülke ekonomisinin canını feci yakacaktır. Bunların başında Türkiye gelmektedir. IMF direktifleriyle ve mali piyasalara sürülen sıcak parayla ayakta durabilen TC'nin çürük ekonomisi, yeni ulusal krizlere gebe. 2008 ve 2009 Türkiye açısından felaketi bekleme yılları olacaktır. Türkiye hakim

sınıfları politik ve egemenlik alanında ki faşist karakterine bağlı olarak, krizin vurduğu bir durumda daha saldırgan ve kanlı politikalarını devreye hemen koyacaklardır. Bu nedenle Türkiye Emek Cephesi ve Kürt Ulusal Mücadele Güçleri süreci birbirine yakınlaşmakta aramaya daha fazla önem göstereceklerdir. Tercihinden de öte toplumsal gidişatı bunu resmen dayatmaktadır.

Krizin AB coğrafyası açısından etkisi ortadadır. Amerika'ya yağmur yağsa AB ülkeleri hemen şemsiye açmaktadır. ABD eksenli ekonomik-politikalara bağımlılığa daha fazla derinleşen AB içinde sadece birkaç başat ülke kendisini dayatma kapasitesine sahiptir. Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya dışındakiler sürüklenen durumdadırlar. AB kriz halindeki Amerikan ekonomisine imdat simidini atarken aslında kendini düşünmektedir. Bütün stratejik öngörüler, ABD ekonomisinin 21. yüzyılın ilk çeyreği içinde veya hemen sonrasında birincil konumunu yitireceği üzerine kuruludur. Ancak ABD askeri gücünün erişilmesi güç boyutlardaki kuvveti ona rakip herkesi kara kara düşündürmektedir. **"Çöken bir ABD ekonomisi askeri gücünden kaynaklı kriz durumlarında daha fazla kontrolsüz şiddet kullanarak kendi yandaşlarını da tehlikeye atabilir"** endişesi, AB ülkelerinde önemli bir konu olarak varlığını sürdürmektedir.

Yine de söylenebilir ki ABD-RUSYA/ÇİN kapışmasından AB empyralistleri kendi çıkarlarını savunarak aradan sıyrılmaya bakacaklardır. Fransa'nın Rusya ve Gürcistan arasından barış inisiyatifine soyunması buna bir örnektir. Lakin bu yeni kriz yakında AB ekonomisini de sarsacak ve bu ekonomide de bir resesyon (durgunluk) yaşanacaktır. Buna bağlı olarak burjuva politik arenada militarizme, sözde güvenlik politikalarına, sertlikten ve şiddetten yana devlet terörü uygulamalarına, siyasal ve sosyal hak gasplarına, emeğe yönelik saldırganlık politikalarına daha fazla kilitleme öngörülebilmektedir.

Seçim süreçlerinde göçmenleri seçim malzemesi yaparak göç politikalarında daha fazla gericileşme eğilimine girilmesi kaçınılmaz gözükmektedir. Dünya çapında krizin derinleşmesine ve devlet terörü politikaların güç kazanmasına paralel olarak uluslararası göç akımı ivme kazanacaktır. Yerinden yurdundan sürgün edilen insan sayısı nispeten çoğalacaktır. Bu akımı durdurmaya ve yönlendirmeye çalışmak isteyen burjuvazi, ülke sınırlarında, iç politikalarda ve uyum yasalarında sermaye çıkarlarını korumaya yönelik, saldırganlığını sürdürmeye devam edecektir.

Bu nedenle yakın gelecekte ATİK ailesi olarak görevlerimiz; Avrupa emek cephesiyle, anti-empyralist, anti-faşist mücadele örgütleriyle ve ilerici göçmen hareketleriyle daha fazla buluşmanın yöntemlerini geliştirmek ve uluslararası mücadele ve dayanışma bilincini yükseltmektir. İMA, İLPS gibi uluslararası mücadele birliklerinin önemi ve gerekliliği yanında bu gerekliliğe göre kendimizi yeniden konumlandırma esas alınmalıdır.

liyetir. Bu üç temel gerekçe üzerinden işçi ve emekçi ücretleri mümkün olduğunca düşük seviyelerde tutulmaktadır. Emegün kendini yeniden üretebilmesinin bugünkü maliyeti, **"soğuk savaş"** döneminden bile düşüktür. Emegün üretkenliği ise hiç bir dönem dünyada olmayan boyutlarda yüksektir. Yani bütün üretilen şeylerin üretimi için günümüz üretkenliği içinde 4 saatlik bir zaman dilimi yeter de artar bile. Oysa teknoloji sayesinde yüksek üretkenlik ve 8-12 saatlik bir işgünü, ödenmemiş emek sömürüsünü bir kaç katna çıkartmaktadır. İşçi ücretleri ise tersine bir orantıda giderek düşürülmektedir. Bu durum, teknelci kapitalizmin yoğunlaştırılmış emek sömürüsü üzerinden kâr marjını sürekli yüksek tutma eğiliminde olmasından kaynaklıdır.

Emegün değeri '90'lar sonrası sürekli bir gerileme trendi içindedir. Ödenmemiş emek sömürüsü üzerinden elde edilen kâr marjı sürekli büyümektedir. Üretkenlik kapasitesi, üretim sürecine yapılan teknolojik aşılarda sürekli yükselmesine rağmen, neden kapitalistler hala daha fazla çalışmamız ve daha az ücret almamız gerektiğini söylemektedirler acaba? Çünkü ödenmemiş emek

faiz ödemek zorunda kalmışlardır.

Dünya mali piyasalarındaki paranın miktarı sanayi, hizmet, mal ve ticaret piyasalarındaki değerden çok çok ileride seyrediyor. Bu durum aslında gelecekteki tehlikenin de baş göstergesidir. **Bu kriz, teknelci kapitalist sistemin kendini yeni bir şekilde yeniden yapılandırması veya olası bir daralmayla ancak aşılabılır.** Ne var ki, her iki durumda da, yani bir **yeniden yapılandırma veya bir daralma** (uluslararası bir savaşla birbirini tahrip etme veya büyük ekonomilerin bir şekilde çökmesi) durumunda, emek cephesi açısından gidişat çok iyi gözükmemektedir. Her iki koşulda da emeğe yönelik yoğunlaşan saldırılar, yeni gasptalan politikaları ve yeni yıkımlar kapıda.

Nasıl ki 2001 krizi dünya çapında toplu işten çıkarmaları tetiklediysen, bu kriz de aynı şekilde yeni toplumsal yıkımları tetikleyecek ve ücret kölesi durumundaki genel emek cephesi yeni bir saldırı sınavıyla karşılaşacaktır. Bu yeni sınavda dünya emek cephesinin sessiz kalması ve olan her şeyi sineye çekmesi beklenmemelidir. **Dünya emek cephesi ne kadar örgütsüz ve ne kadar silahsız olursa**

Demokratik Kitle Örgütlerinden Ortak Çağrı

Önder Dolutaş için de demokrasi, insan hakları ve özgürlük istiyoruz!

1951 Cenevre Mültecilik Hakkı Sözleşmesi çerçevesinde uluslararası bir norm olarak elde edilen politik sığınma hakkı, Önder Dolutaş örneğinde olduğu gibi, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin çeşitli makamları ve hukuk sistemi tarafından bir kez daha inkar edilmek-

tumlarıyla çifte standartlı bir demokrasi anlayışına hukuki bir norm kazandırmaya çalışıyorlar.

KEYM hakimleri, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) tarafından aynı dava kapsamındaki soruşturma aşamasında işkenceye başvurulduğu için T.C. devletin hukuk dışı normlarını ve tazminat cezasına çarptırılmasını dahi gözdürdük, Önder Dolutaş'a 'ülkeni terk et meseydin bütün bunlar olmazdı. Bu nedenle iade önünde hukuki bir engel yoktur' diyecek kadar aymazca bir tutum alabiliyor.

Bilindiği gibi, Büyük Britanya'da mültecilik ve sonrasında vatandaşlık hakkını elde etmiş bir politik göçmen olan Önder Dolutaş, 23 Mayıs 2008 tarihinde Frankfurt/Hahn Havalimanı'nda gözaltına alınmıştı. Önder Dolutaş, Türkiye'nin iade talebi gerekçe gösterilerek halen

Rohrbach/Wöllstein mahpushanesinde tutulmaktadır.

Son yıllarda, AB üyesi birçok ülkede sığınmacı, mülteci, sürgün statüsünde başvuru yapan insanların ve yine siyasi mültecilik hakkı ve hatta sonrasında vatandaşlık elde etmiş insanların kazanılmış haklarına yönelik bir dizi hak gaspları ve anti-demokratik uygulamalar gündeme gelmektedir. Alman devleti bu kötü uygulamalarda ve gerici yeni yasal düzenlemelerde ne yazık ki bir lokomotif işlevi görmektedir.

Almanya'da yaşayan çeşitli milliyetlerden halklara yönelik sosyal, siyasal, hukuksal, ekonomik, kültürel ve çalışma hakları gibi alanlarda bir dizi paket saldırılar ve içte ve dışta yayılmacı-militarist politikalar gündemdedir. Mülteci, göçmen ve göçmen kökenli vatandaşlara yönelik hak gaspları da bu saldırganlık trendinin birer parçasıdır. Geniş emek cephesine karşı sermaye cephesi süregelen bir saldırganlık politikasına kilitlenmiş durumdadır adeta. Bu nedendir ki demokratik, ilerici insanlık güçlerini birleştirmek, akıntıya karşı yüzme cesaretini kuşanmak, her alanda dayanışma içinde olmak tarihsel bir görevdir.

Biz aşağıda imzası bulunan birey ve

organizasyonlar olarak; avukatına ve kamuoyuna bir mektup göndererek kendisine yapılan anti-demokratik muameleden dolayı 8 Eylül 2008'den beri süresiz açlık grevine başladığını açıklayan Önder Dolutaş ile dayanışma içinde olduğumuzu yeniden deklare ediyoruz. Önder Dolutaş'ın özgürlüğüne kavuşması için başlatılan kampanya çerçevesinde bütün demokratik eylemlilikleri destekleyeceğimizi ilan ediyor ve duyarlı herkesi yürüyüşe katılmaya çağırıyoruz.

Önder Dolutaş için de demokrasi, insan hakları ve özgürlük istiyoruz yürüyüşü:

Tarih: 4 Ekim 2008,
Saat: 11:00,
Yer: Reichensperger Platz
(An der Stresemannstr.)
KOBLENZ

Şimdiye Kadar İmzalayanlar:

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu), ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu), YDG (Yeni Demokratik Gençlik), ATİK-Kadınlar Komisyonu, AvEG-Kon (Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu), ADHK (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu), Bir-Kar (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu), Duisburg İrkçılığa Karşı Ağ, Kızıl Yardım Duisburg Örgütülüğü.

tedir. Bununla birlikte, Büyük Britanya makamlarınca Önder Dolutaş'a verilen vatandaşlık hakkı dahi resmen gözardı edilerek, uluslararası politik bir skandal örneği yaratılmaktadır. Almanya Hükümeti, Adalet Bakanlığı ve Koblenz Eyalet Yüksek Mahkemesi (KEYM); Önder Dolutaş'ın demokratik, insani ve özgür yaşam hakkını gasp ederek onun geleceği ile oynuyorlar. Aynı zamanda bu tu-

Önder Dolutaş'tan Mektup

Rohrbach Cezaevi'nde, Türkiye'nin iade talebinin karara bağlanması için tutuklanan Önder Dolutaş, 8 Eylül tarihi itibarıyla süresiz açlık grevine başlamıştır.

Aşağıdaki mektubu dışarıya, açlık grevine neden başladığına dair göndermiştir:

23 Mayıs 2008 tarihinden bu yana Türkiye'ye iade talebiyle ilgili olarak Rohrbach Cezaevi'nde tutuklu bulunmaktayım. Koblenz Bölge Yüksek Mahkemesi'nin 25 Ağustos 2008 tarihli, politik mültecilik hakkımı dikkate almayan kararını protesto etmek için süresiz açlık grevine başladığımı duyarlı kamuoyuna bu vesile ile ilan etmek istiyorum.

Benden önceki sayısız örnekte olduğu gibi, Türk devletin politik düşüncemden kaynaklı anti-demokratik ve insan hakları karşıtı baskılarından kurtulabilmek için, 2001 yılında İngiltere'ye geldim ve politik mültecilik için gerekli başvuruyu yaptım. Başvurum İngiliz

devleti tarafından kabul edildi ve 1951 Cenevre Konvansiyonu uyarınca politik mülteci statüsü aldım. İngiltere'de bulunduğum yıllar boyunca politik baskılardan dolayı Türkiye'de ara vermek zorunda kaldığım akademik faaliyetlerime devam ettim. Alman makamları tarafından tutuklandığım tarihe kadar Londra'daki Brunel Üniversitesi'nde "Finansal Yazılım" üzerine doktora çalışması yapmaktaydım.

Almanya'da Türkiye'ye iade talebiyle tutuklandığım günden bu yana kanuni prosedürün tamamlanma sürecini beklemekteydim. Ne var ki; Koblenz Eyalet Yüksek Mahkemesi'nin 25 Ağustos 2008 tarihli kabul edilemez ve uluslararası anlaşmaları hiçe sayan kararları karşısında, elimdeki tek protesto aracı olan açlık grevi hakkımı kullanmaya

karar vermiş bulunmaktayım.

Koblenz Eyalet Yüksek Mahkemesi, İngiliz devletinin 1951 Cenevre Konvansiyonu uyarınca tarafıma vermiş olduğu "Politik Mültecilik Statüsü"nü kararlarında hiçe saymaktadır. Koblenz Eyalet Yüksek Mahkemesi, Türkiye'deki mahkemelerim sürecinde benim ve beni temsil eden avukatın olmamasını benim hatam olarak değerlendirmektedir. Halbuki Köln Eyalet Yüksek Mahkemesi 1951

Cenevre Konvansiyonu'na uygun olarak bu durumun, yargılanan kişinin suçu olmayacağı gerçeğini 15 Ağustos 2008'de oldukça benzer bir durumda karar altına almıştır. Koblenz Eyalet Yüksek Mahkemesi, 25 Ağustos 2008 tarihli kararı ile, hem Köln Bölge Yüksek Mahkemesi hem de 1951 Cenevre Konvansiyonu'yla ç-

lışmaktadır. Bu hukuki olmayan durum düzeltilmelidir.

Türk Devleti'nin anti-demokratik baskılarına maruz kalmak, işkenceye, kötü muameleye uğramak ve adil olmayan bir şekilde yargılanmak, Koblenz Bölge Yüksek Mahkemesi'ne göre Türkiye'ye iade edilme yönünde engel değildir. Son olarak Türkiyeli bir başka politik mültecinin Köln Eyalet Yüksek Mahkemesi'nde 15.08.2008'de sonlanan davası emsal dava olarak alınmalı ve bu dava bir an önce sonlandırılmalıdır.

Yukarıdaki açıklamalar ışığında, Koblenz Eyalet Yüksek Mahkemesi'nin Politik Mültecilik Statüsünü hiçe sayan ve 1951 Cenevre Konvansiyonu'nun keyfi yorumlanması anlamına gelen kararlarını protesto etmek için 8 Eylül 2008 tarihinden itibaren açlık grevine başlayacağımı tüm kamuoyuna duyururum.

Saygılarımla, Önder Dolutaş, 8 Eylül 2008, Rohrbach

Koblenz'de Önder Dolutaş'a Özgürlük Mitingi Düzenlendi

23 Mayıs'ta Interpol tarafından arandığı gerekçesi ile Türkiye'ye iade amaçlı gözaltına alınan ve halen tutukluluğu devam eden Önder Dolutaş, Koblenz eyalet mahkemesinin anti-demokratik ve yanlı kararını protesto amacıyla, 8 Eylül'den beri tutuklu bulunduğu Justizvollzugsanstalt-Rochbach Cezaevi'nde açlık grevinde-dir.

ATİK'in çağrısı üzerine 12 Eylül'de Koblenz Yüksek Eyalet Mahkemesi önünde Önder Dolutaş ile dayanışma ve mahkemenin keyfi uygulamalarını protesto etmek için düzenlenen mitingte 50 civarında bir kitle katıldı.

Düzenlenen mitingte yapılan konuşmalarda; Önder Dolutaş'ın İngil-

vurgulanarak, başına gelebileceklerinde Alman yargı sisteminin sorumlu olduğu belirtildi.

Yoğun yağmura rağmen kitle coşkulu bir şekilde; "Sınırdışıların ölüm ve işkence demektir!" "Önder Dolutaş'a derhal özgürlük!" "Yaşasın enternasyonal dayanışma" "Sınırdışılara karşı omuz omuz" Almanca sloganlarını haykırdı. Mitingte ATİK kitlesi ile birlikte, AGİF'li dostlar da katılarak destek sundular. Ayrıca; MLPD, Die Linke, Rote Hilfe ve Murat Çakır'da gönderdikleri mesajlarla destek sundular.

Miting gününün 12 Eylül 1980 faşist askeri cuntanın yıl dönümü olması vesilesiyle; faşist cunta ve devamındaki uygulamaları da protesto edilme-

ÖNDER DOLUTAŞ 'A ÖZGÜRLÜK

Sevgili Yoldaşlar,

Önder'in meselesi Almanya'da bir ilk değildir. Eğer Türkiye tarafın-

dan arananlar, Almanya'ya seyahat edenler, girişlerinde tutuklanıyorlar. Türkiye'de bu kişileri işkence ve adil

olmayan yargılamalar beklemektedir. Avrupa devletleri bu kişilere, Türkiye'de işkence ve siyasi baskılar gördükleri için, mülteci sığınma hakkını veriyor. Şimdiye kadar ki iade talepleri, içeriğinden veya siyasi nedenlerden dolayı ret edilmiyordu. Sadece teknik açıdan ret ediliyordu. Schöuble Türkiye'ye iade gerekçelerinin kolaylaştıracağı sözünü verdi. Bu ilerde Almanya'da siyasi mülteci statüsünü kazanmış veya Alman vatandaşı olmuş kişilerin Türkiye'ye iadelerinin önünü açmaktadır.

Siyasi mülteci hakkı ve göç ettirilen insanları korumak insanlık hakkıdır!!! Özellikle şimdi, Almanya'da siyasi mülteci hakkının pratik olarak ortadan kaldırılışının 15. yılında, bu insanlık dışı muamelelere dikkat çekmenin zamanıdır.

ÖNDER DOLUTAŞ 'A ÖZGÜRLÜK!

Türk ve Kürt muhaliflerin iadeleri durdurulsun!

Ulla Jelpke

Federal Milletvekili

tere vatandaşı olduğu ve Türkiye'de ki faşizan yargı sistemine teslim edilmemesi ve derhal serbest bırakılması talep edildi. Ayrıca Önder Dolutaş'ın 8 Eylül'den beri açlık grevinde olduğu

siyle miting son buldu.

Ayrıca 4 Ekim cumartesi günü Koblenz'de Önder Dolutaş ile dayanışma amaçlı Almanya merkezi bir yürüyüşün düzenleneceği duyurusu yapıldı.

Hamburg'da Önder Dolutaş için enformasyon masası

Eylül'ün başında oluşturulan Önder Dolutaş ile dayanışma inisiyatifi, Hamburg Sternschanze'de enformasyon masası açarak fax-kampanyası için imza topladı. Yaklaşık bir buçuk saat süren eylemde 100'e yakın imza toplandı. İnisiyatif aynı günün akşamı yaptığı toplantısında bir hafta sonra iki ayrı enformasyon masası açma kararı alarak durumun aciliyetine dikkat çekti.

Fax kampanyasının eş anlamlı ve her bölgede yoğunlaştırılmış bir şekilde sürdürmenin önemi ve yaratacağı etkileri göz önünde tutularak, bütün bölgelerin çok acil bir şekilde bu çalışmayı başlatmaları mahkemenin vereceği karar üzerinde önemli bir etki yaratacaktır.

MLPD Önder Dolutaş'ın Tutuklanmasını Protesto Etti

Almanya Marksist-Leninist Partisi Rheinland-Pfalz-Saarland-Hessen Bölge Sekreterliği tarafından yayınlanan bildiriye, Önder Dolutaş ve ATİK ile dayanışma içinde olunulduğu bildirildi. Dolutaş'ın tutuklanmasını ülke çapında protesto edeceklerini bildiren MLPD bölge yetkilileri, Dolutaş'ın sahiplenilmesi gerektiğini dile getirdiler.

Yazılı açıklamada: "Alman devleti, Türkiye ve Kürdistan'daki sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini kriminalize etme çabasıdadır. Bu durum son süreçlerde ev ve derneklerin aranmasıyla, telefonların dinlenme-

Alman devletinin Türk devleti ile çok sıkı bir şekilde çalıştığı günışığına çıktığı belirtilen açıklamada, Alman devletinin Kafkaslar'da yaşanan savaşı da fırsat bilerek emperyalistler arası dalaşta kendisini daha güçlü kılmak için planlarını yapmakta olduğu vurgulandı.

Açıklamada ayrıca, Türk devletinin NATO ve EU içerisindeki pozisyonlarının Alman devleti için bir fırsat olduğu ve stratejik hammadde paylaşımında Türk devletine daha da yakınlaşmasının ön adımlarının atılmış olduğu dile getirildi.

"ATİK aktivisti Önder Dolutaş gibi

siyle, üyelerin baskı altında tutulmasıyla ve Kürt televizyonu Roj TV'nin yasaklanmasıyla kendisini göstermektedir. Bu anlamıyla demokrasi ve halk hareketini savunucu demokratik haklar kısıtlanmaya çalışılmaktadır." denildi.

ilericilere karşı girişilen kriminalize etme çabaları bu politikaların sonucudur" görüşlerinin dile getirildiği açıklamada MLPD'nin sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemeye devam edeceği belirtildi açıklamada, Dolutaş'ın derhal serbest bırakılması gerektiğiyle sona eriyor.

DÜNYA EZİLEN HALKLARININ MÜCADELESİNDE, KADINLARIN ÖRGÜTLENMESİNİN ÖNEMİ HONG KONG'TA BİR KEZ DAHA İSPATLANDI!

14-20 Haziran 2008'de Hong Kong'ta İMA (Uluslararası Göçmenler Birliği)'nin Kuruluş Kongresi ve İLPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi)'nin 3. Kongresi gerçekleştirildi.

15-16 Haziran'da "Tüm Dünyadaki Göçmen ve Mültecilerin Haklarını Savunmak ve Mücadele Etmek İçin Birleş! Emperyalist Saldırlara Karşı Mücadele Et! Enternasyonal Dayanışmayı Geliştir!" şiarı altında toplanan İMA Kuruluş Kongresi'nde dünyanın çeşitli yerlerinden gelmiş olan **102 örgüt, 70 delege, 400 civarında bir katılım** hazır bulunmaktaydı.

Kongre'ye katılanların **%85-90'nı kadınlar oluşturmaktaydı**. En önemlisi ise, kadınların kongrenin her alanında harıl harıl çalışanlar, organize edenler, tartışanlar, panelleri verenler, yönetenler ve siyaset üretenler olmasıydı. Evet; bu bir gerçeklikti! Kadınlar, uluslararası bir etkinlikte mutfakta yemek yapan, çocukların peşinden koşturan değil, siyaset üretenler ve organize edenlerdi. Kış hazırlığı içinde olan karıncalar gibi harıl harıl çalışmakta, dünya ezilen halklarının umudunu büyütmekteydiler. Ezilen halkların sınıf mücadelesinde tarihler boyu olduğu gibi bir kez daha kadının siyasallaşması ve örgütlenmesi halinde neler yapabileceğini, nasıl güçlü olabileceğini, mücadeleyi nerelere taşıyabileceğini gösterdiler.

Emperyalistlerin, "Sosyalizm öldü, devrimcilik ve sınıf mücadelesi bitti" çığlıklarını attığı, halkların üzerine ölü toprağını serptiği, kadınları teslim alabilmek için bir dizi sersemletici politikalar ürettiği bir süreçte, genel anlamda ezilen halkların, özel anlamda da emekçi kadınların emperyalistlerin suratına attıkları bir şamardı bu kongre! Aynı zamanda emperyalizmin kadınlar için, tüm sersemletici teslim alma politikalarına karşı bir başkaldırı, isyan ve direnişti bu manzara! Dolayısıyla etkilenecek mümkün değildi.

İki gün boyunca tartışılan göçler ve göçlerin nedenleri, sorunları ve çözüm noktalarında, dünyanın dört bir tarafından gelen katılımcılar, bir kez daha dünya ezilen halklarının sorunlarının ve düşmanlarının ortaklığına vurgu yaparken, ezilen dünya halklarının kardeşliğini ve dayanışmasını da sergilediler. Bununla birlikte tüm dünyada emekçi kadınlarının sorunlarının ortaklığı da bir kez daha ortaya çıktı.

İkinci günün sonunda İMA Yönetim Kurulu seçilirken, siyasallaşmış kadının nasıl bir cesarete ve sorumluluk alma bilincine sahip olabileceği sergilendi. Seçilen 5 kişilik Yönetim Kurulu'nun başkanı dahil olmak üzere 4'ü kadındı.

18-20 Haziran tarihleri arasında gerçekleştirilen İLPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) 3. Kongresi'nde de, yaşanan duygular çok farklı değildi. Çoğunun birbirini ilk kez gördüğü, ilk kez bir arada olduğu bir ortamda, herkes sanki yıllardır birbirini tanıyor gibi sıcak bir atmosfer hakimdi. Yüreklere aynı duygularla çarpıyordu, aynı heyecanlar yaşanıyordu.

"Halkların Mücadelesini Geliştir, Emperyalist Saldırganlığa, Devlet Terörüne, Yağma Ve Sosyal Yıkıma Karşı Yeni Bir Dünya İçin Birleş!" şiarı altında toplanan İLPS Kongresi için Hong Kong'a, 35 ülkeden 246 delege ve 355 katılımcı gelmişti. Ve kadınlar yine aynı heyecan içinde yerlerini alıyorlardı. Birçok ülkeden üye örgüt de vize vb sorunlardan kaynaklı katılmadı.

3 gün boyunca süren İLPS Kongresi'nde, emperyalist saldırganlığa karşı dünya halklarının ortak mücadelelerinin örülmesinin yöntemleri tartışıldı.

İLPS'in tüzüğünde yer alan 18 maddeye ilişkin çalışma gruplarının toplanması 2. gün gerçekleşti. Bizler ATİK ve Türkiye heyeti olarak, 9 çalışma grubunda yer aldık.

Her çalışma grubunda o grubun

kendi konusunun gündemi üzerine öncelikle aydın veya uzmanların yaptıkları sunumlar dinlendi. Sonra görüş ve deneyim alışverişinde bulunuldu. 4 saat süren çalışmaların ardından gruplar eylem plânlarını netleştirdiler ve sonuç bildirgelerini hazırlayarak komisyon sekreteryasını seçtiler.

ATİK olarak bizim yer aldığımız çalışma grupları şunlardı:

1. Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesi
3. İnsan Hakları
4. Emperyalist Savaşlara Karşı
5. Sendikalar ve Sendikal Çalışma
7. Kadınlar
8. Gençlik
10. Yerli Halk ve Azınlıklar
15. Hapishaneler
16. Evsizler ve Göçmenler

Hangi gruba kimin katılacağını zaten haftalar önce belirlemiş, ona göre de araştırmalarımızı yapmış, sunumlarımızı hazırlamıştık.

Oldukça demokratik geçen ama ideolojik mücadelenin de yoğun olduğu çalışma gruplarına genelde hepimiz iyi hazırlanmıştık ve sunduğumuz önergelerin hemen hepsinin kabul gördüğünü söyleyebiliriz.

Örneğin **15. çalışma grubu olan "Hapishaneler"**e katılan arkadaşımızın önerisiyle, önümüzdeki süreçte, dünya genelinde hapishanelere ve siyasi tutuklulara yönelik gelişmelere ilişkin çalışmalarını daha sağlıklı ve koordineli yürütmek için, içinde arkadaşımızın da

yer aldığı "**Hapishaneler Komisyonu**" oluşturuldu.

7. çalışma grubu olan "Kadınlar"a katılan arkadaşlarımızın önerileriyle arkadaşlarımızın da içinde yer aldıkları bir "**Kadınlar Komisyonu**" oluşturuldu. Yine arkadaşlarımızın önergesi olan "**2010'da 8 Mart'ın 100. yıldönümü olması vesilesiyle ve faaliyetlerini daha derli toplu yürütebilmesi için bir DÜNYA KADINLAR KONFERANSI**" önerisi kabul gördü ve **Kanada'da** gerçekleştirilmesi karar altına alındı. Yine çalışma grubunda kadın arkadaşlarımızın gerçekleştirdikleri sunum büyük bir ilgi topladı.

Kısacası İMA ve İLPS Kongreleri dünya işçi sınıfı açısından büyük bir kazanım, bizim açımızdan ise hem kazanım hem de çok büyük bir deneyimdi. Özellikle de kadın çalışması, kadın örgütlenmesi açısından edindiğimiz deneyim ve tecrübe çok zengin oldu.

Yaşamda çok sıradan bir yeri olan emekçi kadınların (fabrika işçisi, temizlikçi, hasta bakıcı, bulaşıkçı vb.) siyasallaşması ve örgütlenmesi halinde, dünyayı nasıl temellerinden sarsacaklarını bir kez daha görmüştük. Elbet bu bizim de bilmediğimiz yeni bir olay değildi, elbet bizler de dünya işçi sınıfının mücadelesinin içinde kadınların önemini ve yerini biliyorduk. Elbet bizler de emperyalizmin kadınları bu kadar teslim almayacağına çalıştığı bu süreçte her şeye rağmen cesaretle baş kaldıran, direnen, onurlu bir duruş sergileyen kadınların varlığını inkâr edenlerden değiliz. Ama bu kongrelerin, kadınların örgütlenmesinde ciddi zorluklar çektiğimiz bir süreçte bizlerin cesaretini kamçıladığı, bizleri daha fazla yüreklendirdiği bir gerçeklikti.

Ve bir kez daha, Clara Zetkin'in, Rosa Lüksemburg'un, Kollontay'ın, Meral'lerin, Ayfer'lerin, Nergiz'lerin, Barbara'ların mücadelelerinin nasıl kök saldığının göstergeseydi bu kongreler...

Emperyalistler istedikleri kadar kadınları daha fazla nasıl alıklaştıracaklarının projelerini hazırlasınlar, istedikleri kadar renkli neon ışıklarıyla kadınları sersemletirmeye çalışsınlar, istedikleri kadar feodal değer yargıları, namus, din vb. bilimüm binlerce zincirle kadınları köreltmeye, köleleştirmeye çalışsınlar!.. KADINLAR, COŞKUN NEHİRLER GİBİ GÜRÜL GÜRÜL AKIYORLAR SINIF MÜCADELESİNE!

ULUSLARARASI GÖÇMENLER BİRLİĞİ'NİN KURULUŞ KONGRESİ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

400 civarında bir katılımın hazır bulunduğu kuruluş kongremiz, 15 Haziran'da, büyük bir coşkuyla Hong Kong Üniversitesi'nde başlatıldı.

Komisyon üyesi Andrew Chan ve komisyon başkanı Anglican Church'un selamlama konuşmalarının ardından gerçekleştirilen delege tespitinde, 102 örgüt, 70 delege Kongre'de hazır bulunmaktaydı. Bu kongrenin heyecan verici bir yanı da katılımın %85-90'nının kadın olmasıydı. Bir başka güzellik ise, kadınların kongrenin her alanında harıl harıl çalışanlar, tartışanlar, panelleri verenler ve yönetenler olmasıydı. Günümüzde emperyalizmin kadınları var gücüyle yozlaştırmaya, kimliklesizleştirmeye çalıştığı bir süreçte, dünya çapında gerçekleştirilen bir kongrede, üstelik baskının ve sömürünün en yoğununu üzerinde yaşayan Asya kökenli kadınların ağırlıklı olduğu bir kongrede, heyecanı en üst boyutta yaşamamak mümkün değildi.

Selamlama konuşmaları ve delege tespitinin ardından saygı duruşu ile resmen başlatılan kongrenin açılış konuşmasını, göçmenlerin haklarını savunmada nobel ödülü adayı Dr. Irene Fernandez yaptı. Dr. Fernandez konuşmasında, **"Göçmenlik, artı ürünün sonuçları olan, ekonomik – politik zorunlu göçlerin sonucudur. Emperyalistler, göçmenlerin göç nedenlerini tartışma yerine, göçmenlerin legal olup olmadıklarını araştırmaktalar. Göçmenler, göç ettikleri ülkelerde 'şüpheli' adı altında salt renklerinden, kültürlerinden dolayı ayrımcılığa maruz kalmakta, çıkartılan ayrımcı yasalarla çifte standartta tabi olmaktadır. Irkçılık yaygınlaştırılmakta, işçi sınıfı 'yerli – göçmen' diye bölünerek gücü zayıflatılmaktadır.**

Bütün hak ihlallerinin en yoğun yaşadığı bir süreçten geçiyoruz Bu nedenle göçmenlerin örgütlü bir güç olmaları artık zorunluluktur. Bugün burada kuruluşu için adımlarını attığımız İMA,

göçmenlerin sorunlarına daha yoğun bir şekilde konstantre olacaktır.' dedi.

Gündemin paneller bölümüne gelindiğinde, **"İş güvencesi ve GATS yasaları"** konulu 1. panelde **"Göçmenlik ve serbest ticaret anlaşmaları, işçi sınıfı, Göçmenlerin ülkelerine gönderdikleri havalelerle ülke ekonomisine sağladıkları avantajlar"** Kanada'dan Aziz Choudry, ABD'den Victor Narra ve Filipinler'den Sonny Africa'nın sunumlarından sonra coşkulu bir tartışma sürdürüldü.

Öğle yemeğinden sonra 2. panel gerçekleştirildi. "Teröre Karşı Savaşın Göçmenler ve Mülteciler Üzerindeki Etkileri" Kanada'dan Sarwat Vigar, "Teröre Karşı Savaş ve Mülteciler" Avrupa'dan ATİK Başkanı Ufuk Berdan, "Japonya'daki kâğıtsız göçmenlerin durumu" Asya Pasifik Göçmenler örgütünden Ramon Bultron, "Emperyalist Savaşlar ve Göçmenlere Yönelik Saldırıları" California'dan Terrence Valen tarafından sunuldu ve tartışmaya açıldı.

3. panelin konuları, "Kadın Göçmenlere Yönelik Şiddet ve Küreselleşme" Filipinler'den Gabriella örgütününden Emmi de Jesus, "Yabancı gelinler ve göçmenlik kontrolü" Taiwan'dan Prf. Hsia Hsiao-Chuan, "Görünmeyen Emek" Tayland-Asya pasifik Kadın Örgütü'nden Asfinawati tarafından sunulduktan sonra kitle tarafından tartışıldı.

4. Panel konuları, "HIV, AIDS ve diğer sağlık sorunlarının göçmenler üzerindeki sosyal ve psikolojik etkileri" Malezya'dan Valentina Soe, "Avusturalya'daki göçmen aile ve çocukların deneyimleri" Avusturalya'dan Vivi G.Koutsounadis ve Jane C. Brock, "ABD'deki Göçmen Ailelerin Deneyimleri" ABD'den Prof. Robyn Rodrigues, "Göçten Kaynaklı Aile Parçalanması" Endonezya'dan Muchilisin tarafından sunulduktan sonra bu bölümün panelleri de aynı coşkuyla tartışıldı. Panellerin yoğunluğu, panelistlerin çokluğu nedeniyle

tartışmak isteyen kitleye yeterince zaman ayrılamaması göze çarpan eksiklikti.

İkinci gün kahvaltıdan sonra birlik ilkelerinin tartışılması ve onaya sunulmasıyla başlayan kongrede ikinci gündem panellerdi. Birlik ilkelerinin onaylanmasının ardından panellere devam edildi.

2. günün panel konuları, "Göçmen Organizesi" Filipinler'den Connie B. Regalado, "Güney Amerika Göçmenleri" ABD'den Teresa Gutierrez, "Mülteciler İçinde Kampanya ve Birlik Çalışmaları" Avrupa'dan CARAVAN örgütünden bir arkadaş, "Göçmenler İçinde Sendikacılık" Kore'den Wol-san Liem, "Göçmenler İçinde Birlik" Hong Kong'tan Eni Lestari'nin sunumlarından sonra tekrar kitlenin tartışmasına açıldı.

İMA Tüzüğü'nün, eylem ve çözüm planlarının tartışılması ve onaylanmasın-

dan sonra ise İMA Yürütme Komitesi seçilmesine geçildi. Kadınların aktifliği YK seçimlerinde de kendisini göstermişti. Seçilen YK'nın üçte ikisi ve başkanı kadın oldu. YK'nın seçilmesiyle kongre büyük bir coşkuyla sonuçlandırıldı.

İMA Kongresi enternasyonal duyguların en üst boyutta yaşatıldığı başarılı bir kongre olmakla birlikte, bizler için büyük deney ve tecrübelerin elde edildiği bir kazanım oldu.

Akşam yemeğinden sonra gerçekleştirilen kültürel etkinlik ise, gerçek bir enternasyonal coşkuyu yaratırken, her ülke delegasyonunun kendi kültürlerinden sundukları kesitler bir kültür mozağını oluşturdu.

18 Haziran 2008

HONG KONG

Enternasyonal Göçmenler Birliği (İMA-Avrupa) sizleri göçmenlerin ve mültecilerin seslerini dinlemek için foruma davet ediyor:

"Göçmenlik ve Kalkınma üzerine Global Forum'a (GFMD) Avrupa arka bahçesinde karşı çıkıyoruz"

Tarih: 11 Ekim 2008, Cumartesi

Saat: 15:00-20:00

Yer: De

Nassaukerk

De Wittenstraat 114, 1052
BB Amsterdam

Program

Göçmenlik üzerine bir film gösterimi

- Konu: "AB'nin Anti-Gelişim politikaları ve dışgöçmenlik Outmigration"**
Konuşmacılar: 1) Doris Peschke (Davetli), Avrupa'da ki göçmenler için kiliseler komisyonu (CCME, Belçika)
2) Sosyalist Parti (SP) (Davetli), (Hollanda)
- Konu: "Avrupa'da ki göçmenlerin durumu ve mücadelesi"**
Konuşmacı: Ufuk Berdan (Başkan yardımcısı- Enternayonal Koordinasyon Kurulu-İMA, Almanya)
- Konu: "Mülteci haklarına saldırı, direniş ve mücadele"**
Konuşmacı: Araz Ardehali Barani (Caravan, Almanya)

Kültürel Sunum

- Konu: "Sendikalar ve Kağıtsızların Hakları"**
Konuşmacı: Marijke Bijl (OKIA, Hollanda)

- Konu: "Re-thinking Development: Addressing the systemic Causes of Outmigration and affirming a Pro-people, Just, Equitable and Progressive Development Strategy"**
Konuşmacı: Rev. Cesar Taguba (Migrante Avrupa Komisyon Başkanı, Hollanda)

AÇIK FORUM

Ortak Rapor/Forum Deklarasyonu

Emperyalist "terörizme karşı savaş" politikaları bağlamında; göçmenlerin ve mültecilerin sosyal sorunları; kayıtsız göçmenlerin kriminalize edilmesi;

Emperyalist sistemin ezilen dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı ekonomik, politik, askeri, sosyal ve kültürel alanlardaki saldırganlıklarını ve devlet terörü uygulamalarını boyutlandırdığı bir tarihsel süreçten geçiyoruz.

Emperyalist sisteme içkin çelişki ve çatışmaların arttığı, ekonomik ve politik krizlerin bunalımlara doğru ilerlediği ve bu durumun ağır faturasının dünya halkları ve işçi sınıfının sırtına daha çok yüklenildiği bir dönemdedir.

Tekelci kapitalist sistem, yapısal ve dönemsel krizlerini aşmak adına, bütün toplumsal alanlarda saldırgan bir tutum almakta ve sistem içi gericileşme eğilimi farkedilir oranda hızlanmaktadır.

Küresel ve toplumsal bir fenomen olarak artık daha fazla gündemleşen kalifiye-kalifiesiz emek ve insan göçü olgusu, anti-emperyalist kitle hareketlerinin de siyasal mücadele gündemleri arasındadır artık. Bu durum dünya çapında emperyalizmden kurtuluş mücadelelerini birleştirebilmek için önemli avantajlar da yaratmaktadır.

21. yüzyılda, kitlesel bir tema olarak göç ve göçmenlik meselesi, dünyanın neredeyse bütün ülkelerinin başlıca gündemleri arasındadır. Ekonomik, politik, sosyal, hukusal, kültürel gibi birçok alanda bütün toplumsal kesimlere ve hatta bireylere politik çözümler üretmeyi dayatmaktadır.

Bu nedenle her devlet, her sınıf, her kurum, her örgüt, hatta her birey bu meseleye, kendi sınıfsal çıkarı penceresinden bakarak, kendine özgü 'çözümler' üretmeye çalışmaktadır.

Sosyal, yığınsal ve aktüel bir fenomen olarak küresel çapta giderek daha fazla önem kazanan insan ve emek göçü meselesi, burjuva egemen sınıflar cephesinde dahi bir sürü farklı, çelişkili ve son tahlilde gerici politik yaklaşımları gündemleştirmektedir. Onlar bu meselelerde büyük sermayenin ve onların emrine amade devletlerin çıkarlarını merkeze alarak "çözümlemeye" yeltenmektedirler.

Hal böyle olunca göçmenlerin ve göçmen kökenli vatandaşların, politik mültecilerin ve sığınmacıların, kağıtsızların ve kaçak göçebelerin payına sömürü, baskı, kültürel asimilasyon, takibat, hapis, sosyal sefalet ve hatta ölüm düşmektedir.

Dizginsiz bir sömürüye maruz kalan dünya işçi sınıfının uluslararası birliğini parçalamanın, ezilen dünya halkları arasındaki dayanışmanın ve kardeşlik ilişkilerinin gelişmesini engellemenin bir yöntemi olarak yeni burjuva göçmenlik politikaları devreye konulmaktadır.

Göçmenlik ve ulusal/sosyal kurtuluş mücadeleleri:

Ulusal/sosyal kurtuluş mücadelelerini bastırmanın modern bir yöntemi olarak devreye konan geleneksel ve güncel bütün burjuva entegrasyon politikaları, uluslararası tekelci sermayenin, burjuva

devletlerin ve uşak rejimlerin gerici ve hegemonyacı çıkarlarına hizmet etmektedir.

Bu nedenledir ki; diğer bütün toplumsal meselelerde olduğu gibi göç ve göçmenlik meselelerinde de; olay ve olgulara her daim işçi sınıfı ve halklar penceresinden bakmak ve burjuva politikalara güçlü alternatif çözümler üretmek bir kaçınılmazlık olarak karşımızda durmaktadır. Sermaye devletleri karşısında göçmenlerin çıkarlarını yansıtan uluslararası anlaşmaların çağolmasını ve var olanların korunmasını merkeze alan, gerçek anlamda devrimci bir reform ve diplomasi mücadelesi de önemli bir eksen olarak büyütülmelidir.

Tam 101 yıl önce 2. Enternasyonal'in 1907 yılındaki Stuttgart Konferansı'nda tartışılan 5 politik gündemden birisi "emek göçü akımı" meselesine ayrılmıştı. Bu örnek te göstermektedir ki; uluslararası sosyal kurtuluş hareketleri bu toplumsal ve küresel sorunu eskiden beri ve sürekli gündemine almıştır. Günümüzde de bir sürü anti-emperyalist nitelikli -ATİK, Migrant International, Caravan gibi- ilerici ve göçmen örgütlenmeleri özgün mücadelelerini kesintisizce sürdürmektedirler.

Sosyo-politik bir soru(n) olarak, serbest rekabetçi kapitalizm sürecinde ve günümüzdeki emperyalist kapitalizm koşullarında sürekli gündem teşkil eden bu sorun, 21. yüzyılın politik arenasında da önemli bir yer edinmektedir. Uluslararası ilerici kitle ve halk hareketleri, anti-emperyalist, anti-faşist birlikler, ulusal, sosyal ve siyasal kurtuluş hareketleri bu mesleğe şimdiye kadar olduğundan daha fazla önem vermeli ve resmi burjuva göçmenlik politikalarına karşı alternatif politikalar geliştirmelidirler.

Bütün burjuva, gerici ve hatta küçük burjuva göçmenlik politikalarına karşı dünya işçi sınıfının sınıfsal birliğini, halkların kardeşliğini, kültürlerin ve insanların eşitliğini, bütün emek güçlerinin dayanışmasını merkeze alan bir göç ve göçmenlik politikası, alternatifimiz olmalıdır.

Bugün tarihsel bir adım olarak kuruluşunu gerçekleştirdiğimiz İMA, zaten bu anlamlı arayışın bir tezahürü olarak gündeme alınmış ve bu kuruluş kongresiyle de bu organizasyonel adım taçlandırılmaktadır. Bu atılım, tarihsel olduğu gibi, aynı zamanda göçmenlerin kendi öz-örgütlerinin yarattığı gerçek bir alternatif kutup olarak ta algılanmalıdır.

Emperyalist saldırganlık ve savaş çığırkanlığı koşullarında göçmenlik:

Saldırganlıkta başat roldeki ABD ve İngiliz emperyalizmi ve yine onların denetimindeki savaş-ışgal koalisyonu içinde yeralan diğer emperyalist güç odaklarının dünya halklarına dayattığı "önleyici savaş konsepti" özellikle dünya işçi sınıfına, en geniş emekçi kesimlere, ezilen halklara yönelik bir saldırganlık savaşıdır.

Reel emperyalist terörü örtülemek için kullanılan "teröre karşı savaş" çığır-

kanlığı dünya çapında özellikle işçileri, emekçileri, köylüleri, göçmenleri, kadınları, gençleri, çocukları hedef menziline almış bulunmaktadır. Emperyalistler sistemsiz kriz ve bunalımlarının faturasını özellikle bu kesimlerin sırtına yükleyerek vahşi boyutlar kazanan sömürü hegemonyasını ve saltanatlarını süregelen kılmak peşindedir.

Gericici savaş ve işgallerin, dizginsiz sömürü ve talanların, sosyal yıkımların ve siyasal hak gasplarının, kitlesel işsizliğin ve sosyal adaletsizliğin, fakirliğin ve sefaletin, küresel ısınmanın ve doğa tahribatının çıkış nedeni bu köhne sistemdir. İnsanın kendine, topluma ve tarihine yabancılaşmasının temel nedenlerini örtbas etmek ve kendi ortak çıkarlarını süregelenleştirmek için emperyalist devletler daha fazla saldırganlaşmaktan çekinmemektedirler.

Bu saldırganlıktan özellikle göçmenlerin payına sürgün edilmek, sosyal-siyasal ve insani haklardan mahrum edilmek, sefalet içinde yaşamak, hapsedilmek, sınır dışı edilmek, horlanmak, dışlanmak, ırkçı ve faşist kundaklıklara maruz kalmak, yakılmak ve hatta öldürülmek düşmektedir.

Kayıtlı ve kayıtsız göçmenlere, göçmen kökenli vatandaşlara, politik mültecilere yönelik saldırıları somutlayacak olursak şunları sıralayabiliriz;

- Göçmenlik, göçmen kökenli vatandaşlık ve politik mültecilik hakkının fiili (de facto) olarak gaspedilmesi, anayasal düzenlemelerin, uygulama yasalarının sürekli gericileştirilmesi,
- Politik mültecilik hakkını kazananların bu haklarının geri alınması istenmesi,
- Vatandaşlık hakkını kazananların haklarının elinden alınmaya çalışılması,
- Politik mülteci göçmenlerin süregelen bir kurumsal baskı ve sınır dışı edilme tehdidi altında tutulması (AB çapında 12 milyon kaçak göçmen ve 200.000 civarında sınır dışı tutsağı bulunmaktadır.)
- Kağıtsız veya kaçak göçmenlerin adeta modern köleler gibi süre avına ve takibata uğratılması,
- Vatandaşlık hakkı alan göçmen kökenlilerin farklı bir ayrımcılığa tabi tutulması,
- Milyonlarca göçmenin siyasal katılımcılık (seçme ve seçilme, politik partizipasyon) haklarının inkar edilmesi,
- Sistemsiz, kurumsal, kamusal ve bireysel ırkçılık ve ayrımcılık politikalarının bir burjuva devlet politikası olarak sürekli devrede tutulması,
- Emek göçmenlerinin düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına mahkum edilmesi,
- Kalifiye, kalifiesiz göçmen emekçilerin, göçmen emekçi kadınların, göçmen emekçi gençlerin ve illegal çalışan göçmen emekçilerin çok özgül bir sömürüye, kötü çalışma koşullarına ma-

ruz kalması ve dünya çapında bunların sırtından milyarlarca dolarlık vurgun elde edilmesi...

- Bütün bunlar burjuva egemenlik sistemlerinin yarattığı, tetiklediği, teşvik ettiği toplumsal sorunlardır.

Çok özgün ve özgül karaktere sahip bu gibi toplumsal sorunlar, yine kendine has ilerici ve gerçekçi politikalar sayesinde bir yere kadar çözüme kavuşturulabilirler. Ancak her çözümünde verili sistemler içinde bir sınırı olduğu unutulmamalıdır. Tekelci sermayenin genel ve güncel çıkarlarının merkeze alındığı koşullarda, çıkış nedeni ne olursa olsun, bütün göçmenlerin çıkarlarına hizmet eden gerçek anlamda demokratik çözümlerin bulunması imkanları çok sınırlıdır.

Bunun için bütün ilerici göçmen örgütlerin, ilerici yerli kurumların, partilerin, sendikal birliklerin, sermaye saltanatına karşı, güçlerini mümkün olduğunca göçmen ve yerlilerin ortak çıkarları etrafında birleştirerek, burjuva yasalara ve resmi uygulamalara karşı toplumsal ve tabansal alternatif bir kutup oluşturmaya ihtiyaçları vardır.

Uluslararası ilerici göçmen birlikleri, sendikal ve kitlesel hareketler, demokratik ilerici siyasal partiler, göçmenlerle ilgili çalışmalar yürüten yardımlaşma kurumları, profesyonel ve aydın-entellektüel insanlar dünyanın her yerinde aralarındaki ilişkileri, güç birliğini pekiştirmelidirler.

Tarihsel sorumluluklarımız ve sosyal kurtuluş mücadelesi eksenli ortak çıkarlarımız gereği, uluslararası demokratik birliklerimizi etkinleştirmeli ve güçlendirmeliyiz. Emperyalizme sisteme ve onların dönemsel saldırganlık manevrası olan neo-liberal ekonomik politikalara ve savaş çığırkanlığına karşı, uluslararası düzlemde bütün ilerici, alternatif, muhalif, gerçekten anti-emperyalist güçlerin daha fazla yakınlaşmasına, güç birliği yapmasına biz öncülük yapmalıyız.

Tarihsel ve güncel sorumluluklarımız, bizi, göçmenlerin, göçmen kökenli vatandaşların, mültecilerin, kağıtsızların, politik sürgünlerin insan haklarını korumaya ve geliştirmeye çağırılmaktadır.

Tarihsel ve güncel sorumluluklarımız, göçmenlerin sosyal ve siyasal haklarını, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların sosyal kurtuluş mücadelesiyle daha doğru düzlemde birleştirmenin çözümlerini kolektif bir şekilde üretmeye davet etmektedir.

- **Göçmenlerin hakları da insan hakkıdır!**
- **Emperyalizme karşı yerli-göçmen elele, omuz omuz!**
- **Yaşasın İMA, Yaşasın Enternasyonal Dayanışma**

ILPS 3. Kongresi Kadınlar Çalışma Grubu Sonuç Bildirgesi

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin (ILPS) 18-20 Haziran tarihleri arasında Hong Kong'ta gerçekleştirilen 3. Kongresi'nde 7 nolu Kadınlar Çalışma Grubu'nun kabul edilen sonuç bildirgesi- dir.

Mücadele Yazı Kurulu

7. çalışma grubunun çözüm önerisi: Kadın sorununun nedenleri, cinsel ayrımcılık, sömürü ve şiddet

Konu: Dünya gıda kaynakları üzerindeki emperyalist saldırganlığa karşı halkların mücadelesinde kadınların katılımını yükseltmek.

Günümüzde emperyalistler ezilen halklara yönelik topyekûn bir saldırı içindedir. Artık saldırılarını salt bildik savaşlarla gerçekleştiriyorlar, aynı zamanda dünya çapındaki gıda kaynaklarına yönelik global plan ve politikalarıyla dünya halklarını yoksulluğa, açlığa, ölüme mahkûm etmektedirler.

Birleşmiş Milletler'in istatistik verilerine göre, yeryüzünde 6 milyar insanın 1 milyarı açlık sınırındadır. Yoksulluk sınırında olanları da bu sayıya eklersek, rakam ikiye katlanmaktadır. Açlık sınırında yaşamak zorunda bırakılan 1 milyar insanın %70'i kadındır.

Açlığın nedeni, emperyalistlerin işbirlikçileri olan devletlerin hükümetleri, İMF, DB vb. emperyalist kurumların gerçekleştirdikleri neo-liberal ekonomik programlar ve politikalarda yatmaktadır. Bu durum, yüzyıllardır kadınları prangaya vuran feodal/ ataerkil kültürle bütünleştiğinde kadınların durumu daha da vahim bir hal almaktadır.

Milyarlarca kadın, kendileri için daha fazla sömürü ve şiddet demek olan işlerde, yoksulluk ve açlıktan dolayı çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Ucuz burger gibi satılan kadınlar ve çocuklar sayesinde, para babaları uluslararası fuhuş sektörünü oluşturmuş ve milyon dolarlık kazançlar elde etmektedirler. Yoksul ülkelerdeki kadınlar bir kilo pirinç, mısır, bir kova balık veya bir torba un gibi temel gıda maddeleri

ri karşılığında vücutlarını satmak zorunda kalmaktadırlar. Aile içi şiddet artık normal karşılanmakta. Çünkü erkekler, toplumun kendilerine biçtikleri görevleri yerine getiremedikleri için, hırslarını kadını veya çocuğu döverek almaktadırlar. Bir şiddet türü olan tecavüz, toplum tarafından yok sayılıyor, daha kötüsü görmezden ve duymazdan geliniyor. Bunun sonucu olarak ta kadınlar, alınıp satılabilen meta haline getirilmektedir.

Açlık ve yoksulluğu var eden bu sistemin politikaları olduğuna göre, çözümünü sistemden beklemek olası değildir. Hükümetlerin halkın gözünü boyamak, alacakları oylara yatırım yapmak için dağıttıkları yardımlar, halkların onurunu ayaklar altına alırken, bağımlılık ve asalak yaşam kültürünü geliştirmekte ve bu tablo, onları sözde "himaye" politikasına karşı daha da korumasız kılmaktadır.

Emekçilerin maaşlarının çok düşük olmasından kaynaklı, alım güçleri çok düşük, sürekli borçlanma süreci başlamıştır. Bu durumdan en fazla etkilenenler kadınlardır.

Emperyalistler, kârlarına kâr katmak için, gıda ve tarım ürünlerinin genetikleri üzerinde oynamış ve özelleştirme politikalarıyla bu alanlarda tekeller yaratmışlar. Emperyalistlerin deniz ve tarım ürünleri üzerinde ürettikleri politikalar nedeniyle her geçen gün daha fazla yoksullaşan halk, göçe zorlanmaktadır. Göç etmek zorunda bırakılan gene en fazla kadınlardır.

Esnek üretim sistemi kadınların ücretlerinin daha fazla düşmesine neden olurken, sağlık sektörüne getirilen kısıtlamalar hasta ve yaşlı bakımını da kadınların omuzlarına yükleyerek kadınların daha fazla ezilmesine ve sömürülmesine neden olmaktadır.

El Salvador, Fildişi Sahilleri, Haiti, Cote d'Ivoire, Filistin, Peru, Meksika, Filipinler, Endonezya, Somali ve diğer ekonomik ve siyasal kriz yaşayan ülkelerde kadınlar, temel ihtiyaç ürünlerinin fiyatlarının düşürülmesi, ücretlerin ve iş imkânlarının arttırılması için, açlıktan ölen çocuklarını kucaklarına alıp, boş tencere ve tavalarla hükümete, asker ve polislere karşı direni-

şe geçiyorlar

Kültürel ve dinsel tabuları ve ataerkil

peryalizme ve sömürü, cinsiyet ayrımı ve kadına yönelik şiddeti besleyen de-

zorlamaları kıran aç ve umutsuz kadınlar, gerçek düşmanın kim olduğunu öğrenip, emperyalizme karşı savaşmak için kendi mücadelelerini daha da güçlendiriyorlar.

Mücadelenin yarısını oluşturan kadınlar, emperyalizme karşı ezilen halkların mücadelesini güçlendiriyorlar.

Bu nedenlerle İLPS kadın çalışma grubunun aldığı kararlar :

Emperyalizmin gıda kaynaklarına yönelik talan ve özelleştirme politikalarına karşı eylemler örgütlenmelidir.

1. Biz, ticaretin küreselleştirilmesine ve özelleştirilmesine son verilmesini ve bütün kadınlardan iş ve yaşam güvenliği için mücadele etmelerini, talep ediyoruz.
2. Biz, tarım reformu, kadınlara mülkiyet hakkı, toprak ve üretimde söz hakkı istiyoruz. "Halka özgürlük götürme" adına gerçekleştirilen haksız savaşlara, toprak altı- toprak üstü kaynakların talan edilmesine son verilmesini ve özgür irademizi kulanma hakkı talep ediyoruz.
3. Biz, tüm Amerikan üslerinin kaldırılmasını, devlet bütçesinden tarıma, eğitim ve sağlık sektörüne, sosyal hizmetlere daha fazla pay ayrılmasını ve kadınlara insiyatifte öncelik verilmesini talep ediyoruz.
4. Biz, halkların doğup büyüdükleri topraklardan zorla göç ettirilmelerine karşı çıkıyor, göçmen kadın işçilerin tüm demokratik ve sosyal haklarının korunmasını talep ediyoruz.
5. Tüm emperyalist savaşların durdurulmasını, "güvenlik" ve "anti terör" adı altında çıkartılan baskıcı yasaların kaldırılmasını, ve tüm insan hakları savunucularına ve halklara adalet talep ediyoruz.
6. Feodal-ataerkil yapıyı sürdüren em-

ğer yargılarına karşı kadın direnişinin güçlendirilmesini üstlendiğimizi tekrarlıyoruz.

Özellikle

- a. 16 Ekim "Dünya Açlık Günü"ü, alternatif olarak açlık ve yoksulluğa karşı "Uluslararası Açlıkla Mücadele Günü" ilan edelim.
  - b. ABD askerî üslerinde şiddette uğrayan kadınlar için örgütlenen yerel kampanyalara destek ve dayanışma sunulmalı. Şubat 2008'de Japonya- Okinawa'da bir ABD askerî tarafından tecavüze uğrayan 22 yaşındaki Filipinli işçi Hazel gibi ABD askerlerinin şiddetine maruz kalan tüm mağdurların haklarını arama kampanyası başlatılmalı.
  - c. 8 Mart 2010'da, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yıldönümü vesilesi ile **Uluslararası Kadınlar Konferansı** gerçekleştirilecektir. Bu Konferans'ın bir amacı da, "**Uluslararası anti-emperyalist Kadınlar Hareketi'nin**" oluşumunu sağlamaktır.
  - d. Latin Amerika'da, kapitalist baskı ve sömürünün en üst boyutta yaşandığı "**Maquiladora**" denilen iş yerlerinde çalışmak zorunda kalan kadın işçilere yönelik, halkı bilgilendirme programı gerçekleştirilmelidir.
  - e. Almanya'da tutuklu bulunan insan hakları savunucusu **Monica Tinto** gibi "**siyasi suçlar**"dan tutuklu kadınların özgürlüklerine kavuşmaları için kampanyalar örgütlemek.
  - f. 2008 Avrupa kupa maçlarında, uluslararası atletik organizasyonlarda ve turizmde olduğu gibi cinsel sömürüyü de kapsayan kadın ticareti ve kadınların metalaştırılmasına karşı güç oluşturmak için etkinlikler örgütlemek.
- İLPS 3. Kongresi 7 Nolu Kadınlar Çalışma Grubu**

“Kadınların daha çok ezildiği, daha çok sömürüldüğü gerçeği ortadadır”

İLPS 3. Kongresi'ne yer kürenin farklı coğrafyalarından gelen kadın arkadaşlarla söyleşiler gerçekleştirdik. Amacımız hem farklı coğrafyalarda yaşayan kadınların sorunlarını öğrenmek, hem de İLPS çalışmalarını öğrenmek, almaktır. Türkiye'den gelen kadın arkadaşla yaptığımız söyleşiyi paylaşıyoruz sizlerle.

Yeni Kadın: Merhaba. Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba. Adım Betül, İşçi-Köylü gazetesi çalışanıyım.

Y.K: Halkların Uluslararası Mücadele Ligi 3. Kongresi 18-20 Haziran tarihleri arasında Hong Kong'da gerçekleştirildi. Siz de kongreye katıldınız. Genel olarak kongre ile ilgili gözlem ve değerlendirmelerinizi alabilir miyiz?

“Kadınların daha çok ezildiği, daha çok sömürüldüğü gerçeği ortadadır. İşte tam da bu yüzden, bu tür etkinliklerde kadınların aktif katılımının sağlanması önemli ve acil bir ihtiyaçtır.”

BETÜL: İlk olarak belirtmek gerekir ki, emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde yıkım politikalarını her geçen gün arttırdığı ve emperyalizmin yapısal krizinin de etkisiyle saldırganlığın boyutlandığı bu süreçte, İLPS'nin 3. Kongresini başarıyla gerçekleştirmiş olması oldukça önemlidir. Bu kongrenin önemi elbette ki içinden geçtiğimiz süreçle ilgilidir.

Keza, '90'lı yılların sonundan itibaren dünya çapında anti-emperyalizm temelinde gelişen hareketlilik içinde İLPS önemli çekim merkezlerinden biri olmuştur, olmaya da devam etmektedir. Bugün açısından baktığımızda bu gelişmelere bir de emperyalistlerin yapısal krizleri eklenmiş durumdadır. 2007 Ağustos'unda patlak veren Mortgage Krizi buna bir örnektir. Alınan tüm önlemlere rağmen kriz, halen yayılmayı sürdürmektedir.

Önemli bir diğer nokta da ABD ekono-

misindeki bu çatlağın, dünyanın diğer kırsımlarını etkilemesi ve Japonya'dan Çin'e, Avrupa Birliği ülkelerinden Rusya'ya kadar bu etkilerin sonuçlarının gözlemlenmesidir. Bu gelişmeler madalyonun bir yüzünü oluşturmaktadır. Diğer yüzünde ise sömürü, çatışma, işgal ve saldırı mevcuttur. Ve elbette ki direniş...

Özellikle Ortadoğu üzerinde emperyalistlerin tartışmaları, çatışmaları ve en başta ABD olmak üzere bölgeye yönelik saldırganlık planları çeşitli boyutlarıyla sürmektedir. Irak, Afganistan, Filistin, Suriye ve Lübnan'da yaşanan gelişmeler, İran'a yönelik tehditler hepimizin bilgisi dahilindedir. Kuşkusuz tüm bu gelişmeler sadece Ortadoğu ile sınırlı değildir. Çatışmaların ana merkezi olma özelliğini taşımasa da Ortadoğu dışında Balkanlar, Kafkaslar ve Güney Asya da, emperyalistler arası dalanın önemli noktalarını oluşturmaktadır.

Yine emperyalist-kapitalist sistemin yoksul bıraktığı bir takım ülkelerde (örneğin Myanmar'da) yaşanan “doğal afetler” de günümüzde doğal olmaktan çıkmakta, yüz binlerce insanın ölümüne, evsiz kalmasına yol açmaktadır. Ancak bu durum bile emperyalistler açısından söz konusu bölgelere dönük çıkarlarını hayata geçirmek için fırsat olarak kullanılmaktadır.

21. yüzyılın emperyalistler için kâbus dolu olacağını doğrular nitelikteki bir diğer gelişme de çeşitli ülkelerde yaşanan, açlık ve yoksulluktan ileri gelen kitlesel başkaldırılarıdır. Mısır'da, Tunus'ta, Haiti'de, Bangladeş'te, Fildişi Sahilleri'nde yaşananlar, durumu özetlemeye yeterlidir.

Yine önemli bir diğer gelişme de, hem ABD hem de AB'li emperyalistlerin kendi ülkelerindeki işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük saldırılarını artırmalarıdır. Bu saldırılar kapsamında Avrupa'da grev silahının önü kesilmeye, işçiler ücret tarifelerinin altında düşük ücretlerle çalıştırılmaya mahkûm edilmeye çalışılıyor. Ülkemizde yaşanan gelişmeler de dünyada yaşanan bu gelişmelere paralel bir şekilde ilerlemekte ve ülkemizin kimi karakteristik özellikleri ile birlikte daha da yakıcı bir hal almaktadır.

İşte bu koşullar altında “Halkların mücadelesini geliştir, emperyalist saldırganlığa, devlet terörüne, yağma ve soysal yıkıma karşı yeni

bir dünya için birleş!” şiarıyla düzenlenen kongrenin olumlu ve başarılı geçtiğini söylemek mümkündür. Dünyanın çeşitli ülkelerinden onlarca delegenin ülke ve bölgelerindeki son süreci özetlemesi, deneyim aktarımı, bilgi ve birikim hazinesinin gelişmesi anlamında önemlidir. Özellikle çalışma gruplarının toplantılarında, dünyanın farklı bölgelerinden gelen onlarca delegenin çeşitli konu başlıkları altında yaptığı verimli ve yoğun tartışmalar, ortak düşman emperyalizmin dünya halklarına yönelttiği saldırıların ve çözüm yollarının daha iyi kavranması açısından oldukça önemlidir.

Y.K: Kongreyi kadınların katılımı ve kadınlarla ilgili sorunların tartışılması anlamında değerlendirdiğinizde neler diyebilirsiniz?

BETÜL: Genel anlamda baktığımızda kongreye katılan kadın sayısının olumlu olduğunu söylemek gerekmektedir. Tam bir rakam verememekle birlikte kadın katılımının yüksek olması, kadınların kongrenin örgütlenmesi vb. noktalarda aldıkları inisiyatif ve kadın konulu çalışma grubuna yönelik ilgi ve tartışmalar bunu kanıtlamaktadır. Sadece kadın çalışma grubunda değil, aynı zamanda yapılan birçok sunumda kadınların yaşadıkları sorun ve sıkıntılara da değinilmiş, çözüm yolları dile getirilmiştir.

Yine belirtmeliyiz ki, Yeni Kadın bünyesinde çalışmalarını yürüten arkadaşların çalışma grubundaki etkinlikleri, sonuç deklarasyonlarındaki etkileri, diğer ülkelere çalışmalarını hakkında bilgi edinme yönü çabaları ve kendilerini tanıtmaya ve dene-

yim edinme amaçlı yaptıkları faaliyetler olumlu ve değerlidir.

Ayrıca İLPS Kongresi'nden önce yapılan ve kadın katılımının neredeyse yüzde seksenlere vardığı **Uluslararası Göçmenler Kurultayı** da bu anlamda önemli ve örnek bir pratiktir.

Yukarıda çizdiğimiz dünya panoraması içinde, kadınların daha çok ezildiği, daha çok sömürüldüğü gerçeği ortadadır. İşte tam da bu yüzden, bu tür etkinliklerde kadınların aktif katılımının sağlanması önemli ve acil bir ihtiyaçtır. Bu açıdan baktığımızda sözünü ettiğimiz bu iki etkinlik de olumlu bir noktada durmakta ve örnek olmaktadır.

Y.K: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

BETÜL: Genel olarak baktığımızda olumlu olan kongreyi asıl anlamlı kılacak olanın, alınan kararları hayata geçirmek olduğu açıktır. Bu anlamda önemli olanın kongrede yaratılan olumlu yaklaşımları daha da büyütmek, enternasyonal mücadeleyi yükseltmek, bulunduğumuz alanlarda sınıf mücadelesini ileri taşımak olduğu bir gerçektir. Emperyalist kapitalistlerin tüm milliyetçi-şovenist propagandalarına rağmen milliyeti, dili, dini, rengi farklı yüzlerce anti-emperyalistin, devrimci ve demokratın böylesi bir etkinlik çerçevesinde biraraya gelmesi ve mücadele deneyimlerini paylaşması, enternasyonalizmin etkisini bizlere bir kez daha göstermiştir. Bu anlamda, sınıf mücadelesinin ivmesinin giderek arttığı böylesi bir dönemde, anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek önümüzdeki en önemli görevlerden biridir.

20. ATİK TATİL KAMPINDA İZLENİMLER

ATİK tatil ve gençlik kampı Yunanistan'ın Preveza şehrinde 12 Temmuz ile 2 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirildi. Kamp her yıl olduğu gibi bu yıl da birçok gezinin, eğlencelerin, çocuk gezilerinin ve programlarının, kültürel etkinliklerin ve siyasal seminerlerin yapıldığı, Yunanlı dostlarımızla dayanışmanın ve eğlenmenin güzel örneklerinin sergilendiği, her anı dolu bir süreçle sona erdi. Geleneksel bir tarzda her yıl gerçekleştirilen tatil kamplarımız, Avrupa'nın birçok ülkesi ve değişik şehirlerindeki insanlarımız bir araya getirmektedir. Kampımız bu yılda kolektif bir tarzda paylaşımın ve çalışmanın sergilendiği bir şekilde sonlandırıldı.

Her kampta olduğu gibi bu yılki kampa da ilk kez katılan arkadaşlarımız kampa, ayak uydurmada bir süre zorlansalar da, kamp bitişi yaklaştığında kampı terk etmek istemeyerek duygusal bir tarzda kamplarımızda ayrılmaktadırlar. Üç hafta boyunca her anı birlikte yaşamak, birlikte hareket etmek, birlikte sohbet etmek ve tartışma yapmak; kampa katılan insanlarımızın sosyal ilişkilerini güçlendirmektedir. Yaşanan bu sıcak ortamdan dolayı kamp sonunda birbirlerinden ayrılmak istememektedirler. ATİK tatil kampları, insan ilişkilerinin sıcak olması, her çalışmanın gönüllü ve kolektif olması, kolektif yaşam içerisinde bireylerin kendi zaaf ve yetmezliklerini görmeleri, yanlışlara yapıcı bir tarzda müdahale edilmesini sağlayan bir çalışmayla ele alınarak organize edildiği için ayrı bir önemi vardır.

Bu yıl yirincisini gerçekleştirdiğimiz tatil kampı, gelecek kamplarımızın daha başarılı geçmesi için birçok noktada çıkaracağımız yeni derslerle dolu bir kamp olarak tarihimizde yerini almıştır. Her organize ettiğimiz faaliyetin olumlu veya olumsuz yanları mutlaka olacaktır; önemli olan tatil kamplarımızın başarılı ve coşkulu geçmesidir. Bu anlamda yirincisi ATİK tatil kampı kolektif bir emeğin ürünü olarak bu yıl da başarıyla tamamlanmıştır. Mutlaka yapılan her faaliyette eksik yanlarımızı tespit etmek zorundayız. Bu tespitleri doğru tarzda ele alır doğru sonuçlar çıkarırsak, gelecekte organize edeceğimiz faaliyetlerde daha başarılı sonuçlar elde edeceğimiz muhakkaktır.

Üzerinde ısrarla durulması gereken noktaların başında, ATİK tatil kampının kolektif bir kamp olduğunun katılımcı-

lara iyi anlatılarak pratikle birleştirilip bir bilinç sıçraması yaratmak. Bu konunun gerek kamp açılış toplantısında, gerekse sonraki günlerde sürekli gündeme alınıp üzerinde durularak kavratılması, kamp komitesinin temel görevleri arasında olmalıdır. Kolektif bir çalışmanın önemi gelen arkadaşlara iyi kavratılırsa, yapılacak işlerde kolektif katılım olur ve kamptaki yapılması gereken işler birkaç kişinin işi olmaktan çıkarak kampın genelini işi olarak uygulanmasının önü açılır.

Bu yılki tatil kampımıza katılım, yerin uzaklığında dolayı, önceki yıllara göre biraz daha düşüktü. Katılanların büyük bir çoğunluğu, bugüne kadar kampa katılmamış, ilk olarak katılan arkadaşlardı. Yine katılan insanların yarısına yakını genç ve çocuklardan oluşmaktaydı. Yeni katılan insanların büyük çoğunluğunun kampta oldukça memnun ayrıldıklarını söyleyebiliriz. Yeni ve genç olmalarından dolayı bazı kısmi sorunlar yaşansa da esasta memnun ayrılmaları sevindirici bir durumdur.

Kampımızda geleneksel bir şekilde kamp süresi boyunca YDG'nin önderliğinde gençlerle yapılan eğitim çalışmalarını üç hafta boyunca disiplinli bir şekilde pratiğe uygulanarak en başarılı çalışma olarak bu süreçteki yerini almıştır. Birçok konunun işlendiği bu eğitim çalışmasında görev alan arkadaşlarımızın aldığı eğitim konularına yoğun bir emek vererek hazırlanmaları, bu çalışmanın verimli geçmesini de beraberinde getirdi. Bu yıl kampa gelen genç arkadaşlarımızın bir bütünün kampta birçok şey öğrenerek ayrılmaları bu çalışmanın verimli olduğunun bir ispatıdır. Önemli olan kampa gelen bu arkadaşlarımızla kamp sonrası yaşadığımız alanlarda ilişkiyi geliştirip sürekliliği sağlayarak bu çalışmanın ürününü almaktır.

Kamp süresince bazı ufak tefek sıkıntıların olmasına karşın, katılan insanların çoğunluğunun yeni olması ve kamp süresince büyük bir olumsuzluğun olmamasından dolayı bu yılki tatil kampı genel anlamda olumlu ve başarılı geçmiştir. Kampa katılan arkadaşların bir kısmı ile kamp kapanış toplantısında yaptığımız değerlendirmede, toplantıya katılan arkadaşların hemen hemen hepsi kampı olumlu olarak değerlendirmişlerdir. Önümüzdeki süreçlerde daha başarılı ve kitleysel kamplarda buluşmak umuduydu.

Genel Seçimlerde; Burjuva Partilerin Seçim Aldatmacasına, Sosyal Hak gasplarına, İşsizliğe ve Irkçılığa Karşı Alternatif Ol!

28 Eylül'de Avusturya'da genel seçimler yapılacak. Yine her zaman olduğu gibi biz **göçmenler** seçim malzemesi haline getirilmeye başlandık.

Seçimler yaklaştıkça bu durum ivme kazanacak gibi. Elbette ki partilerin bu tutumlarının bu ülkede **ırkçılığı artırdığı** ve bize yönelik **önyargıları yaygınlaştırdığı** ortadadır.

Bir bütün olmasa da esasta bütün partiler, birçok konuda olduğu gibi, göçmenler konusunda da aynılaştılar ve benzer politikalara sahipler. Bizler bunu "Yabancılar yasası" ve ilticacılara yönelik alınan kararlarda çok yakından yaşadık.

Genel söylemler içerisinde göçmenlere yönelik "topluma uyum" ve "entegrasyon" kavramları kullanılmaktadır. Bu kavramlara yüklenen anlayışın kendisi asimilasyondur. Bu görüş, Avusturya'da hayli yaygın bir görüştür. Bu anlayış farklı kültürleri kabul etmemekte, yok saymaktadır.

Bu anlayışın sonucu olarak göçmenlere asimilasyon ya da gettolaşma dayatılmaktadır. Bu dayatmanın ise Avusturya'da farklı kültürlerin, kimliklerin eşitlik ve özgürlük temelinde, karşılıklı etkileşim içerisinde bir arada yaşamalarının önünde engel olduğunu vurguladık/vurguluyoruz.

Peki asimilasyon ve gettolaşma dışında başka bir yol yok mudur? Elbette ki var! Evet, başka bir yaşam var! Farklılıkların **eşitlik ve özgürlük** temelinde, **barış** ve **hoşgörü** içerisinde bir arada yaşayacağı **çok kimlikli, özgür ve demokratik** bir Avusturya mümkündür.

Avusturya'da göçmenlere yönelik yapılan anti propagandaların etkisiyle ırkçılık ve yabancı düşmanlığı gelişerek yaygınlaşmaktadır. **Avusturya'da ırkçılık zannedildiği gibi sadece aşırı sağcılarda değil, toplumun genelinde boy gösteriyor. Politikacıların sık sık dile getirdiği yabancılar ve göçmenler ile ilgili ifadeler, zamanla toplumda ırkçılığı körükliyor, yabancı düşmanlığını kafalara yerleştiriyor. Sadece aşırı sağcı basın değil, ciddi bilinen gazete ve dergilerde yer alan başlıklar ve yazılar da, ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının toplumda yayılmasına yol açıyor.**

Tüm bunların sonuçları olarak göçmenlere ve mültecilere yönelik fiili şiddet girişimleri yaşanabiliyor.

Göçmenler, 40 yılı aşkın bir süredir bu ülkede yaşıyorlar. Ne yazık ki Avusturya devleti duyarlılık göstermediği/gösteremediği için sorunlar ve sıkıntılar hala devam etmektedir. Bütün bu sorunlara Avusturya'da sosyal hak gaspları, işsizlik, yoksullaşma ve özgürlükleri budayan **neo-liberal politikaların** yol açtığı sorunlar ekleniyor: Bundan en fazla göçmenler etkileniyor. Gelir dağılımındaki dengesizlik büyürken, yoksullaşma hızla artıyor.

Avusturya'da 1,2 milyon insan yoksulluk tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bunların 250.000'i üretime katılmalarına yani düzenli bir işlerinin olmasına rağmen yoksulluk sınırındadırlar. 90.000 insan yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Burada ortaya çıkan gerçeklik; herhangi bir işinizin olmasının sizi yoksullaşmadan kurtarmayacağı gerçekliğidir. Birçok insan bu günün şartlarında birden fazla işte çalışmak durumundadır. Buna rağmen insanlar yaşamlarını idame etmede ciddi sıkıntılar çekmektedirler.

Özellikle gençler ve kadınlar, neo-liberal ekonomik politikaların sonucu olan esnek çalışma vs.. gibi şartlara zorlanmaktadır.

Bu politikalara paralel **sendikalar (işçi sınıfının demokratik mevzileri)** işsizleştirilmekte, işçilerin kendi öz örgütlükleri yok edilmek istenmektedir. Avusturya'da sermaye grupları ve onların temsilcileri, halkın geniş kesimlerini ilgilendiren konularda kararlar vermekte; bu da sermayenin çıkarlarına denk düşecek şekilde olmaktadır. Toplum politikaya ilgisizleştirilmekte, duyarsız kılınmaktadır.

Bu nedenle politika yapmak, sadece seçimden seçime oy vermeye indirgenmektedir. Ayrıca bir ülkede demokrasinin tam olarak işleyip işlemediğinin en önemli kriteri **farklılıklara, göçmenlere ve "azınlıklara"** yaklaşımla ölçülür.

Bu da Avusturya'da "**demokrasinin**" sorgulanmasını gerekli kılmaktadır. Çünkü demokrasilerde haklar ve özgürlükler ayırsız bir biçimde herkes için eşit ölçüde geçerli olmak durumundadır.

Evet, artık toplumda da genel bir kanı haline gelen, kim veya kimler hükümet olursa olsun neo-liberal ya da kapitalist küreselleşmeye yönelik politikaları uygulamaya devam edeceklerdir. Bu konuda son genel seçimlerde söylenenler bunun çok açık bir göstergesidir. Bu seçimler de bu durumu değiştiremeyecektir. Çünkü bu Avusturya'nın bir devlet politikası olarak partilerin önüne konuluyor. Partiler bu anlamda giderek aynılaşıyorlar. SPÖ-ÖVP koalisyon hükümetinin yaydığı umutsuzluk ve çözümsüzlük ortamında FPÖ,BZÖ gibi aşırı sağcı partiler ekonomik ve sosyal sıkıntılarının sonuçlarını kullanmakta, bunlardan göçmenleri ve

mültecileri sorumlu tutarak oylarını arttırmaktadırlar.

Bu gerçeklik karşısında bizim taleplerimiz neler olmalıdır:

* Emperyalist kapitalizmin küreselleşme politikalarının bir sonucu olarak, işçi ve emekçilerin mücadeleleri sonucu kazanılmış sosyal ve demokratik haklar giderek budanmak isteniyor. Var olan hakların kısıtlanması bir yana hak ve özgürlükler alanı daha da genişletilmelidir. Özelleştirme girişimlerine son verilmelidir. Sermayenin çıkarlarını değil, emeği, insanı merkeze alan politikalar uygulanmalıdır.

* Avusturya'da yaşayan ve nüfusun yaklaşık yüzde 10'nu oluşturan farklı kökenlerden göçmenler hesaba katılmadan zamanında oluşturulan Avusturya Anayasası, hukuk sistemi, eğitim sistemi, sağlık sistemi vs. göçmenlerin ihtiyaçları gözetilerek yenilenmeli ve yeniden yapılandırılmalıdır.

* Avusturya'nın bir göçmen ülkesi olduğu, bu ülkede farklı kökenlerden, kimliklerden insanların yaşadıkları artık resmen kabul edilmeli ve bunun her alanda gereği yerine getirilmelidir. Bizler artık "yabancı" olarak görülmemiştir. Bu ülkenin yurttaşları ve bu toplumun bir parçasıyız. Avusturya'yı yaşam alanı olarak seçmiş in-

sanların hukuksal zemindeki statüleri eşitlenmeli ve "yabancılar" sözcüğü ile anılan tüm hukuksal düzenlemeler kaldırılmalıdır. Bu ülkedeki toplumsal-siyasal süreçlere engelsiz bir biçimde katılmak, başta seçme ve seçilme hakkı olmak üzere, eşit haklara sahip olmak istiyoruz.

* Ayrımcılık ve ırkçılık, Avusturya'da sadece yasal düzenlemelerle önlenemeyecek kadar yaygındır. Fakat yine de öncelikle başta "Yabancılar Yasası" olmak üzere tüm ayrımcı yasalar ortadan kaldırılmalıdır. Ayrımcılık ve ırkçılık yasaklanmalı, ırkçı-faşist partiler ve örgütler kapatılmalıdır.

* Sınırdışı derhal durdurulmalıdır. Belirsizlik içerisinde yıllarca bekleyerek yaşamak zorunda bırakılan mültecilere derhal oturma ve çalışma izni verilmelidir. Yine yıllardır kaçak olarak bu ülkede yaşayan insanlar yasal statüye kavuşturulmalıdır.

Bugün Avusturya'da güçlü bir toplumsal muhalefete ihtiyaç vardır. Bugün görevimiz asil olarak yaşamı örgütlemek ve toplumsal muhalefeti hayatın tüm alanlarında oluşturmak için mücadele etmek ve mücadele edenleri biraraya getirmektir. Ancak bu yolla Avusturya'da uygulanan politikaları ve saldırıları geri püskürtülebilir ve taleplerimizi gerçekleştirebiliriz. Bunun için federasyonumuzun da içerisinde bulunduğu **LİNKE** oluşumuna tüm gücümüzle destek sunalım.

"**Yabancılar Yasası**", ayrımcılık, **dışlanma**, asimilasyon, **gettolaşma...** değil, eşitlik ve **özgürlük** istiyoruz! Daha **insanca bir yaşam** için **çok kimlikli**, çok sesli, özgür ve **demokratik** bir Avusturya istiyoruz.

ATİGF (Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu)

Ağustos 2008

"Seçimlerde neden Adayım?"

ATİGF'in Tirol Eyaleti'nde organize ettiği **Linke in Tirol** hareketinde aday oluyordum.

Bu oluşumda işçiler, entellektüeller ve çeşitli çevrelerden farklı kişiler dayanışma temelinde bir araya gelmişlerdir.

Burada şunu belirtmek isterim ki; Türkiye'den gelen göçmenlerle olan ilişkilerim sonucu edindiğim olumlu tecrübelerim, beni aday olmaya cesaretlendirdi.

Birkaç yıl önce tarafımdan hazırlanan '**Avusturya'nın Yeni Tarihi**' adlı seminerimi Innsbruck Üniversitesi'nde verdiğimde Türkiye asıllı bir göçmen kızının Avusturya'da göçmenlerin sorunlarına ilişkin getirdiği tarihi ve diyalektik yaklaşımları beni ciddi anlamda düşünmeye itti. Yine bir göçmen kızının hazırladığı diploma tezinde "Avusturya İşçi

Hareketi'nin Tarihi"ni işlemesi ve araştırmaları ve bilgisiyle ortaya koyduğu görüşler, Avusturyalılarda dahi bulamadığım bir durum olmuştu. Annesi Kürt milliyetine mensup okuma yazma bilmeyen bir bayan, babası Tirol eyaletinde işçi bir ailenin çocuğu olarak yüksek eğitim hakkı kazanmıştı.

Daha sonra ATİGF'li arkadaşlar bana kendilerine Avusturya işçi hareketi tarihine ilişkin bir araştırma sunmamı istediler. Bununla yeni vatanlarında işçi sınıfının şanlı tarihini bilmek ve bunu etkinliklerinde işlemek istiyorlardı.

Bu ve buna benzer birçok durum beni ciddi derecede etkileyerek seçimlerde aday olmamı sağladı.

Saygılarımla

Univ. Prof. i. R. Dr. Gerhard Oberkofler

AVUSTURYA'DA GENEL SEÇİMLERİN GALİBİ İRKÇILAR

Uzun bir dönemdir koalisyon hükümeti partiler arasında süren sorunların çözülememesinden kaynaklı Avusturya halkı 28.09.2008'de tekrar sandık başı-

zorundadır. Bu gerçeklik kitlelerin ezici çoğunluğunun geleceklere hakkında şüpheli ve tedirgin olmalarını getirmektedir. Çünkü; fakirlik ve geleceksizlik ol-

önemli süreçlerde var olan tepkiler ırkçı ve faşist partilere kaymakta ve onlar için oy potansiyeli durumuna gelmektedir. Tüm tepkiler ırkçı ve faşist söylemlerle ve aynı zamanda devlet olanaklarının kullanılmasıyla faşist partilerde toplanacağı tahmin edilmekteydi.

28 Eylül yapılan seçim sonuçlarında bunu kanıtladı. İktidardaki SPÖ ve ÖVP'nin halklar ve ezilenler cephesinde umut olmaktan çıkmaları ve alternatiflerinin ırkçı ve faşist partilerin olması bizleri düşündürmeli. Halk muhalefetinin örgütlenmesi önümüzde duran en acil sorundur. Bu anlamıyla da özellikle sol güçlerin bu noktadaki çıkışları ve ortak platformların oluşturulması düşüncesi seçimlerde 3-4 ay önce başlatılmıştı. Avusturya'daki en önemli demokrasi güçleri yaptıkları toplantılarla çeşitli anlayışlardaki güçleri biraraya getirmeyi başardı. Bu platform tartışmaları önümüzdeki süreçte devam ettirilecek ve bunun dışında kalan tüm güçlerle tartışmalar yürütülmekte ve yürütülecektir. Bunun sonucu olarak LINKE doğdu. LINKE'nin bu seçimlerde bir beklentisi olmadığını ve parlamentonun taktik sorun görüldüğü, yönelimin ezilenlerin muhalefetinin sol içinde örgütlenmesi, burjuva partilerin uygulamalarını teşhir edilmesi, sendikalar ve demokrasi güçleri içinde daha çok mücadelenin edilmesi gibi bir dizi sorunla karşı karşıya.

Bu süreç gelecekte daha da netleşerek olumlu bir seyir izleyeceğini söyleyebilirim.

Genelde seçimlere katılımın düşük olduğu gözlemlendi. 2006 Genel seçimlerinde katılım %83 oranındaydı. Bir önceki secime göre %10 katılımın daha az olduğu, bu katılım %71,5'i geçmedi. Buda Avusturya'daki halkların umutlarının bu partiler olmadığı gerçeğiyle açıklamak gerekir.

Son Genel seçimlerde SPÖ %29,71, ÖVP %25,61, FPÖ %18,01, BZÖ %10,98, YEŞİLLER %9,79 oy alarak parlamentoya girdiler. Bu seçimlerin sonucuna göre iktidar partisi SPÖ %5,63 ve ÖVP'nin %8,72 oy kaybına uğradılar. Yeşiller %1,26 kayba uğradı. İrkçı ve faşist FPÖ % 6,97 oy oranını artırdı. BZÖ %6,87 oy oranını artırarak seçimde güçlü çıktılar. Bu seçim sonuçları da seçim galibinin muhalefet olduğunu bize gösterdi. Linke'nin önümüzdeki seçimlere daha güçlü katılması ve hazırlanması aciliyet arz etmektedir. Bir seçimi geride bıraktık ama kimin kiminle hükümet kuracağı hayli zor bir süreçle karşı karşıya. Tahminler yine SPÖ ve ÖVP'nin büyük koalisyon görünmektedir. Tüm bu gelişmeleri takip ederek geleceği şekillendirmede ve politika belirlemede üzerimize düşen sorumluluklarımızı yerine getirmemiz durumunda geleceği kazanabiliriz.

na gitmek zorunda bırakıldı. Son genel seçimlerde halkı vaat ettikleri yalanlarla bir şekilde kendilerini desteklemesini sağlayan koalisyon hükümeti kurulduktan sonra aldıkları kararlar ve çıkardıkları yasalarla seçimlerdeki söylemlerinin nasıl birer yalandan ibaret olduğuda ortaya çıkarmış oldu. Seçim süreçlerinde sosyal adalet, işsizliğe karşı mücadele, istihdam yaratma politikalarından bahsedilen seçimler sonrası tam tersi politikaları uygulamaktan geri durmadılar.

Uygulanan politikalar ve bu politikaların sonuçları doğru okunduğunda önümüzdeki süreçte herhangi bir değişikliğin olmayacağı gerçeği görülmek

gusu uygulanan politikalar ve çıkarılan yasalar sayesinde, hızla artmaktadır.

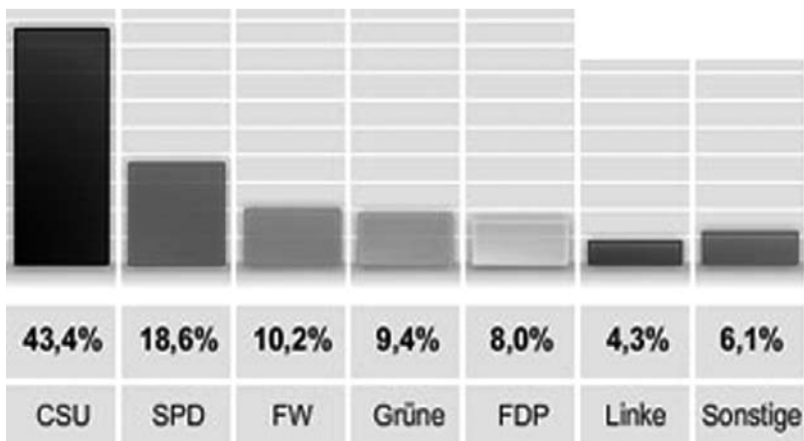
Tüm uygulanan Neo liberal politikalar sonucu geniş emekçi kesimlerin bu politikalarından olumsuz etkilendiğini söylemek zor değil. Fakat temel çelişki tüm bu uygulamaların karşısında geniş halk kesimlerinin sessiz kalması ve bunları kabullenmesi sorunu karşımızda durmaktadır. Uygulanan neo-liberal politikalara doğan tepkiler ne yazık ki Demokrasi cephesine aktarılmakta sıkıntılar yaşamaktadır. Burda önemli bir nokta ise sendikaların SPÖ ve ÖVP'nin etkisinde olmaları ve sınıf sendikacılığından uzak oluşlarıdır. Tam da bu

BAYERN'DE İRKÇI SAĞ'IN ÇÖKÜŞÜ

28 Eylül Pazar Günü yapılan Bayern Eyaleti seçimlerinde şu an Hükümette bulunan ve son 50 yıldır tek başına çoğunluk oylarının sahibi olan CSU bu seçimlerde 17,3 % oy kaybederek büyük bir hezimet yaşadı.

Bilindiği gibi Stoiber'in istifası üzerine CSU yönetiminde eski içişleri olarak görev yapan Beckstein Başbakan olmuş, Huber ise CSU parti başkanlığına

getirilmişti. Bu ikili Almanya-da ırkçı ve militarist yasa ve uygulamaların daha da sertleştirilerek uygulanmasını isteyen açıklamaları ile tanınıyor. Seçimler öncesi %50'nin üzerinde oy almazsam istifa ederim diyen Bayern Başbakanı Beckstein'in şuana dek istifasına yönelik bir açıklama yapılmadı. Tersine Hükümeti bundan böyle Koalisyon biçiminde oluşturacaklarını öncelikle FDP ve daha sonra FW ile görüşecekleri yönünde açıklama yapıldı.

lama yapıldı. Bu Seçimlerde FDP ve Freie Wähler (FW) oylarını artırarak Parlamente girdiler. Grüne

1,7% oy artışı sağladı. SPD ise 1% oy kaybına uğradı. Sol Parti (LINKE) ise, Erlangen, Fürth ve Nürnberg'in belirli bölgelerinde seçim barajını geçmesine karşın, Bayern Genelinde %4,3 olarak seçimlerde önemli başarı kaydetti. Ancak barajın altında kalarak Parlamente giremedi. Seçime katılımın düşük olduğu ve katılım oranının %56 olduğu

açıklandı. Bir çok sosyal hak kısıtlaması yapan, Göçmenlere ve yabancılara yönelik kısıtlama-sınırlama yasaları çıkararak, CSU'nun ırkçı ve gerici politikalarının rağbet görmemiş olup, sandıkta yenilgi alması, NPD ve Reublikaner gibi faşist ve Göçmen düşmanı partilerin başarı kaydedememesi önemli bir gelişme olarak kaydedilmelidir.

“Futbol Asla Sadece Futbol Değildir”¹

“Football Against the Enemy”

“Öğretmen sınıfta gökyüzü ile ilgili bir yazı okudu.

Öğrencisine sordu: “Ayşe gökyüzünde duyduğun yıldızlardan bir kaçını söyler misin?”

“Pop yıldızları, sinema yıldızları, futbol yıldızları...”

Kapitalizmin “her şeyin pazarlanabileceği” anlayışına uygun olarak bir takım değişiklikler yaşayan futbol endüstrisi ne zaman oluştu? Kitleleri hop oturtup hop kaldıran, binlerce insana aynı anda bir marşı söyleten ve her sınıftan insanı etkileyen futbol hakkında ne biliyoruz? Nasıl bu kadar yaygınlaşıp kitleleri adeta hipnotize eder hale geldi? Bir zamanlar kralların yasakladığı, kilisenin kara listeye aldığı futbol, kitlesel bir tapınma ayinine nasıl dönüştü? İktidar sahipleri insanları yönetme aracı olarak futbolu nasıl kullandı? Futbol sınıf mücadelesi ve ulusal hareketlerden nasıl etkilendi ve onları nasıl etkiledi? Bu yazımızda çeşitli ülkelerden ve zamanlardan örnekler vererek bu sorulara yanıt bulmaya çalışacağız.

Renklerin içinde en hızlı kirlenen beyaz ise, sporun içinde de en hızlı kirleneni futbol olarak tanımlarsak her halde bu tanım yerinde olacaktır!.. Milyar dolarlık pastalar olduğu sürece bu kirlenme ve devlet, uyuşturucu, kadın ticareti ve mafya ilişkileri ne yazık ki varlıklarını sürdürecektir bir şekilde... İşte bu bağlamda “Futbolun öyküsü, zevkten zorunluluğa uzanan hüzünlü bir öyküdür. Spor bir sanayi dalına dönüştüğü oranda, iş olsun diye oynandığı zamanki güzelliğinden bir şeyler kaybetmiştir”² diyor, Uruguaylı yazar kitabının başlangıcında.

Kitleleri uyuşturan; duymayan, görmeyen, algılamayan “insan toplulukları” haline getirme araçlarından biri olarak kullanılan futbolun, tüm dünyanın “kilitlendiği” “Avrupa Kupa Maçları” vesilesiyle “Tarihsel Kökleri”, “Kültürü” üzerinde durmanın güncelliği ile karşı karşıyayız! “Spor’un genel tanımı ve insanlık açısından önemi”ne de kapsamlıca yer vereceğimiz yazımızda, milyonları bir afyon misali uyuşturma aracı olarak kullanılan spor dallarından biri olan futbol’un egemenler tarafından kitlelere karşı nasıl kullanıldığına ve spor olma misyonundan uzaklaştırılarak “Endüstri”ye dönüştürülmesine işaret edeceğiz.

Sporun Genel Tanımı ve İnsanlık Açısından Önemi:

Sporun kökeninin ilk insanı yaratıkların itişip oynamasına, yani yüz binlerce yıl öncesine dayandığını biliyoruz. **Canlılığın/maddenin varoluş biçimi olan hareket**,³ ayrıca vücut eğitiminin de başlıca vasıtası olduğu bilinmektedir. İnsanların ilk kez “boş zaman” üretmeleri ve varoluşlarının önceki aşamalarında geliştirdikleri araçlı – araçsız doğayla savaşın benzetim yollarıyla bu boş zamana uygulamaya başlamalarında gelişmeye başlayan spor, binlerce yılı geçen tarih yolculuğu sırasında, bir bölümü barışçı, öteki bölümü ise saldırgan diye nitelenebilecek değişik kullanım biçimleri almıştır. Temelde “yurttaş yarışmaları” olan eski olimpiyat oyunlarının zafer ödülü, barışı simgeleyen defne yapraklarından bir taçtı!.. Bunun anlamı ise gayet açıktır. Spor; barışın, dostça yarışmaların simgesidir!..

Ancak günümüzde zafer ödülü “defne yapraklarından taç” yerine, altın kupalar ve mil-

yarlarca dolar halini aldı!.. Bu durum, futbolun endüstriyelleşmesi ve giderek daha da parasallaşması ve buna bağlı olarak da bazı sektörel dengelerin bozulmasına yol açtı. Her şeyden önce ortada herkesin ilgisini çekecek çok ciddi bir pastanın varlığı söz konusu oldu ve bu pastaya hiç kimsenin ilgisiz kalamayacağı da bir gerçektir. İşte bu pastanın paylaşım savaşımı, aslında endüstriyel futbolun da tarihsel gelişimini ifade ediyor ve günümüz futbolunun şekillenmesine neden oluyordu. Futbolun milyar dolarlık gelirlerle ulaşması, sadece stat seyircilerine değil TV başındaki milyarderlere de hitap edilmesini zorunlu kıldı.

Çünkü bu şekilde daha geniş kitlelere futbol metası satılabilecek ve daha büyük gelirlere ulaşabilecekti. İşte bu gereksinim, endüstriyel futbolun doğumuna neden oldu ve “ihtiyaçlar, icatların anasıdır” sözü pratikte bir kez daha kendisini doğrulamış oldu. Bu süreçte oluşturulan dijital platformlar, bugünkü futbolun endüstriyel bir niteliğe bürünmesine olanak sağladı. TV başındaki futbol izleyicilerinin, futbol arzına daha baştan yarattıkları talep ve beklentiler, doğal olarak TV izleyicisinin bu performansı ödemeye razı olmasını beraberinde getirdi. Bunun kaçınılmaz sonucu da futbol sektöründeki standartların yükselmesi ve görsel etkinliğin artması şeklinde oldu.

Spor, sözlük anlamı olarak Lâtince DİSPORTARE ve DESPORT biçiminde “dağıtmak, bir birinden ayırmak” anlamına gelen sözcüklerden 17. yüzyıldan sonra günümüze gelinceye kadar ilk hecesi aşınarak “SPORT” biçimine dönüştüğü araştırmacılar tarafından öne sürülmektedir! Britannica ansiklopedisi “**Belirli ölçüde güç ve beceri gerektiren yarışmalı ve eğlence- li etkinlikler.**” olarak tanımlamaktadır spor’u.

Sportif öğelerin tümünde dinlenmek, eğlenmek, sağlıklı bir yaşam vb olduğu kadar aynı zamanda sosyal bir kaynaşma da vardır. İnsanlar arasında sosyal kaynaşma konusunda spora önemli görevler düşer. Sporun sağladığı bedensel ve ruhsal anlamdaki doyum olanakları kişilerin beden, ‘ruh’ ve fikir gelişimlerinde önemli derecede yardımcı olmaktadır. Kısaca spor, bireyin beden sağlığını, ‘ruh’ sağlığını, beden gelişiminin yanında beden becerilerini de geliştirmeye yöneliktir!..

Spor Eğitiminin Önemi!

- İyi bir moral ölçüleri içerisinde gelişmiş kemik, kas yapısı ve iyi davranış alışkanlıkları kazandırır.
- Hoşgörü, arkadaşlık, iyiyi, doğruyu ve güzel taktir etme gibi alışkanlıklar kazandırır.
- İş gücünü artırır.
- Bireyi sosyalleştirir, bedensel, ruhsal ve zihinsel eğitiminde etkili olur.
- Kendine karşı güven duygusunu geliştirir.
- Kişilerin yeni gün ve faaliyete istekli başlamasını sağlar, ruhsal, bedensel ve zihinsel açıdan dinç tutar ve insanın/toplumların eğitim ve kültür düzeyini artırır.

Sporun Beden Eğitime ve Çocukların Gelişimine Etkisi!

Fiziksel Gelişime Etkisi: Gelişim çağında aşırıya kaçmadan yapılacak çalışmalar, kemik

dokusu gelişimini, kasların iyi beslenmesini, eklemelerin işlekliliğinin ve dokusal sağlığının korunmasını ve organik sistemin dayanıklılığını geliştirir. En önemlisi de merkezi sinir sistemine bol oksijen ulaştırabilmesi, fiziksel faaliyetlere mental olarak daha iyi uyum sağlamayı kolaylaştırmaktadır.

Psikomotor Gelişime Etkisi: Çocuğun zihinsel ve duygusal psikolojik etkilerinin davranış haline gelmesidir. Bu psikomotor gelişimleri uzmanlar üç ayrı grupta incelemektedirler.

a) *Genel davranış ve genel davranış değişiklikleri:* Çocuğun toplum içinde kişiliğini belirleyen, görüntüsünü oluşturan davranışların tümünde görülen değişikliklerdir.

b) *Motor davranış ve değişiklikleri:* Bireyin yanıt olarak yaptığı hareketlerdir. Kaçmak, saldırmak, konuşmak gibi.

c) *Kompleks davranışlar ve değişiklikleri:* İlk iki gruptaki davranış değişikliklerinin bir arada bulunmasıdır. Çocuğun davranış bütünlüğünü oluşturur.

Zihinsel Gelişime Etkisi:

Beden eğitimi bilgisinin elde edilmesi, anlaşılması ve iç-görü kazanma gibi zihinsel gücün malzemesini oluşturur. Bu malzeme yorum yapabilme, değerlendirme, karar verme, düşünme süreçlerinde kullanılır. Beden eğitimi etkinlikleri aracılığıyla çocuk, sağlık ilkeleri ve hareketin yaşamdaki önemini kavrar. İnsan hareketinin doğası, büyüme ve gelişmekteki önemi, temizlik, hastalıklardan korunma, dengeli ve yeterli beslenme, iyi sağlık alışkanlıkları v.b konularda bilgi edinir.

Sporun insan yaşamında ve sağlığında önemi ve yararlarına işaret eden yukarıda kısaca ve öz olarak aktarmaya çalıştığımız noktalardan da görüleceği gibi, spor; egemenlerin günümüzde ifadesini bulduğu gibi bir “spor” olmaktan uzaktır. Daha on yıllar öncesinde sağlıklı yaşam, dostluk, sosyal kaynaşma ve insanlar arası barış olarak ve bir zevk oyunuhareketi-etkinliği şeklinde ifade edilen spor, egemenler tarafından bu gün bir finans kaynağı, uyuşturucu ve **manipülasyon** aracı haline getirilmiştir.

Futbol, dünyanın her yerinde aynı dil ve aynı kurallarla oynanıyor. Futbolun yerel problemleri, küresel sorunlarının ayrılmaz birer parçası konumunda. Hemen hemen tüm dünya; benzer futbol sorunlarının girdabında oyunu devam ettiriyor. Futbolun evrensel dengesiz gelişim dinamikleri, onu dünyanın her yerinde **asimetrik⁴, inelastik**(esnek olmayan, katı.) ve **irrasyonel⁵** yapıyor.

Karl Marx, “**Ekonomi Politğin Eleştirisine Katkı**” isimli eserinin önsözünde **politikayı, ekonominin yoğunlaşmış ifadesi** olarak tanımlar. Günümüzde spordan endüstriye evrilerek, show- show-business’e dönüşen futbolda da, “**gösteri, ticari yoğunlaşmanın etkisi altında varlığını devam ettiriyor.**” Endüstriyel futbol işte günümüzde, “**gösterinin**” ve “**iş**”in yoğunluğunun bileşiminden ibaret bir etkinlik olarak karşımıza çıkıyor. İşte bu aşamada futbol dışı öğeler, bir şekilde futbol özünü etkiliyor ve içten kemiren bir kurt gibi futbolu zaafiyete uğrattırıyor.

Günümüzde futbolun dijital yayın platform-

ları aracılığıyla yeryüzünde üç milyarın üzerinde insana ulaşması, onu eşsiz bir pazarlama ve satış aracı haline getiriyor. Oysa futbol daha 1990’lı yıllara kadar pazarlanan bir üründü. Futbolun bir yandan pazarlanan, diğer yandan da pazarlayan özellikleri onu gösteri endüstrisinin vazgeçilmez bir ögesi haline getirmiş durumda. Bugün yeryüzünde dışsal etkileri dahil yarattığı yaklaşık **250 milyar dolarlık devasa pastayla** futbol tam bir **showbusiness** olup çıktı. “**Futbol endüstriyel arenada boy gösterdikçe ve kapitalist sistemin hegemonyasına girdikçe siyasi platformun iştahını kabartıyor.**”⁷ Futbol bu bağlamda bir yönüyle iktisadi ve mali bir özellik taşıyor; **diğer yandan da kitlelerin yönetiminde etkin hale gelmiş bir enstrüman konumundadır.** “**Futbol, bir yeni dindir. Onun büyük ve ateşli ayinleri yapılmaktadır. O kendi tanrılarını yaratmaktadır; futbolcular ve teknik direktörler. Bu yeni dinin tapınakları stadyumlardır. Milyonlarca ateşli mürit, mezheplere (ayrılmış) tutkun taraftarlardır. Her hafta kendi ayinlerini yaparlar. Her hafta yeni kurbanlarını kendi sunaklarında keserek rahatlarlar...**”⁸ Kısacası insanların masumane bir edayla “oyun” veya “spor” olarak ifade ettiği futbol, artık sadece bir “oyun” değil, dört başı mamur bir endüstrinin de adı oldu. “Spor bir oyun ancak bunun yanında artık bir endüstri oldu,” diyerek bu gerçekliği gözler önüne seren, Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu’nun ta kendisidir. “**Geçmişin toprak sahalarında, kent, mahalle takımları ile amatör bir ruhla oynanan, giderek ‘manüfaktür’ dönemini, takiben de endüstriyel-global dönemini yaşayan futbol, artık kapitalistik bir eğlence sektörü ve milyarlarca dolarlık katma değer yaratılıp paylaşıldığı ekonomik bir sektör. (...) Futbol, endüstriyel bir ürün olarak, her yıl da biraz daha global ölçekte üretilen bir meta...**”⁹ Futbol endüstrisi ya da endüstrinin futbolu, işte bu sebeple üzerinde yeniden ‘keşifler’ yapılmasını anlamsızlaştıracak denli gözle görülür bir olgu haline gelmiştir. Erinch Yeldan’ın ifadesiyle; “**Futbol artık ‘endüstriyel’ bir piyasa yatırıma dönüştü...**”

Futbolun Tarihsel Kökleri:

Bazı kaynaklar tarafından anavatanının Britanya olarak verilmesine karşın, tarihsel köklerini irdelediğimizde bu ‘resmi’ kaynakların aksine futbolun ilk olarak Çinliler tarafından M.Ö oynandığına ve futbolun anavatanının Çin olduğuna dair kaynaklar mevcuttur.

Araştırmalarda elde ettiğimiz bilgiler, bize futbolun oynanmasının asıl amacının dönemin imparatorluk askerlerinin/muhafızlarının savunma yeteneklerini daha da güçlendirmek(!) olduğu verilerini vermektedir. Ancak, imparatorlukların aksine, Avrupalı ‘efendiler’ bu icadın tam aksini düşünerek, askerlerin okçulukla, kılıç ve mızrakçılıkla uğraşmaktan alıkoymadığını ve bundan dolayı da herhangi bir savaşta ve saldırıda savunma yeteneklerinin gerileyerek köreltildiğini öne sürerek futbolu yasaklarlar.

Çinlilerin futbol oyunu olarak çıkardıkları bu icatlarından uzunca bir dönem, yani birkaç bin yıl sonra, Ortaçağ’da Avrupa’da futbol yeniden ‘keşfedilir’. Birkaç bin yıl sonra ‘keşfedilen’ bu ‘oyun’, ilk önce kolejli öğrenciler arasında oynanır. Süreç içinde halkın çeşitli katmanlarına kadar ulaşır ve halk arasında oynan-

maya başlayınca tehlikeli bir oyun haline gelir. Futbolun geçmişten ta günümüze yani sözde "modern çağlara" uzanan yolu ise, sayısız ölü ve yaralılarla dolar ve sık sık yasaklarla donatılır. Tüm bunlara ilişkin kapsamlı bilgileri eski futbol turnuvaları ve maçları hakkında bilgi veren en önemli kaynaklar, yaralanma ve ölüm vakalarına dair mahkeme tutanakları, turnuva/maç ve oyunları yasaklayan kraliyet fermanları ve belediye kararlarıyla doludur.

Arşiv kaynakları tüm bunlarla dolu bilgiler verirken, bunların aksine futbolun Amerika'ya özgü farklı anlamlarını, yorumlarını ve felsefesini de içeren bilgiler vermektedir. Dönemin Amerika'sına özgü top oyunlarında yer alan bazı unsurların dinsel sembeler taşıdığına dair çeşitli kaynaklar vardır. Aztek¹⁰ diyarında keşfedilen yüzden fazla oyun sahası, tapınakların birer parçasıdır. Bu oyunlar aracılığıyla güneşin ay ve yıldızlar üzerindeki zaferi, dolayısıyla bitki evreninin devamlılığı sağlanmaya çalışılır. Oyun sahası yeryüzünü, orta çizgi gece ile gündüz arasındaki sınırı, top güneşi, topun havada süzülüşünün yıldızların geceleyin gökyüzündeki hareketini simgelediğine inanılır...

Futbolun Duraklama Dönemi!

Futbol Asya, Britanya ve Aztek diyarlarında keşfedilerek oynanırken, İngiltere'de de keşfedilerek oynanmaya başlanmıştır. Diğer kıtalarda olduğu gibi İngiltere'de de kısa süre içinde geniş halk kitleleri tarafından benimsenip oynanmasından sonra futbol tüm Avrupa kıtasına hızla yayılır.

Futbol oynayan insanlar, 17.yy'da başlayan özelleştirmelerden dolayı oynama alanlarından mahrum kalırlar. Ayrıca ve 14-15 saatlik çalışma sürelerinden dolayı yaşadıkları zaman ve enerji sorunundan kaynaklı futbolu oynamaz hale gelirler. Bu gerilemenin ardındaki nedenleri araştıran sosyologlar "zaman ve mekan kıtlığının" önemli nedenler olduğunun farkına varırlar. Halkın futbol oynadığı sahalarda genellikle kamuya aittir ve herkesin kullanımına açıktır.

'Efendilerin' çitlerle çevirerek özelleştirdikleri araziler ve topraklar halkın kullanımına kapatılır. Artık meclis kararıyla yapılan "çitle çevirme" 18.yy'da doruğa ulaşmıştır. Böylece halk futbol oynayacak arazilerden yoksun bırakılır. Yine kapitalizmin o erken dönemlerinde sanayileşme sürecinin başladığı ve oluşan sanayi kent ve mahallelerinde, işçilerin boş vakitlerinde eğlenebileceği alan olmadığı gibi, işçilere çalışma koşullarının ağırlığından ve uzun süreli olmasından dolayı boş vakit de kalmaz (tıpkı şimdi olduğu gibi). İşçilerin 14-15 saatlik bir iş gününün ardından bir de yorucu futbol oyununa harcanacak enerjileri de olmaz. Bu dönemlerde İngiltere'de futbolun çöküşü de iyice ivme kazanır.

Tüm bunların ardından futbolun 18.yy'da bir mücadele aracı olarak kullanılması yaygınlaşır. Bir kasaba halkının bir protestoda bulunmak, özellikle de nefret edilen 'efendilerin' "çitle çevirme"li topraklarını, özel mülkiyetlerini protesto etmek için toplanmanın en kolay yolu bir futbol maçı düzenlemektir. 5 Ağustos 1765 tarihli Northampton Mercury dergisinin kaynaklarında şu habere yer verilir: "**Önceki Perşembe ve Cuma günlerinde West Haddon'da çok sayıda kişi futbol maçı yapmak üzere toplanmıştır. Fakat toplanır toplanmaz isyancı bir kalabalığa dönüşmüşler, bir arazinin çevrilmesinde kullanılacak çitleri yakıp yıkmışlardır.**" Bu ihtilaflar nedeniyle arazi sahibi soylular, futbola eskisinden daha az anlayış göstermişler ve böylece belediye yetkilileri polis teşkilatının getirdiği futbol yasaklarını uygulamaya sokmuşlardır.

Futbolun Bir Afyon Olarak Keşfedilişi ve Kitlelerin Uyuşturulması:

Futbol özel okullarda yaşamını sürdürme-

ye başlar. Bunun nedeni futbolun evcilleştirme ve disipline etme gibi özelliklerinin keşfedilmiş olmasıdır. O dönemde soylu ya da burjuva aile çocuklarının okuduğu okullardaki öğrencilerle, soylu olmayan orta gelirli öğretmenler arasında müthiş bir iktidar mücadelesi vardır. O döneme ait birçok kaynaktan böyle ciddi olaylardan söz edilir ki, bu iktidar mücadelesinin çatışmalarına dönüştüğü ifade edilir. 1797 yılında asi öğrencilerin işgal ettiği Rugby School binasına askerler kılıçlarını çekerek hücum eder ve isyan ancak böyle bastırılabilir. Okullarda hüküm süren bu kaosu islah etmeye çalışan resmi makamlar, defalarca reform girişiminde bulunmalarına rağmen yalnızca bir okul müdürünün futbolu kendi pedagojik amaçları için kullanmasıyla çalışma başarılı olmuştur. Okul müdürünün öğrencilere birtakım kurallar koyarak oynanmasına izin verdiği futbol sayesinde okulda disiplin artmaya başlamıştır. Futbolun bu evcilleştirme yönü keşfedildikten sonra, yönetenlerin yönetilenlere karşı kullandığı bir silah olmuş ve modern futbolun çeşitli dönemlerinde, çeşitli vesilelerle bu silah kullanılmıştır. Keza Portekiz'de bu silah, Portekiz'in faşist diktatörü Salazar tarafından 40 yıla varan bir süre kullanılmış, ve hatta Lizbon Stadyumu'nun inşası dahi faşist diktatör Salazar'ın, "**bana on binlerce insanı uyutabileceğim bir beşik yapın**" sözüyle başlatıldığı da bilinir.

"Bir 'oyun' olmaktan çık(artıl)mış futbol; 'insan' ögesini farklı açılardan bünyesinde barındıran bir spor dalıdır. Yarattığı global ekonomik pazarla geniş halk kitlelerini peşinden koşuran, toplumların ve ülkelerin sosyo-ekonomik geleceklerinde etkileyici rol oynayan, yine toplumların olumlu ya da olumsuz kitle psikolojilerine yön veren futbol, hayatımızın ayrılmaz bir parçasıdır. Günümüzde futbolun bu derece popüler hâle gelmesinin önemli bir sebebi de, profesyonelliktir. Futbolun, çok büyük miktarlarda para getirdiğini gören gençlerin çoğu; bu sporu yalnız zevk için değil, aynı zamanda meslek olarak da seçmektedirler."¹¹

Futbol Üzerine Uzunca Bir Dipnot:

Futbol, bilindiği üzere, diğer spor dalları gibi "dostluğu pekiştiren" bir araç olarak savunulur. Bu maksatla "dostluk müsabakaları" yapılır, kupalar verilir ve "önemli olan kazanmak değil, dostluk" nutukları atılır. Başlangıçta, yani tüketim toplumu öncesi dönemlerde, bu tür müsabakaların insanlar arası ilişkilerde kısmen pozitif bir işlev gördüğü söylenebilir ama şimdiki zamanda spor adına yapılan müsabakalar insanları birbirine düşman yapmanın ya da aradaki düşmanlıkları yeniden üretmenin bir aracı olarak işlev görmektedir. Futbol ise bu alandaki en etkili silahtır. Öyle ki, eski Portekiz diktatörü Salazar'ın, "Ülkeyi 40 yıl boyunca nasıl yönettiniz?" sorusuna cevaplarken, "Üç F ile" diye cevap verdiği bilinmektedir. Bu "Üç F"den birisi futboldur. Keza İtalya'nın faşist lideri Mussolini, 1934 yılında yapılan Dünya Kupası'nın "**ideolojisini yaymak için eşsiz bir fırsat olduğunu**" söylüyordu. Ve bu söylemiyle, futbolla siyasetin nasıl iç-içe olduğunu, daha doğrusu futbolun ne ölçüde siyasetin aracı olduğunu çok net bir biçimde izah ediyordu.

Futbolun siyasetle ilişkisi o kadar güçlü ki, Güney Amerika'da darbeler önemli maç saatlerinde planlandı. Avrupalı Nazi gruplar, maçlardan sonra mobilize ettikleri kitlelerle birlikte göçmen mahallerine saldırdı. Türk devletinin kontrolündeki faşistler, her maçtan sonra "Şehitler Ölmez, Vatan Bölünmez" nareleriyle Kürtlere, çeşitli azınlıklara ve etnik milliyetlere saldırdı. Özcesi futbol, egemenler açısından önemini korumaya artarak devam ediyor. "**İktidarların futbola yaklaşma nedeni, futbol büyüünün altında dönen sıcak para hareketidir. Hem bu sektörde egemen olmak, hem de futbolu siyasal bir varoluş aracı ola-**

rak kullanmaktır temel amaç. Bu tüm uluslarda böyle olmuştur. Futbol, zaman zaman temel bir hareket alanı olmuş, zaman zaman da biraz kıyasından siyasete giren tali bir yönlendirme aracı olarak yine de her zaman kullanılmıştır."¹²

Euro 2008 Avrupa Şampiyonası vesilesi ile yazdığımız bu yazımızda, tüm bunların yanısıra, tekrardan belirtmek gerekiyor ki; 2006 Dünya Futbol Şampiyonası'nın Almanya'da yapılması normal işleyişin bir sonucu değil, siyasi bir müdahalenin sonucudur. Herkesin bildiği gibi, başlangıçta beklentiler bu şampiyonanın G. Afrika'da olacağı yönündeydi. Ama yürütülen yoğun "diplomasi" ve ünlü Alman firması Adidas'ın devreye girmesiyle şampiyonanın Almanya'da yapılması kararlaştırılmıştı.

Peki, neden Almanya? Çünkü Alman burjuvazisinin geleceğe dönük planları bakımından bu şampiyonanın Almanya'da yapılması oldukça önemliydi. Ve start verildi. Dünya Kupası vesilesiyle Almanya'da tam bir seferberlik başlatıldı. Her kentte büyük ekranlar kuruldu. Ve bu ekranların civarına yiyecek, içecek ve özellikle Dünya Kupası'na katılan ülkelerin "ulusal" renklerini taşıyan eşyaların satıldığı pazarlar kuruldu. Sanki savaş çıkacakmışçasına insanlar günler öncesinden yiyecek ve içecek stoklamak için mağazalara hücum ettiler. Cafe ve Lokantalar salonlarına büyük boy televizyon kurdular. Arabalar, evler ve işyerleri Alman ve Dünya Kupası'na katılan diğer ülkelerin bayrakları ile donatıldı. Ve insanlar yüzlerini "ulusal renkler" ile boyayıp, üzerlerine yine bu renkleri taşıyan şortlar ve T-Shirt'ler, şapkalar geçirdiler; dahası, neredeyse bütün toplum, sanki sözbirliği etmişçesine futboldan başka bir şey konuşmaz oldu. Sokaktaki vatandaş bu ruh halindeydi ve devlet te devletliğini yapmak için kolları sıvamıştı.

"Haziran 2006'da düzenlenen Dünya Kupası için ezici çoğunluğu erkek olan 3.5 milyon taraftarın Almanya'ya gelmesi beklenirken; Almanya'ya 40 bin civarında seks işçisi kadın getiriliyordu... Bu da normal! Ama kara haber şu: Bu seks işçisi kadınların büyük bir kısmının insan kaçakçıları tarafından fuhuşa zorlanan kadınlar olacağı tahmin ediliyor. Fuhuşun serbest olduğu Almanya'da, bu sektörün yıllık cirosu 1.6 milyar dolarmış ve şimdi bu sektörün patronları, ellerini ovuşturarak taraftarların ülkeye girecekleri anı heyecanla bekliyorlarmış..."¹³ olarak ifade edilen 2006 Dünya Kupası öncesi hazırlıklarına ilişkin bu değerlendirme, bu gün **Euro 2008** Avrupa Şampiyonası açısından da aynı gerçekliğini korumaktadır. Benzeri hazırlıklar bugün de Avrupa Şampiyonası için İsviçre ve Avusturya tarafından yapıldı ve bu da "taraftara, insanlara hizmet" olarak ifade edildi. Dünya Kupası dolayısı ile sefer halinde olacakların ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla, Almanya'da hali hazırda kayıt altına alınmış 400 bin kadın, erkeklerin talebini karşılayamaz korkusuyla, dışarıdan 40 bin civarında kadın getirildi. Devlet izniyle "genelev" sahiplerine ve kadın tacirlerine bu büyük talebi karşılamak maksadıyla geçici 'seks çadırları' kurdukları. Berlin Olimpiyat Stadı yakınında 'Eros Center' adı verilen duş ve prezervatif dağıtıcılı 650 kabini bulunan 3 bin metrekaresel bir "genelev" kuruldu. Ve Dünya Futbol Şampiyonası başladı. Güncel olaylar, gelişmeler, açlık, yoksulluk, savaşlar, işkence, insan hakları ihlalleri, doğal afetler, sağlık sorunları, vd hiç ama hiçbir şey medyada doğru düzgüne yansımada ve tartışılmadı. Medya tüm bu gerçekliklerden kitleleri uzak tutabilmek için alabildiğine ciddi bir performans gösterdi ve bir ay boyunca neredeyse herkes ama herkes, ister lehte ister aleyhte olsun, yalnızca futbol konuştu.

Alman burjuvazisi 1936 Berlin Olimpiyat Oyunları'nı, biyolojik ayrıma dayanan bir milliyetçiliğin ve ırkçılığın bütün yeryüzüne

ilan edilmesi için bir fırsat olarak değerlendirmişti. Her ne kadar siyahi atlet Jess Owens, 1936 Berlin Olimpiyatları'nda Hitler'in "üstün ırk" ideolojisini yerle bir edip, Hitler'in Olimpiyat Stadı'nı terk etmesine yol açmış olsa da, gerek Berlin Olimpiyat Stadı gerekse de 1936 Berlin Olimpiyat Oyunları tarihi biyolojik ayrıma dayandırılan "ırkların yarışı", daha doğrusu "Beyaz ırkın üstünlüğü"nü ispat edilmeye çalışıldığı olimpiyat olarak geçmiştir. Aradan 70 sene geçtikten sonra, Berlin Olimpiyat Stadı bu kez tarihe yeni Alman Kimliği'nin ölçütlerinin ve ulusçuluğunun ilan edildiği yer, 2006 Dünya Futbol Şampiyonası ise yeni "Alman Kimliği"nin ve ulusçuluğunun ilan edildiği Şampiyona olarak geçmiştir.

"Kültür sanayisinin futbol sektörü amansız bir rekabet, forma renklerinin hiyerarşisi ve ulus temsili ile her zamankinden daha fazla ulus devlete olan sadakati ve duygusal aidiyeti üretmekte. Atılan her gol yeni bir fetihtir; kazanılan her maç ulusun ispatıdır!"¹⁴

Kapitalist-empyralist sistem için futbol kitleleri oyalayan, toplumu siyasi konularda tepkisizliğe iten, ülke gündemini sapıran bir afyondur. Yalnızca Franco, Salazar, Mussolini vb. gibi faşist diktatörler tarafından yönetilen ülkelerde değil, son derece "modern rejimler"e sahip ülkelerde de futbol, toplumu pasifize etmek amacıyla kullanılmıştır. Günümüzde de bu tür örnekleri görmek mümkündür. Futbol, geçmişten günümüze iktidarlar tarafından toplumları etkisizleştirmek amacıyla kullanılmıştır. Ülkemizde de benzer bir durum mevcuttur. Türkiye'de stadyum seyircisinin yaş ortalaması oldukça düşük ve bu genç nüfus futbol kelepçesiyle kontrol altında tutulmaktadır. Toplumların dinamizmini sağlayan genç nüfusun, futboldan çok daha önemli konulara eğilmesi engellenmektedir. Gençler holiganizm, şiddet, cinsel istismar, uyuşturucu gibi kötü alışkanlıklarla tanıştırmakta ve bu tür olumsuzluklara bağımlı hale getirilmektedir. Bu şekilde uyuşturulması başarılı beyinler, sistem için daha kolay kontrol altına alınıp yönlendirilebilecek ve kendisine karşı olası bir örgütlü mücadelenin içinde yer almayacak, örgütlenmeyecek ve doğal olarak da bir "tehlike" arz edemeyecektir. Aksine ırkçı, şoven histerilerle donatıp sistemin baston değnekleri haline getirecektir. Ki, günümüz endüstriyel futbolunun yarattığı en büyük şey yalnızca sermaye değildir. Gerek saha içinde, gerek saha dışında rakiplerin birbirlerine yaptıkları ırkçı saldırılar, futbolu spor olmaktan çıkarttı adeta, ırkçılığı geliştiren bir sektör haline geldi. Futbol sektörünün büyümüş olduğu devasa sermaye, bu örgüldeki mafya ve devlet ilişkileri içindeki kirli ve karanlık boyutları da arttırarak derinleştirdi. Son yüzyıl içerisinde, insanlığı ve sosyal hayatı futbol kadar derinden etkileyen başka bir olgu bulmak çok zor olsa gerek.!(?) Milyonları peşinden koşuran, insanların uğruna hayatlarını adadıkları, bir din gibi insanları kendine bağlayan, beyinlerine afyon şırıngalıyan ve hayatlarını şekillendiren bir "top oyunu"!

Peki bu silahın egemenler tarafından kullanılışı ne zamandan beri işçiler ve ezilenler için tehlikeli olmaya başlamıştır? Binlerce yıldır soylular ya da halk tarafından oynanan, küçük gövde gösterileri ve ayaklanmalara sahne olan futbolun, birden kitlesel tüketime dönük olarak yeniden organize edilmesi, kurumsallaşması Avrupa'da sanayileşmenin büyük bir ivme kazandığı döneme denk gelir. 1870'lerde yaşanan ekonomik ve siyasi krizin ardından Avrupa'da kurulan spor kulüplerinin sayısı hızla artmıştır. Bu kulüplerin ve buralarda oynayan oyuncuların, bunalımın en fazla yaşandığı maden ocakları ve fabrikalardan çıkması, üstelik de bu kulüplerin bizzat fabrika sahipleri tarafından kurulmuş olması, sporun ve özde de futbolun ekonomik ve siyasi bunalımları gizleyen bir araç olduğunun apaçık bir göstergesidir. Aynı işkolunda çalışan ve sınıf çıkarları

Yeni Demokratik Gençlik'ten 18. Festivale Çağrı

1968 yılında gençliğin üniversite kampüslerinde tutuşturduğu ateşin ardından 40 yıl gelmiştir. Burjuvazinin bütün çabalarına rağmen kıvılcımdan çıkan ateş söndürülemedi, tam tersine her gün büyüyerek ezilen halklara umut olmaya devam etmektedir.

Bu ateşin hiç sönmemesi ve daha da büyüyüp bujuvaziye yakıp kül etmesi için devrimci-demokrat-ilerici ve yurtsever gençliğin daha cüretkar ve daha militan bir şekilde mücade-

leye katılması gerekmektedir. Biz YDG olarak gücümüz ölçüsünde isyanı büyüterek devam etmek istiyoruz. Ve bütün devrimci-demokrat-ilerici ve yurtsever gençliği bu isyanı hep birlikte büyütme çağırıyoruz.

Festival noktasında geniş bilgi edinmek ve yarışmaya katılmak istiyorsanız bize telefon yada İnternet üzerinden ulaşabilirsiniz.

www.ydg-online.org
0049 (0) 163 840 57 76

YDG Hessen kampı gerçekleşti

YDG Hessen tarafından 23.08-24.08.2008 tarihlerinde Hessen çapında bir gençlik kampı gerçekleştirildi. Rüdesheim am Rhein'de gerçekleşen kampa, 20'nin üzerinde genç katıldı. Ağırlıklı olarak eğitim sistemindeki değişikliklerin işlendiği kampın ana konusu ise Bologna Projesi idi.

Kamp, Almanya ÜGK'sından bir temsilcinin açılış konuşmasıyla başladı. Gençlerin kendilerini tanıtmadan sonra seminerlere geçildi. Dünyada yaşanan gençlik hareketlerinin ve ATİK'in kısa tarihçesinin sunumunun ardından bir başka ÜGK temsilcisi de YDG'nin tanıtımını yaptı. Ardından gençlik sorunları üzerine tartışmaya geçildi. İlk gün bir ILPS temsilcisi ile ATİK başkanı da kampa katılarak; ILPS ve yeni kurulan İMA üzerine seminerler verdiler.

Akşam saatlerinde yapılan gril'den sonra ormanlık bir alanda yakılan ateş etrafında türküler söylendi ve çeşitli oyunlar oynandı.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra, Bologna Projesi üzerine 3 ayrı sunum gerçekleştirildi. Frankfurt'dan bir YDG'linin sunduğu ilk konu Bologna Projesi'nin tarihçesine ilişkindi. Kronolojik olarak projenin gelişimi üzerinde durulurken, projeye son şeklinin Avrupa'da nasıl verildiğine ilişkin bilgi sunuldu. Darmstadt komitesinden bir başka YDG'li ise, Bologna Projesi'nin günümüzdeki etkilerini konu alan bir sunum gerçekleştirdi. Eğitim sisteminde yapılan değişiklikleri anlatan sunucu, bu değişikliklerin arka planını ve gençleri bekleyen tehlikelere dikkat çekti. Bu sunum yapıldığında salondaki gençlerin heyecanlandıkları gözlemlenebiliyordu. Gençler, yapılan bu değişikliklerin kendilerini birebir etki-

lediklerini, hayatlarından örnekler verecek vurguladılar.

Bir başka YDG'li ise Bologna sürecinin Avrupa'daki etkileri üzerinde durdu. Sunumların ardından sıra Bologna sürecinin tartışılmasına gelmişti. Kampa katılan tüm gençlerin bu konuya dair söyleyecekleri vardı. Ancak tartışma bölümü klasik biçimde gerçekleşmedi.

Bu bölümde tartışmalar tiyatral olarak ele alındı. Oluşturulan dört gruptan ikisinin projeyi savunmaları, diğer iki grubun da projeyi eleştirmeleri istendi. Bu kısa oyunla konu üzerindeki hakimiyetin ölçülmesi planlanıyordu. Amaç, seminerlerin ne kadar kavranıp davranmadığının ölçülmesiydi. Yapılan oyundan sonra görülen şey ise gençlerin konuları dikkatli dinledikleri ortaya çıkmıştı.

Seminerler ve tartışmalardan sonra kampın sonu yaklaşıyordu.

Son gündem olarak kampın değerlendirilmesi yapıldı. Değerlendirmelerde, kamp vesilesiyle Bologna projesi hakkında bilgi sahibi olduklarını, kolektif çalışmanın yaşandığı ve atmosferin oldukça iyi olduğu sık duyulan cümlelerdi.

Burada söylenmesi gereken bu tür kampların belli aralıklarla yapılması gerektiğidir. Böylece gençler günümüz toplumsal sorunları üzerine tartışma imkanı bulacaklardır.

Günün sonunda ise kültürel etkinlik çerçevesinde, şehir turu yapılarak Ortaçağ İşkence Müzesi gezildi.

Saat 16:00 ya kadar süren şehir gezisi Rüdesheim'in üzerimizde birçok etkisi ile son buldu. **YDG HESSEN**

18 Youth Culture & Art Festival
Gençlik Kültür-Sanat Festivali
Jugend Kultur & Kunst Festival
Festivala Çand u Hunera Civanan

'68 '08 İSYANA DEVAM! REBELLIERT WEITER!

Katılım Dalları ve Jüri Üyeleri:

Müzik Rojda Hasan Sevim Özden Özogül Beser Şahin	Şiir & Öykü Haydar Eroğlu Güdoğan Aktaş Gülsüm Fricus İbrahim Eroğlu	Tiyatro & Film Güney Yıldırım Umur Ulaş Er Ali Aslan M.Mustafa Şahin	Halk Oyunları Ali Barut Murat Kızıboğa Nuray Ay
--	--	--	---

Konuklar
68 kuşaktan konuklar
Grup Haykırı Ozan Sıyamad Sub-Terra (SİFTI Grup)

18.10.2008
Saalbau Stadthalle Bergen
Marktstr. 15, 60388 Frankfurt am Main
11.00 - FRANKFURT

Son başvuru tarihi 10 Ekim 2008! Başvurular ve geniş bilgi için: 0049 (0) 163 840 57 76

www.ydg-online.org
Düzenleyenler: ATİK-YDG & DSB

YDG Genç Kadın Buluşması üzerine düşünceler

YDG genç kadın buluşmasını Ankara YDG okurları olarak ilgiyle izledik. Kadınların sorunlarını tartışma, tespit etme ve bunun sonucunda da bir takım çözüm yolları üretme anlamında bir ilk adım olarak heyecan verici bir deneyim oldu. Feminizm ve devrimci mücadeledeki yerinden, kendi örgütlülüğümüzde kadına bakışın nasıl olduğuna kadar pek çok konuda verimli tartışmalar yaşandı. Sonuçta özellikle genç kadınların sorunları ile ilgili olarak yönelimimiz, pratik çalışmalarımız konusundaki tartışmaların eksikliğine rağmen sorunları görmede ön açıcı bir buluşma gerçekleştirildi. Bu konudaki çalışmaların pratik yönelimimiz açısından da ön açıcı olmasını ve tartışmaların devamlılığını umuyoruz.

Ankara'dan Ezgi

Yaşadığımız toplumda kadınlara yüklenen misyonlar ve toplumun erkek egemen olmasından kaynaklı kadınların mücadeleye katılması daha zor oluyor. Bu maalesef toplulumuzun gerçekliğidir. Fakat benim bu toplantıda gözlemlediğim bir diğer şey ise örgütlü kadın yoldaşların kendilerini yeterince geliştirmedikleridir. Bunun sonucu gerek kendine güvensizlik nedeniyle

toplantıda daha az söz alma, gerekse de o çokça bahsettiğimiz "özne" olabilmeye eksiklik olarak ortaya çıkarıyor.

Kadının kurtuluşu devrimle mümkündür. Dolayısıyla da örgütlü mücadeleye/sınıf mücadelesine katılma kadınların özgürleşmesi anlamına gelmektedir. Bunun farkında olarak böyle bir toplantı yapılması hem kadın sorununa daha fazla eğilmek adına hem de erkek egemen anlayışı yıkmak adına olumludur.

Malatya'dan Tuba

YDG Kadın Buluşması, ataerkil sistemin kadına yönelik sömürsünün bilince çıkarılması ve çözüm yöntemleri bulabilmek adına yaptığımız tartışmaları daha sistemli bir hata oturtabilmek adına tarihimizde oldukça önemli bir yer edinmiştir. Bu bakımdan çıkardığımız çalışma programı, kadınların inisiyatifleri ellerine alabilmesi için vereceğimiz mücadelede yol gösterici pozisyonundadır.

Mersin'den Duygu

2 Mart'ta gerçekleştirdiğimiz genç kadın buluşması, ilk olmasının etkisiyle,

doğallığında içinde eksiklikleri de barındırmaktaydı. Ancak gerek önceki çalışmalarla, gerek buluşma sırasında gerekse de sonrasındaki yaklaşım ve çalışmalarda olumluluklar yarattı. Ataerkil toplum yapısının bizim önümüze koyduğu sömürüyü sınıfsal sömürü temelinde alıp bu iki hattı paralel ele alarak bu yönlü mücadele etme gerekliliğini ortaya koyan bir çalışma oldu. YDG'nin mevcut kadın komisyonları ve bunlara olan ihtiyaçlar konusunda kafa açıklığına yol açtı. Çalışmanın ardından kimi bölgelerde kadın komisyonlarının kurulması ya da çalışmasının yürütülmesi olumlu sonuçlarını oluşturdu.

İstanbul'dan Özge

YDG'nin 2 Mart'ta Ankara'da gerçekleşen Genç Kadın Buluşması'na; ben de Amed YDG bileşeni olarak katıldım. Buluşmada öğrenci, işçi, ev işçisi kadınların maruz kaldıkları sömürü ve yaşadıkları sorunlar üzerine sunumlar yapıldı. Biz de Kürt kadınlarının sorunlarıyla ilgili bir sunumla buluşmaya dahil olduk. Kadın komisyonunun YDG içinde temel komisyonlardan biri olması ve bu alanda ilk defa örgütlenen buluşmanın hem bireylere hem de genel

anlamda örgüte olumlu yansımaları olduğunu düşünüyorum. Sosyal kurtuluşun, kadının kurtuluşuyla doğru orantılı olması gerçekliğine bağlı oluşunun; bu anlamda tek tek bireylerin gündeminde olan kadınların maruz kaldığı sömürünün, YDG'nin gündemine girmesi bu olumluluklardan birisidir.

Kendi adımaysa, bir kadın olarak kendi sorunlarımı hazırlık açısından kadının tarihsel gelişimine yönelik araştırma/incelemeğe ağırlık vermem ve alanımızda kadın komisyonunu bu buluşmadan sonra kurmamız, gene kadın buluşmasının olumlu yansımalarından olmuştur.

Amed'den Keklik

Genç Kadın Buluşmamız genel anlamıyla çok olumlu bir yerde duruyor. Kadın sorunu üzerine deneyimimizin fazla olmasından kaynaklı belirli eksikliklerimizin olduğu da bir gerçektir. Fakat kadın buluşmamızın kısmi anlamda bu eksiklikleri kapatmaya, fikirlerimizin somutlanmasına, ayrıca kadın sorununun önemini daha iyi kavramamıza vesile olduğunu düşünüyorum.

İzmir'den Neşe

Almanya'da "Yeni Göç Yasası" Üzerine

Almanya'da göçmenleri ilgilendiren "Yeni Göç Yasası - Neue Zuwanderungsgesetz" üzerinden 28 Ağustos itibariyle bir yıl geçti. 1871 yılından bu yana göçlerin yaşandığı Almanya "Yeni Göç Yasası" ile ülkeye gelen yeni göçmenlerin daha kalifiye olmaları için önlem almaktadır. Özellikle 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, ülke içinde iş gücüne duyulan ihtiyaç, Batı Almanya'nın dış ülkelerden - İtalya, Türkiye, Portekiz gibi ülkelere - işçi alımını zorunlu kılmaktaydı. Endüstri alanında iş gücünün Almanya'ya akması beraberinde göçmen kitlesinin artışı da getiriyordu. Bugün Almanya'nın göçmen kitlesinin büyük bir bölümü Akdeniz ülkelerinden gelmektedir ve bunun geçmişi ellili yıllara dayanmaktadır. Elbette ki Almanya'yı tercih edenler sadece iş arayışı içinde olanlar değildi. Politik ve insani nedenlerden kaynaklı iltica etmek zorunda kalanlar da Avrupa ülkelerini ve bilhassa Almanya'yı tercih etmek zorunda kalıyorlardı.

'70'lerin sonuna kadar süren işçi alımı, o yıllara denk düşen ekonomik krizlerden dolayı, Almanya tarafından tek yanlı olarak durduruluyordu. Gelen işçilere "misafir" „yabancı“ uygulaması yapan Almanya, 80'lerden sonra „entegrasyon“ politikasını tartışmaya başladı.

'90'lar sonrası Almanya artık bir göç ülkesi olup olmadığını sorgulamaya başlıyordu. Özellikle politik ve insani nedenlerden dolayı ülkeye gelişler devam ederken, daha öncesinde işçi olarak burayı tercih edenler de aile birleşimi yoluyla eşlerini ve çocuklarını Almanya'ya getiriyorlardı. Tarih 20. yüzyılı geride bırakırken, göçmenlerin ikinci ve üçüncü kuşakları bu topraklarda yetişmeye başlıyordu. Artık bir göç ülkesi olduğunu kabul eden Almanya, kendi iç politikasını buna göre şekillendirmeye başladı. 2004'e kadar süren "Almanya'nın göç ülkesi olup olmadığı" tartışmalarından sonra, 1 Ocak 2005 den itibaren geçerli olmak üzere, göç yasası „Zuwanderungsgesetz“ yürürlüğe girmiş oldu. Bu yasa ile göçmenlerin ülkedeki konularına, iltica prosedürlerine şekil verilmesi hesaplanıyordu.

2005'de devreye giren göç yasası, beraberinde bir takım yasal problemleri de getirdi. AB üyesi olan Almanya'nın kendi yasasını AB talimatlarına (EU Richtlinien) göre uyarlaması gerekiyordu. Özellikle AB talimatlarının 11 maddesi üzerinden şekillenmesi gereken göç yasasının, göçmenlerin oturma hakkına, aile birleşimine, iltica haklarına, entegrasyon sorununa ve öğrenim haklarına son şeklini vermesi planlanıyordu ve elbette ki tüm bu konular içerisinde politik iltica talebinde bulunanların durumu, tartışmaların yoğunluk kazandığı dallardan bir tanesiydi. Zira Almanya'da iltica talebinde bulunmuş ancak 16. Madde yerine insani sığınma hakkı elde etmiş (Duldung) ve ülkelere geri gönderilemeyen insanların durumu ne olacaktı? Bu durumda ya ülkelere geri gönderilmeleri gerekecek veya topluma entegre edilme-

leri için çaba harcanacaktı.

2007'de tekrar görüşülen göç yasası, Ağustos ayında onaylanarak "Yeni Göç Yasası" adı altında yürürlüğe girmiş oldu. Özellikle entegrasyon politikasını gündemleştirmeye çabalayan Alman devleti içte göçmenlere yönelik entegrasyon projelerine sarılmakta iken, dışa yönelik ise başta iltica hakkının kısıtlanması olmak üzere, aile birleşiminde de büyük çapta kısıtlamalara giderek sözde göçmen akımının önüne geçmeyi hedeflemiş; ancak esasta ise başta evlilik hakkı olmak üzere seyahat hakkına büyük bir darbe indirmişti.

2007'de yapılan bu değişiklik, AB üyesi olmayan ülkelere aile birleşimi için gelenlere dil yeterliliği şartı, 18 yaşını doldurmuş olmak ve devlete muhtaç kalmadan maddi geçim garantisi aranırken, bu yasanın Güney Kore ve Japonya gibi ülkelere geçerli olmaması dikkatin çekil-

mesi gereken bir başka nokta. Uzun bir dönem Avrupa'da ikamet edenlerin de uyum kurslarına gönderilmeleri son günlerde en sık konuşulanlarının başında geliyor. Bu tür kurslardan yeterli derecede verim alamayan göçmenlerin Almanya'da ikamet izinleri dahi tehlikeye girebiliyor.

Vatandaşlık başvurusu hakkında da düzenlemelerin yapıldığı bu yasa çerçevesinde, vatandaşlığa başvuranların Almanca dil bilgisinin yanı sıra Almanya'nın dini ve kültürü hakkında da temel bilgilere sahip olması ve vatandaşlık testlerini başarıları dayatılıyor. Tüm bunların yanında 16-23 yaş grubu gençlerin de vatandaşlık başvurusunda bulunurken gelir göstermeleri, yapılan son düzenleme ile zorunlu hale getirilmiştir.

Gelinen aşamada birçok kurum tarafından eleştiriye maruz kalan yasadaki geri adım atılmış değil. Çeşitli kurumlarca yapılan anket çalışmaları, Almanların dahi bu testlerde zorlandıkları göstermektedir. İnsan hakları gasbına devam eden Alman Devleti kişinin hangi ülkenin vatandaşı olacağına olan kararını entellektüel bilgisine bağlamaktadır.

Kalifiye olan, özellikle akademik kariyeri olan göçmenlerin Avrupa'ya gelmeleri, AB ülkelerince teşvik edilmekte iken, yıllarını Avrupa'yı kalkındırmak için harcayan ve bu uğurda bedeller ödeyen emekçiler ise dışlanmaktan kendilerini kurtaramıyorlar.

Göçmenlik sorunun yakıcılığını gün geçtikçe daha fazla hissetmeye başlayan Avrupalı kapitalist-emperyalist devletlerin baş edemedikleri bu sorun karşısında her çareye başvurmaları, nasıl bir sorunla karşı karşıya kaldıklarını gösteriyor. Her geçen gün Dünya'nın bu yaşlı kıtası, göçmenler için daha çekilmez hale geliyor. AB politikalarına yön veren ülkelerin başında gelen Fransa'da iki sene evvel yaşanan göçmen isyanı, yılların birikmiş acılarının dışa vurumuydu. Ayrımcılığın doruk noktasını yaşayan Fransa'daki göçmenlerin isyanı, göç ve göçmenlik sorununun tekrardan AB gündemine yerleşmesine neden

göre Romenler topluma entegre edilme- li ancak daha öncesinden bütün Romenlerin parmak izleri alınmalı ve kayıtlara ondan sonra geçirilmeliydiler. İşte başta Almanya olmak üzere AB egemenlerinin göç ve göçmenlik sorununa bakış açılarını özetleyebilecek bir yaklaşım.

Yıllardır Almanya'da ucuz işgücünün kaynağı olan göçmenler, şimdilerde ayrımcılığın ve ırkçı politikaların hedefi haline gelmektedirler. İrkçi ve faşist yapıların gelişmesine bu sayede hizmet etmekte olan Alman devleti, ırkçılığı kamçılama- ta, Alman kültürünü göçmenlere dayatmaktadır. Zoraki asimilasyonu kurumsal olarak işletme çabasıdır.

Politik iltica talebinde olanların artık bira- kalım kabul görmelerini, bu hakkı kazananların da geri gönderilmeleri günümüzde sık rastlanan bir durum haline geldi. Politik ilticacılar konusu o kadar ciddi bir hal aldı ki; bir AB ülkesi olan İngiltere'nin vatandaşı olan Önder Dolutaş'ın bir başka AB ülkesi Almanya tarafından Türkiye'ye gönderilmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalmış durumdayız. Bir başka ülkenin vatandaşını göndermeye çalışan bir ülkede yaşayan politik ilticacıların güvenliğinden bahsedilebilir mi? Her an gönderilme korkusu ile yaşamaya mecbur bırakılan göçmenlere Alman kültürü ve yaşam biçimi dayatılmakta, bunun adına 'entegrasyon' denilmekte, bu politika göçmenlere can simidi olarak sunulmaktadır.

Tarihsel bir olgu olarak karşımıza çıkan göçmenlik olgusu, emperyalizm çağında başlıca sorun olarak görülmektedir. Dünyanın her yanında devasa boyutlarda insanlar, mekan değiştirmekte ve doğup büyüdüğü yerlerden uzaklaşmaktadır. Vardıkları memleketlerde ise izole edilmekte ve gettoların doğmasına neden olmaktadır. Teknolojik gelişmelerin yaşandığı dünyamızda göçmenlerin büyük bir kısmı bu nimetlerden faydalanamamakta ve bu durum toplumsal bunalımların daha da artmasına zemin hazırlamaktadır.

Göçmenler, yaşanan bu olumsuz tablo karşısında, kendi kaderlerini kendilerinin belirleyecekleri gayesinden yola çıkarak çeşitli örgütlemelere gidiyorlar. Kendi sorunlarına sahip çıkan göçmenler, artık ülkesel çaptaki mücadeleleri uluslararası düzeye çıkararak Enternasyonal Göçmenler Birliği'nin (International Migrant Alliance) kuruluşunu ilan ettiler.

İnsanoğlunun özgürlük, demokrasi, sosyal adalet, barış ve herkesin daha iyi bir dünyada yaşayabilmesinin özlemleri, sosyal ve ulusal mücadelelerin büyümesini beraberinde getirmesi kaçınılmazdır. Bu özlemler en yakıcı haliyle göçmenler tarafından hissedilmektedir, zira haksızlıklar en üst boyutuyla göçmenlere uygulanmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistem, göçmenler nezdinde teşhir olmuş durumdadır ve doğal olarak emperyalistlerin gerçek planları göçmenler tarafından daha net olarak algılanmaktadır.

Köln Halkı Irkçılığa Geçit Vermedi

Almanya'nın Köln kentinde ırkçı örgütlerden Pro Köln, Pro NRW, FPÖ ve Vlams Beleang'ın çağrısıyla 19-21 Eylül 2008 tarihleri arasında, Avrupa'nın İslamlaştırılmasına karşı çıkmak amacıyla "anti İslamlaştırma konferansı" düzenlenmek istendi. Köln'de 50.000 kişi sokağa dökülerek, ırkçı kongreyi engellemeyi başardı. Oluşturulan çeşitli eylem birliklerinin çağrısıyla, kongrenin yapılacağı alanlara giden yollar kapatılarak, ırkçıların emellerine ulaşmaları engellendi. Polis sokağa dökülen binlerce kişinin tepkisini görünce kongreyi yasaklamak zorunda kaldı. ATİF, AGİF, ADHF, BİR-KAR, DİDF gibi Türkiye'li kurumlara birlikte çeşitli yerli ve göçmen örgütlerin birlikte aktif olarak katıldıkları engelleme eylemlerinin sonucunda, polis ırkçı kongrenin yasaklandığını açıklaması kitleler tarafından yoğun coşkuyla karşılandı.

Kongrenin amacı ırkçılığı geliştirmektir

Almanya'da resmi istatistiklere göre giderek artan bir ırkçılık söz konusudur. Bu gelişim tabii ki kendi örgütlenmelerini de ortaya çıkarmıştır. Çeşitli neo-nazi gruplarının yanı sıra, sözde daha "ılımlı" pro Köln gibi yeni örgütlenmeler oluşturularak ırkçı-faşist propaganda yaygınlaştırılmaktadır. Son yerel seçimlerde, Köln belediye encümenliğine girmeyi başaran Pro Köln, gelecek yıl yapılacak yerel seçimlerde, yeniden belediye encümenliğini kazanmak için, Köln'de yapılmak istenen yeni camiye bahane ederek, göçmenler üzerinden ırkçı politika geliştirmeye çalışmaktadır. Bunun bir parçası da, 19-21 Eylül'de yapılacak olan kongreydi. Avrupa'nın birçok ülkesinde aralarında Le Pen, Mario Barthez, Harald Wilimsky gibi birçok ırkçı faşist kişi ve kurum-

lar çağrılarak, 3 gün boyunca Köln'de kitlelere ırkçılığın propagandasını yapabileceklerini sandılar.

Geriçi İslamcı kurumlar bahane edilerek, kitleleri kazanmaya çalışan bu gerici grup, emellerine ulaşmadan kitlelerin yoğun tep-

kisiyle geldikleri gibi gitmek zorunda kaldılar.

Her yer miting alanı, her yer mücadele meydanı

19 Eylül Cuma günü Köln'de göçmenlerin işyerlerinin yoğun olduğu caddede yapmak istedikleri yürüyüş, polis kitlenin tepkisini göze alamamasından dolayı iptal edildi. Gelen bir avuç katılımcı, polis denetiminde bir gemiye bindirilerek, toplantıya nehirde devam edilmeye çalışıldı. Fakat kitlelerin buraya yönelik yaptığı eylemlerden dolayı suyun üzerinde, geminin içindeki rahatları da fazla sürmedi. Gemiye fırlatılan sert cisimlerden dolayı geminin camlarının kırılmasıyla, ırkçıların suyun üzerindeki görüşmeleri de sona erdi.

Gemide gelen ırkçıları kötü bir sürpriz beklemekteydi. Daha önce Pro Köln adına tutulan tüm odaları oteller tarafından iptal

edildi. Taksiler ırkçıları arabalarına bindirmeyeceklerini açıklamalarını yaparak, tavrı aldılar. Otobüs şoförleri ırkçıları arabalarına almayacaklarını açıklayarak tavrı takındılar. Durum böyle olunca, ırkçılar polis arabalarıyla, pro Köln üyelerinin evlerine götürülerek, buralarda barındırmaya çalışıldı.

Cuma akşamı, radikal anti-faşist hareketin yoğun katılımıyla sokak gösterileri yapılarak, ırkçı faşist partilerin Köln'de istenmediği haykırıldı. Polisin yürüyüş ve eylemlere müdahale etmesinden dolayı, çatışmalar yaşandı. Sokaklarda arabalar ateşe verilerek, polisle yoğun çatışmalar yaşandı.

Kein Kölsch für Nazis (Nazilere Kölsch yok)

19 Eylül Cuma günü Köln'de göçmenlerin işyerlerinin yoğun olduğu caddede yapmak istedikleri yürüyüş, polis kitlenin tepkisini göze alamamasından dolayı iptal edildi. Gelen bir avuç katılımcı, polis denetiminde bir gemiye bindirilerek, toplantıya nehirde devam edilmeye çalışıldı. Fakat kitlelerin buraya yönelik yaptığı eylemlerden dolayı suyun üzerinde, geminin içindeki rahatları da fazla sürmedi. Gemiye fırlatılan sert cisimlerden dolayı geminin camlarının kırılmasıyla, ırkçıların suyun üzerindeki görüşmeleri de sona erdi.

Polisin yoğun bir şekilde önlem aldığı bu eylemde -basına yansıyan açıklamalara göre yaklaşık 3000 polis görev almış- dönem dönem yoğun çatışmalar yaşandı. Özellikle yerli ve göçmen devrimci kurumların bulunduğu

Gürzenichplatz'da, polisle yoğun çatışmalar yaşandı. ırkçılara geçit vermeyen kitlelere sık sık saldırılan polis, insanların gözlerine gaz sıkarak, dağıtmaya çalıştı. Yaşanan bu çatışmalarda, iki YDG'li polisin gözlerine sıkıldığı gazlardan dolayı yaralandı.

Gürzenichplatz'da yer alan ilerici kurumların bayrakları ve açtıkları ırkçılık karşıtı pankartlar, ırkçılığa ve faşizme karşı enternasyonal dayanışmanın çok güzel bir örneğini gösteriyordu.

ATİF kitlesi de yürüyüşe Almanca ve Türkçe "Köln karşı duruyor, ırkçı faşist partiler kapatılsın" yazılı pankartıyla katıldı. ILPS ve ATİK flamalarının dalgalandığı mitingde, gençlerin kararlı ve militan duruşu herkese örnekti.

İrkçi konferans iptal edildi

Etrafı sarılan ırkçılar, konferans alanına giremediler. En fazla 150 kişinin toplandığı (yapılan açıklamalarda en az bin kişi bekleniyordu) ırkçı eylemin, polis güvenliği sağlayamayacağı gerekçesiyle yasaklanması kitleler tarafından coşkuyla karşılandı. "Naziler defolun", "İrkçılığa karşı omuz omuza", "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganları ortak bir şekilde Köln sokaklarında haykırılarak eylemlere son verildi.

Başta DEKÖP-A bileşenlerinin ortak çıkardıkları bildiri olmak üzere, katılan tüm kurumlar kongreyi teşhir eden bildiriler dağıtarak tavrı takındılar. DEKÖP-A bileşenleri önceden ırkçı kongreye karşı çıkarılan bildirileri Köln'de yoğun dağıtarak, göçmen emekçilerin sokağa çıkmasını sağladılar. Eylem gününde de birçok kurum ve DEKÖP-A'nın çıkardığı bildiriler yoğun bir şekilde dağıtıldı. ATİF'in çıkardığı bildiri de geniş bir şekilde dağıtıldı.

Köln'de ve Hiçbir Yerde; Faşizme, Irkçılığa ve Her Türden Gericiliğe Asla Geçit Verme!

Köln'de düzenlenen ırkçı kongreye karşı ATİF'in çıkarmış olduğu bildiriye konunun güncelliğinden dolayı Gazete'de yayınlamayı gerekli gördük.

Mücadele Yazı Kurulu

İrkçi ve gerici bir politik çizgideki Pro Köln İnisyatifi tarafından 19-20 Ekim tarihlerinde organize edilen ve bilinen bütün faşist ve gerici örgütlerce desteklenen "Anti-İslam Kongresi"Avrupa düzleminde ırkçı-faşist örgütlenmelerin başlattığı yeni bir ayrımcılık kampanyasıdır. Görünen o ki, bu ırkçı, neo-faşist örgütler, İslam fobisi (korkusu) yaratmayı amaçlayan gerici propagandalarıyla ortalığı bayağı karıştırabildiler. Ne sevindiricidir ki, faşizan zihniyetli bu kongreye karşı bütün Almanya çapında anti-faşist ve sağ popülizm karşıtı geniş yelpazeli bir duruş kendisini kısa zamanda profile edebildi. Faşizme, ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı geniş ve birleşik bir yelpazenin oluşması önemli ve çok gerekli iken, bunun maalesef kalıcı ve süreğen olmadığını da önceki tarihi deneyimlerimizden bilmekteyiz. Örtülü ve açıktan Nazizm propagandası yapabilen örgütlere ve bunlara müsaade eden sisteme karşı birleşik direnişin kalıcı olamamasının temel nedeni "faşizm ve ırkçılık nedir?" sorusuna verilen cevaplardaki farklılıklar ve yanlış anlayışlardır.

İrkçi düşünce silsilesi, faşizmden -ve daha da ötesi- emperyalizmden beslenen suç ve suçlular akimidir. Bunların suçları tarihsel olarak defalarca kanıtlanmıştır. Bu gerçek gözardı edilerek ve sorunun varlığı birkaç "küçük örgütçüklere" indirgenerek bu toplumsal mesele bertaraf edilemez. Anayasaya "faşizm bir düşünce akımı değil, insanlık suçudur" diye yazmakla da bu so-

run hallolmaz. Tersine böylesine tehlikeli bir toplumsal mesele, bilerek ya da bilmeyerek, inkar edilmiş ve bu sayede faşizmin toplumsal kökenine sürekli kan taşınmış olunur. Batı Almanya tarihinde faşizm ve ırkçılıkla gerçek bir hesaplaşma hiçbir zaman yapılmamıştır. İkinci Dünya Savaşı sonrası devlet bürokrasisi ve yeni rejim önemli oranda sözde "rehabilite edilen" eski Naziler üzerinden inşa edilmiştir. Yıllarca inkar edilmiş olsa da artık herkes bu gerçeği bilmektedir. **İrkçilik ideolojik bir dünya görüşüdür ve başka etnik kökene sahip insanların kendisine göre geri ve değersiz olduğunu savunur.** Bu gerici iddia sözde bilimsel tezlerle de desteklemeye ve ırkçılar tarafından kendi etnik kökenindeki "biyolojik ve entelektüel üstünlük" savları kanıtlanmaya çalışılır. **Bu şekilde "İrk üstünlüğü" ve "ırksal ayrımcılık" tezini savunanlara ırkçı denir.** Sömürünün ve baskının başka bir çeşidi olan bu düşünüş tarzı, kapitalist moderniteyle birlikte gelişmiş olsa da, kökleri antik çağlara kadar uzanır. İrkçilik düşünsel sıçramasını 19. ve 20. yüzyıl emperyalizmi dönemleriyle birlikte elde etmiş ve günümüze kadar uzanabilmiştir.

Bugünkü ırkçılık, emperyalist kapitalizmin bir ürünüdür ve eski tiplerinden farklı olarak daha çeşitli ve örtülüdür. Kapitalist-emperyalist egemenliğin tarihsel-empririk deneyimlerinden hareketle söylenebilir ki; şimdiki ırkçılık ve faşizm, eski biçimlerinden daha tehlikelidir ve egemenlik aygıtlarını yeniden denetimi altına alabilse çok daha fazla tahripkar olacaktır. Toplum içinde ve özellikle emekçiler arasında düşman resimlerinin oluşmasında ve metodik olarak yeni ırkçı etkinin güçlenmesinde günümüz emperyalizmi, ne yazık ki çok daha etkindir. Amerika'nın keşfinden 20. yüzyıl faşizmine, Güney Afrika'daki apartheid rejiminden 21.

yüzyıldaki göçmen karşıtı burjuva politikalarına kadar, egemenler, kitle manipülasyon silahı olarak yeni ırkçılık politikalarını sömürücü ve talancı emelleri için sürekli gündemde tutmaktadırlar. Emperyalist egemenler, 11 Eylül sonrası artan oranda, Anglo-Amerikancı (ABD-Büyük Britanya) senaryoların öncülüğünde yeni ırkçı ve faşizan emellerini tüm dünyaya dayatmaktadırlar. Yeni düşman kampı yaratan "kültürler savaşı" veya "batı ülkeleri sayesinde demokrasi transfer edilebilir" gibi militarist tezleriyle emperyal emellerini dünya halklarına dayatmak ve sonrasında Irak, Afganistan işgallerinde olduğu gibi gerici emellerini pratikte egemen kılmak peşindedirler.

Irak ve Afganistan işgalinden beri burjuva politik partiler ve uşak medya tarafından sürekli şırınga edilen "İslam fobisi" şimdilerde Pro Köln İnisyatifi tarafından yeni ırkçı politik taktiklerle uygulanmaktadır. **Resmi politikacıların yaptığı gibi; müslümanları ve göçmenleri 'iyi ve kötü' veya 'entegre olan ve olmayan' gibi kamplara bölmek yoluyla toplumda 'barışı sağlamak' iddiası beyhude bir çaba olsa da, toplumsal kesimler içinde etkisini göstermekte ve milyonlarca insan bu gizlenmiş ırkçı tezlere inanabilmektedir.** Emperyalizm, sadece yerli halklar içinde değil, göçmen halklar içinde de fundamentalist gericiliğin, din istismarcılığının ve gerici şiddetin besleyicisidir. Toplumsal adalet ve özgürlük karşıtı bütün akımları finansal ve düşünsel olarak destekleyerek geliştiren emperyalistler ve onların uşak rejimleridir. İlericiliğe, seküler düşünce tarzına ve demokrasi bilincine karşı emperyalistlerin Asya, Latin Amerika, Afrika ve Ortadoğu'da gerici rejimleri nasıl besledikleri unutulur gibi değildir.

Almanya'da dahi hakim sınıflar göçmen gericiliği tercih etmekte; aşırı İslamcı, dincigerici kesimleri el altından desteklemekte ve gelişmeleri için onlara her türlü olanaklar sunmaktadır. İlerici-devrimci göçmen örgütleri ise Almanya hükümetlerince sürekli terörize edilmektedirler. Bu sayede yerli ve göçmen halklar ve bunların emekçileri karşı karşıya getirilmekte "tavşana kaç taşıya kovala" taktiği güdülerek "böl, parçala, yok et" politikası uygulanmaktadır. Almanya'daki Türk camilerinin çoğu faşist propaganda ve örgütlenme, kara para aklama ve ilerici, Alevileri, Kürtleri sindirme merkezleri durumundadır. DİTİB, DİYANET, Türk Federasyonu gibi faşist merkezlerce yönlendirilmektedir bu camilerin çoğunluğu. Bu hiç kimse tarafından göz ardı edilemez bir gerçektir. İşte bu koşullarda camilerin 'yapılması veya yapılmaması' tartışması üzerinden toplum ve emekçiler hasmane kamplara bölünmek istenmektedir. Hem yerli halkın emekçileri hem de göçmen halkların emekçileri gerici-faşizan ve ırkçı politikalarla zehirlenmek istenmektedir. Bu kargaşa içinde kapitalist egemenler açısından toplumu yönetmek ve yönlendirmek elbette daha basit olabilmektedir.

Avrupa'nın bütün ülkelerinde, yerli ve göçmen emekçilere yönelik topyekün saldırılar gündemdedir. Sosyal, siyasal, hukuksal, ekonomik, kültürel, entelektüel alanlardaki hak gaspları ve militarist zihniyetli saldırganlıklarla toplumsal dokular ramparça edilmek ve sermaye saltanatları süreğen kılınmak istenmektedir. Buna karşı, yerli- göçmen, yaşlı-genç, kadın-erkek, işçi-emekçi herkes daha fazla birliktelik talebini yükseltmeli ve hayatın her alanında eşit haklar mücadelesi sürdürülmelidir.

SPD göçmen gençleri seçim politikasına alet etmekten vazgeçmelidir

Duisburg Emniyet Müdürü Rolf Cebin'in Duisburg'un Marxloh semtindeki Göçmen gençlerin "kriminalleştiği, agresifleştiği ve polisi provoke ettiği" yolundaki açıklamalarına destek veren SPD Duisburg milletvekillerini eleştiren Sol Parti Federal Milletvekili Hüseyin Kenan Aydın, "Anlaşıyor ki SPD milletvekilleri yaklaşan Duisburg yerel seçimleri ve NRW Eyalet seçimlerinde çıkar yol olmadığı anlaşılan Hessen Eyaleti Başbakanı Roland Koch'un izinden gitmektedirler" dedi. Aydın'ın açıklaması şöyle:

"Duisburg-Marxloh'daki göçmen gençleri hedef alan açıklamalar göstermektedir ki; amaç sorunları çözmek değil, seçimlerde göçmenleri kullanarak politik popülizm yapmaktır. Yıllarca Duisburg'da iktidarda olan SPD, Marxloh'daki ve diğer semtlerdeki sorunların başlıca sorumlusudur. Geçen yıla göre artan bir suç oranı olmadığı ortadayken, Polis müdürünün demeceleri ve ardından da SPD milletvekillerinin göçmen gençleri hedef alan açıklamaları göçmenlerin sırtından yaklaşan seçimlerde oy toplama telaşdır ve bu plan Hessen'de tutmadığı gibi Duisburg'da da tutmayacaktır.

Almanya'nın her tarafında mey-

dana gelen ve göçmen gençlerin de karıştığı olaylar Duisburg'un Marxloh semtinde de olmaktadır ve bu sorunların çözümü sadece polis gücü ile olamaz. % 20'lere varan bir işsizliğin hüküm sürdüğü semtte gençlerin meslek eğitim yerine, işyerine ve gelecek perspektifine ihtiyacı var. SPD milletvekillerinin gençlerden istediği semte bağlılık, ancak onların çözülen sorunları ve buraya ait oldukları duygusunun verilmesiyle olabilir. Politik partiler göçmen gençlerin üzerinden oyun oynamayı bırakarak Duisburg Sol Parti'nin göçmenler için önerdiği çözümler üzerine kafa yormalıdır."

Bu vesileyle Marxloh semtinde bulunan Gençlik ve Kültür Derneği olarak 21 Eylül 2008'de bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak federal milletvekili Hüseyin Kenan Aydın ve Duisburg belediye meclisi üyesi Erkan Kocalar davet edildi. Hüseyin Kenan Aydın konuşmasında genelde Almanya'da özelde ise Duisburg'da yaşanan son 20 yıllık sosyal yıkıma anlatarak, gelişmelerin sebebini buralarda aramak gerektiğine vurgu yaptı.

Erkan Kocalar'da Die LINKE'nin sosyal yıkıma karşı faaliyetlerine ve perspektifine değindi.

HAKSIZ SAVAŞ VE İŞGALLERE SESSİZ KALMAYACAĞIZ!

Almanya'nın başkenti Berlin'de düzenlenen yürüyüşte, binlerce insan tarafından Alman devletinin Afganistan'da süren işgal ve savaştaki payı teşhir edildi. Yürüyüşte Alman askerlerinin bir an önce ülkelerine geri çekilmeleri talep edildi.

Amerikan emperyalizminin beyni sayılan ikiz kulelere 11 Eylül 2001 tarihinde çarpan (çarpıtılan?) uçakların sarsıntısıyla başlatılan ve başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyon, işe ilk olarak Afganistan'ı işgal ederek başladı. Yoksul Afgan halkını katletmek ve ortadaki pastadan pay kapmada hempalarından geri kalmamak için askerlerini bölgeye gönderen

Almanya'nın bu tavrı yapılan yürüyüşlerle protesto edildi.

Bizler de ATİF kuzey bölgesi taraftarları olarak, haksız savaş ve işgallere karşı öfkemizi haykırmak için yürüyüşte yerimizi aldık. Bulduğumuz kortejin önünde bizim de içinde yer aldığımız ortak eylem birliği (Anti-Imperialistische Aktion) pankartı alırken sırasıyla Türkiyeli ve Alman dostlarımızla birlikte kortejimizi oluşturduk. Yürüyüşte ortak pankartın yanısıra, ATİF imzalı "Emperyalistler Ortadoğu'dan defolun" yazılı pankart, İLPS pankartı ve bayraklarımızı taşıdık. Yaklaşık 8 bin kişinin katıldığı yürüyüşte bizler de 80 civarındaki kitlemizle yer aldık, özellikle genç yoldaşlarımızın haykırdıkları Almanca sloganlarımızla özelde Alman emperyalistlerini genelde ise tüm işgal güçlerini teşhir ederek yürüyüşü sonlandırdık.

Bern'de Herkese Oturma Hakkı Yürüyüşü Gerçekleştirildi

İsviçre'de her geçen gün işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırı ve hak gasplarına en fazla maruz kalan göçmen emekçilere dönük saldırılara karşı durmak, kamuoyunda duyarlılık yaratmak amacıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

"Kağıtsızlar" diye nitelendirilen, kalıcı bir oturma iznine sahip olmayan göçmenlere oturma hakkının

cak göçmen emekçileri yıldırma ve İsviçre'nin kendilerince bir "iltica cenneti" olmaktan çıkarılarak iltica ve göçlerin önü bu tarzda alınmaktadır.

Tüm bu gerçekleri pratik politik uygulamalarının gündemine taşıyan federasyonumuz İTİF, platformun düzenlediği yürüyüşe, güncel pankartı, ILPS-ATİK ve IMA (Uluslararası

tanınmamasını protesto etmek amacıyla "Bleibe Recht" adı altında oluşturulan platform tarafından düzenlenen yürüyüşe, İDGP bileşenlerinden İTİF de aktif bir şekilde katıldı. Yeni göçmenlik ve iltica yasalarıyla gemiyi iyiden iyiye azıya alan İsviçre tekeli sermayesi, yerli ve göçmen işçi sınıfını karşı karşıya getirmekte, ırkçı bir yönelimi pratikte uygulanan bir politika tarzında kitlelere kanıksatmaya ve kabule yönelmekte ve ciddi sonuçlar da almaktadır.

Bugün tekeli sermaye güncel yönelimleri çerçevesinde AB ülkelerinden sağladığı kalifiye eleman dışında işgücüne ihtiyaç duymamaktadır. Bunun sonucunda ikinci sınıf insan muamelesine maruz kalan göçmenler dışlanmaktadır. Göçmen emekçileri bu süreçte lüzumsuz gören tekeli İsviçre sermayesi, bu çerçevede Cenevre sözleşmelerinin hükümlerini hiçe sayarak keyfi uygulamalarda bulunmakta ve sınır dışıları hızlandırmakta, yoğunlaştırmaktadır.

Burada kalmak zorunda olan ve gelerek iltica etmek zorunda kala-

Göçmenler Birliği) bayraklarıyla aktif katılım sağlamıştır. Yürüyüş boyunca Almanya'da uluslararası hukuka aykırı bir şekilde tutuklanan Önder DOLUTAŞ'la ilgili ATİK tarafından çıkarılan broşürler de dağıtılmıştır.

13 Eylül 2008'de Bern'de değişik uluslardan kurumların katılımıyla gerçekleşen yürüyüşe, yağmura rağmen 2500 civarında bir kitle katılımı sağlanmıştır. Göçmen emekçilerin ağırlaşan sorunlarına karşı aktif bir mücadele hattının örülmesi, demokratik güçlerin ortak buluşması açısından önemli olan bu organizasyonların devamı, yerli emekçilerle ortaklaşan sorunlar temelli bir çerçeveye kavuşturularak sürdürülmesinin önemini görerek hareket etmek ve buradan sınıf ve emekçi dayanışmasının sağlanması bizler açısından önemlidir.

-İrkçı, Ayrımcı Uygulamalara Karşı;
-Eşit Siyasal ve Demokratik Haklarımız için Birleşelim, Mücadele Edelim!

İTİF

(İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu)

KARADENİZ'DE DOLAŞAN ABD SAVAŞ GEMİLERİ GÜRCİSTAN'DAN NE İSTİYOR?

Yazımıza böyle bir soruyla başlamamız okuyucularımızı şaşırtmış olabilir. Öyle ya! Karadeniz'de geçen ABD savaş gemileri (NATO'ya üye ülke gemileri de dahil) Gürcistan halkına insani yardım için Karadeniz'e açılmıştır! Son zamanlarda ABD, yardımlarını -insani yardımlarını- tepeden trnağa füze ve çeşitli silahlarla donatılmış gemilerle yapmaya başladı. Tıpkı Irak ve Afganistan'a "özgürlük ve demokrasi"yi uçak ve tanklarla götürdüğü gibi. Kısa bir girişten sonra konumuza girelim. Yani ABD ve NATO savaş gemilerini Karadeniz'e kadar getiren gelişmelere...

Çin'de olimpiyat meşalesinin yakıldığı gün, bu ateşten etkilenen(!) Gürcistan Devlet Başkanı Saakaşvili askeri birliklerine Güney Osetya'ya saldırı emrini verdi. G. Osetya'nın başkentine giren Gürcü birlikler Şisanvali'yi yerle bir ettiler. Bu saldırı sırasında iki bine yakın G. Osetyalı yaşamını yitirdi, binlercesi kuzeye doğru kaçarak mülteci durumuna düştü. Gürcistan'ın askeri saldırısına Rusya çok sert bir şekilde karşılık verdi. Gürcistan askeri birliklerini ağır bir yenilgiye uğrattı. Rus güçleri, denizden Gürcistan'ı ablukaya alarak dünyayla iletişimini kopardılar. Gori şehrini ele geçirerek başkent Tiflis'e giden bütün yolları tuttular. Gürcistan'da yaşanan bu gelişmelerin tarihsel kökeni neydi? Nasıldı? Bunu irdeleyerek yazımıza devam edelim.

'90'ların başında "Rus Sosyal Emperyalizmi"nin çöküşüyle birlikte Gürcistan bağımsızlaştığında, çok geçmeden çok sayıda etnik azınlığın yaşadığı Abhazya ve Osetya da 1992 yılında Gürcistan'dan ayrılıklarını ilan etmişlerdi. Çöküşle birlikte bağımsızlığını ilan eden Gürcistan daha başından itibaren batı emperyalizmine yakınlaştı. Bölgede ortaya çıkan yeni yağma ve talan alanlarına Ukrayna, Gürcistan gibi eski Sovyet Cumhuriyetleri aracılığı ile hakim olmaya çalışan batılı emperyalistlerin kıskırtmaları sonucu ekilmeye başlayan

kin tohumları ile birlikte, bölge halkları kısa sürede karşı karşıya geldi. 1991-92 yıllarında Gürcüler ile Ostler arasında çıkan savaşta, binlerce insan yaşamını yitirdi. Savaş 1992 yılında yapılan ve bugünkü sınırları çizilen ateşkesle sona erdi. 1993 yılında Rusya ve Kuzey Kafkasya halklarının desteklediği Abhazya karşısında ağır

bir yenilgi aldı. ABD emperyalizmi bu tarihlerden itibaren Gürcistan'ın silahlanmasına ağırlık verdi. Bunu da bölgedeki uşağı TC'nin aracılığıyla gerçekleştirme yoluna gitti. ABD emperyalizmi aynı süreçte bir dizi "devrimin" gerçekleşmesini sağladı. Soros tarafından finanse edildiği bilinen bu sözde ve pembe, turuncu gibi çeşitli renklerdeki "devrimlerden" biriyle, "gül devrimi" ile iş başına getirilen Saakaşvili de benzerleri gibi bir ABD uşağı idi. Ancak ABD emperyalizminin tam destek verdiği Gürcistan ve Ukrayna'nın NATO'ya üyelik sorunu, Rusya ile ilişkilerini henüz bozmaya hazır olmayan istemeyen AB emperyalizmin engeline takıldı. Bu iki eski cumhuriyetin NATO üyesi olması durumunda NATO'ya üye tüm ülkelerin hukuki olarak da, askeri olarak da bu ülkeleri destekleme sorumluluğu ortaya çıkıyor. Gürcistan'ın petrol ve doğalgaz hattının tam ortasında bulunması, burada bulunan doğal zenginliklerin yanısıra Gürcistan'ı hem Rus hem de ABD öncülüğündeki batı emperyalistleri açısından önemli kılan temel faktörü oluşturuyordu. Her iki emperyalist kamp da bölgeyi kendi yağma ve talan alanlarına dahil etmenin gayreti ile hareket ediyorlardı.

İşte Rus ordusunun bir günde başkent Tiflis kapılarına dayanmasının ve Rus ordusunun bu hamlesi karşısında ABD ve AB emperyalistlerinin Gürcistan yönetiminin yardımına koşmalarının nedenini burada aramak gerekmektedir.

Rusya ordularının Tiflis kapılarına dayanması üzerine ABD emperyalistleri denetimleri altındaki BM'yi toplayarak burada Rusya'yı kınayan ve işgal ettiği yerlerden derhal çekilmesini öngören bir karar çıkarmak isteği, Rusya'nın vetosu sonucu gerçekleşemedi. AB'li emperyalistler ise AB Dönem Başkanı Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy ile atağa geçtiler. Sarkozy Rusya'ya giderek ateşkes sağlanması için

görüşmelerde bulundu. Sarkozy'nin Rusya devlet başkanı Medvedev ve Başbakan Putin ile yaptığı görüşme sonucu ateşkes sağlandı. Böylece ABD ve AB'li emperyalistlerin uşağı Saakaşvili bir nefes alabildi!

Ateşkesin sağlanmasından sonra ABD'li, alt perdeden de AB'li emperyalistlerle Rusya arasında söz düellosu başladı. AB'li emperyalistler, Rusya'nın Gürcistan'ın toprak bütünlüğüne(!) saygı göstermesini, işgal ettiği topraklardan hemen geri çekilmesini isteyen demeçler verdiler basına. ABD'nin dışişleri bakanı C. Rice daha da

ileri giderek "Rusya'nın cezalandırılacağını" söyledi. Gürcistan'a destek için de Tiflis'i ziyaret etti. Basına yapılan karşılıklı açıklamaların toz dumanından sonra fiili

tavırlar geliştirilmeye başlandı. ABD, Çek Cumhuriyeti ve Polonya'ya füze kalkanı projesi çerçevesinde füzelerin yerleştirileceğini ifade etti. Rusya da bu duruma sessiz kalmayacağını ifade ederek, Baltık Denizi'ndeki savaş gemilerine füze başlıklarının yerleştirilmesi emrini verdiğini duyurdu. Diğer taraftan da füze kalkanı çerçevesinde ABD'ye topraklarını açan Çek ve Polonya'nın önümüzdeki süreçte hedefleri olabileceğini ima eden demeçler verdiler basına. Tüm bu olanların hemen arkasından Rusya **dünyanın artık tek kutuplu bir dünya olmadığını** (Rus Ordusunun gücünü toparlayarak eski savaş gücüne kavuştuğunu) ilan etti. Karşılıklı bu açıklamalar ve geliştirilen fiili tavırlara G. Osetya ve Abhazya'nın bağımsızlıklarını ilan etmeleri de eklenince, durum daha da karışık bir hal adlı. ABD Gürcistan'ın toprak bütünlüğü yaygarasıyla G. Osetya ve Abhazya'nın bağımsızlık ilan etmelerini görmemezlikten geldi. -Daha doğrusu kabul edilemez olduklarını açıkladı- Bunun karşısında Rusya G. Osetya ve Abhazya'nın bağımsızlığını tanıyan ilk ülke olarak, Kosova'nın bağımsızlık ilanının rövanşını almış oluyordu.

Tüm bu yaşananlar sırasında ve sonrasında TC. ise kelimenin gerçek anlamıyla tam bir ikiyüzlülük sergiledi. ABD'nin siyasi ve ekonomik politikalarının dışında adım atamayan, adım atması beklenmeyen TC. hükümetinin başı R. T. Erdoğan, Bush ve Rice'in peşinden yürüyerek Amerika'nın bölgeye ilişkin politikalarının savunuculuğuna girişti. Gürcistan'ın toprak bütünlüğünden yana olduğunu -Gürcistan'ın yanında olduğunu anlayın- ısrarla vurgulayan Türk devleti, savunduğu emperyalist politikaları ise aymazca kendi politikası olarak ilan etti.

Gelelim yazımızın başlığına; ABD emperyalistlerinin ambarları tıka basa silahlarla dolmuş, çeşitli füzelerle donatılmış savaş gemileriyle insani yardım(!) için Gürcistan'a neden geldiklerine yanıtlar bulmak zor olmasa gerek. Bunun tek nedeni Rusya'ya gözdağı olmasa da "soğuk

savaş dönemi" denilen dönemde RSE (Rus Sosyal Emperyalizmi) ile birlikte hareket eden ama şimdi ABD'li emperyalistlerin güdümüne giren (NATO üyesi, AB üyesi)

kazanan veya NATO üyesi başvurusu yapan) bu ülkelere "yanınızdayız" mesajını vermektedir.

Görünen veya gösterilmek istenen budur...

ABD emperyalizmi doğalgaz, petrol kaynaklarını ve beraberlerinde boru hatlarını, geçiş yollarını denetimine alarak diğer emperyalistler karşısında üstünlük sağlama politikasını özellikle 21. yy.'ın başından bu yana hızla yaşama geçirmeye çalışıyor. Irak ve Afganistan işgalinin nedeni ne El-Kaide'dir ne Saddam'dır ne de bu ülke insanlarına "demokrasi ve özgürlük" götürmektir. Amaç bu ülkelerdeki yeraltı kaynaklarını -özellikle petrol- kendi denetimine alma çabasıdır.

ABD'nin iştahını kabartan; Gürcistan'dan geçen doğalgaz ve petrol boru hattıdır, Bakü petrolünün denetim altına alınmasıdır. En genel anlamıyla Kafkaslar'ın denetimine ele geçirilme istemidir. Ve yine RSE'nin dağılmasıyla birlikte Rusya'nın denetiminden çıkan ülkelerin yeraltı kaynaklarının ele geçirilme istemidir. Açıkçası ABD emperyalizmi **bütünüyle Gürcistan'a yerleşmek istiyor**. Kafkaslar'da Rusya ve ABD arasındaki dalaşmanın nedenini petrol ve doğalgaz zenginliğinde aramak gerekiyor. Emperyalistlerin dalaşmasında-kapışmasında olan o bölgede yaşayan halklara oluyor. Afganistan'da, Irak'ta olduğu gibi şimdi de G. Osetya ve Abhazya'da halklar katlediliyor, göç ettiriliyor.

Son olarak; ABD emperyalizmi tarafından finanse edilen "gül devrimi" ile iş başına getirilen Saakaşvili, halkını haksız bir savaşa sürüklemiş, ABD uşaklığına demirlemiştir.

Bunun için diyoruz ki; Gürcistan'da (Kafkaslar'da) halkların kurtuluşu ve insanca yaşamaları için "gül devrimleri"ne değil, ikinci bir kez **sosyalist devrimlere, yeni ekim devrimlerine** gereksinimi vardır.

Düşünüş ve Yaşam Tarzımızda Etkin Olan Felsefi Akım ve Sosyal Pratiğimiz Üzerine (II)

“Herkes insanlığı değiştirmeyi düşünür.

Ama kimse önce kendisini değiştirmeyi düşünmez.”

Evet, biz önce değişime kendimizden, sonra ailemizden, sonra çevremizden ve sonra da toplumun çeşitli katmanlarından başlayarak insanlığın bir bütününe kadar değişim diyalektiğini uyguluyoruz. Yani önce değişime kendimizden ve çevremizdekilerden başlamak zorundayız. Aksi halde **“Gerçeğin dağlarına umutsuzlukla çıkılmaz.”** diyen düşünür F.Nietzsche'nin bu ifadesinden farkımız kalır mı?

Bir önceki yazımızda doğru düşüncenin ortaya çıkış evresi, soru ve yanıtların bizim ve örgütlülüğümüz açısından önemi üzerine durmuştuk. Bu yazımızda ise, örgütlenme sorunlarımız ve çalışma tarzımız üzerinde duracağız. **“Her şeyin başlangıcı küçüktür”** der düşünür. Bizim bu yazı dizimizin de düşünüş, yaşam ve sosyal pratiğimiz, örgütlenme sorunlarımız, emek güçlerine ve demokrasi cephesine karşı olan sorumluluklarımız ve görevlerimiz üzerine bir tartışmanın ‘küçük’ bir adımını oluşturacağını umut ediyoruz... Konuya bir alt başlık ile başlamanın yerinde ve daha doğru olacağıni düşünerek;

Örgütlenmede iki farklı yön; örgütlü ağların genişlemesi ve örgütlenme sorunlarımız üzerine:

Kurumlarımızda örgütlenme çalışmalarını ele aldığımızda, sürekli varolan alanlara yönelik konumlandırma içine gireriz ki, bu çalışma tarzından kaynaklı da ne yazık ki istenilen düzeyde bir ilerleme kaydedemeyiz. Örgütlenme kültürü oluşturmanın ilk adımı, iç örgütlenme pratiklerini hayata geçirmekten geçtiği gerçeğini doğru kavramaktır. İç örgütlenme, örgütlülüğümüzün var olduğu, geçmişten bu yana belli bir örgütlü faaliyet sürdürülen alanlarda, kurumlarda, okullarda, işyerlerinde, sendikalarda iltica kamplarında, vb için söz konusudur. Dış örgütlenmede ise, örgütlü faaliyeti yürüten aktivistler, örgütümüzün örgütlü olmadığı alanlarda, kurumlarda, okullarda, işyerlerinde, sendikalarda, iltica kamplarında vb farklı alanlardaki emekçileri örgütlemek için çalışır. Ancak bizim mevcut çalışma tarzımız daha çok bunun bir ayağını boş bırakacak türdendir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi biz daha çok iç'e dönük bir örgütlenme modeliyle çalışmaktayız. Dışa dönük örgütlenme noktasında da ciddi bir çabamız olmadığından dolayı, yeni ilişkiler yakalayamıyor, yeni kişiler kazanamıyor ve daha da büyüyerek-yayılarak gelişemiyoruz. Biz daha çok elimizdeki kurumlara göre

örgütlenme yaparak bu kurumları yıllık takvimsel faaliyetlerini yapması için ‘var etmeye’ ve ‘yaşatmaya’ çalışıyoruz! Bu tarz çok doğal olarak belli bir kesimle sınırlı ilişkiler içerisinde olmamızı ve varolan ilişkilerin de süreç içinde aşınmasına neden olmaktadır.

Kurumlarımızda üyeleri bir arada tutabilmek ve kurumlarımızda kalıcı örgütlenmeler yaratabilmek için en önemli örgütlenme araçlarından birisi iç örgütlenme, diğeri ise dış örgütlenmedir!.. Bu amaçla da örgütlenme çalışmaları, temelde iki yönlü olarak yürütülmek zorundadır. Bunlardan birincisi her kurumumuzun yapması gereken “örgütlenmelerin örgütlenmesi” (iç örgütlenme), diğeri ise “örgütsüzlerin örgütlenmesi” (dış örgütlenme)dir. Kurumlarımızda örgütlü bulunan üyelerin örgütün eylem ve etkinlikleriyle yeniden örgütlenmesi, başka bir ifade ile, örgütlü mücadele sürecine daha fazla katılmaları ‘iç örgütlenme’ bakımından son derece önemlidir. İç örgütlenmesi güçlü olan örgütlenme, gerek kendi içinde oluşturduğu bütünlük ve gerekse dışarıya karşı verdiği güçlü görüntü ile emekçiler içinde daha fazla çekim alanı yaratabilir.

Öyleyse bundan sonra ne yapılmalıdır? Tabii ki her iki örgütlenmeye de ağırlık verilmeli, ancak dış örgütlenmeye karşı biraz daha ağırlıklı ve ilgili durulmalıdır. Tabii bu iç örgütlenmenin sağlamlığıyla alakalı bir durumdur. Bu boyutuyla da plan ve programlar çıkarılarak dış örgütlenmede sorumluluk ve görev alacak arkadaşları eğitmeli ve önlerine somut hedefler koymalıyız/koymak zorundayız! Aksi halde unutulmamalıdır ki, yaşama uyarlanmayan doğruların hiçbir hükmü yoktur ve olamaz da!.. Keza örgütlenme için geliştirilecek politikalar kadar, bu politikaları hayata geçirecek insanların eğitilmesi, yol ve yöntemlerin yaratılması ve uygulanmasının da önemi görülmek zorundadır. Bunun için de belirlenen perspektifleri, programları, çizilen stratejiyi yaşama geçirebilecek düzeyde eğitilmiş aktivistlere ihtiyaç olduğu bir gerçektir... *“Öğrenmek gerekli yoldaşlar. Her zaman, her adımda, mücadele sürecinde, içerde ve dışarıda hep öğrenmek, öğrenmek, öğrenmek ve savaşmak, savaşmak ve öğrenmek.”* (Dimitrov. “Kadrolar Üzerine”) Bulgaristan devriminin önderi Dimitrov’un “Kadrolar Üzerine” adlı zengin eserinde, kadroların eğitimiyle ilgili bu öğretici sözleri, devrim ve demokrasi mücadelesini sürdüren herkes için yol göstericidir. Daha fazla okumanın, daha fazla araştırmanın ve daha fazla incelemenin her zamankinden daha fazla kendini dayattığı gerçekliğini yaşadığımız bir dönemde

olduğumuz bir an dahi akıllardan çıkarılmadan buna uygun olarak kolektif ve bireysel eğitim çalışmalarına eğilmek zorundayız.

Ancak tüm bunları belirtirken bir dip not olarak şu noktanın da altını çizmekte fayda olacağını düşünmekteyim. Örgütlenme faaliyetlerinin bir diğer üçüncü ayağını ise örgütlenme faaliyetlerinin biçimi oluşturur. Dışımızdaki pek çok Türkiyeli ‘göçmen örgütü’ olduğunu söyleyen örgütlenmeler, DKÖ faaliyeti yürütürken, kendisi için en uygun zamanda örgütlenme dönemleri belirler ve örgütlenme faaliyetleri yoğun olarak bu dönemler içine sıkıştırılır. Oysa örgütlenme çalışmaları dönemsel olarak değişebileceği gibi, aynı zamanda sürekli ve dinamik bir yapıda olmak zorundadır. Örgütlenme faaliyetinin sürekliliği içinde, bazı dönemlerde yoğunlaşma olması kaçınılmazdır. Ancak bu yoğunlaşma, örgütlenme çalışmalarının istikrarlı ve sürekli bir şekilde sürdürülmesini olumsuz etkilemiyorsa anlamlı ve kazanımlı olur. Aksi halde ATİK kolektifi olarak bizim de kısmen içinde bulunduğumuz kitle ilişkileri ile sınırlı kalır.

Keza DKÖ’lerin her örgütlenme gibi canlı birer organizma olduğu unutulmamalıdır! Eğer bu canlı organizmaların yaşamsal gereksinimleri karşılanamaz ise, çeşitli hastalık belirtileri başgösterir ve işlevlerini yerine getirmeleri zorlaşır. DKÖ’lerin örgütlenme alanı ve yelpazesi son derece geniş olduğu için bu alanda faaliyet yürüten arkadaşlara hiç bir yerde durmak yoktur. DKÖ’ler ya gelececek, büyüyecek ya da her geçen gün etkisizleşerek mevcut sistemin bir parçası haline gelecektir. Bunun kaderini tayin edecek olan hiç kuşkusuz ki bizleriz, yani ATİK kolektifinin bütün fertleri! Bu alandaki örgütlenme başka şeyler gerekçe gösterilerek yapılmaz, gerekçelerle pratik adım atılmaz ise (bugün ATİK kolektifinin genelinde Türkiye’deki gelişmelerin gerekçe gösterilmesi gibi) burada kesinlikle ideolojik bir sorun olduğu görülmek durumundadır.

DKÖ çalışmalarında başarının elde edilmesinin en önemli temel direklerinden birisi ve de tayin edici şey **Strateji**’dir! **Strateji**, hedefe varmada veya amaca ulaşmada en etkin, en başarılı olan yolların ana hatları ile ortaya konması ve içinin taktik, program, projeler ile doldurulması olarak tanımlanabilir. Strateji burada temel politika olarak ortaya çıkar. Demokratik kitle örgütlenmeleri için stratejiler tespit etmek bir zorunluluktur. Ancak stratejiler iyi tespit edilmediği, edilmesine rağmen bunu uygulayacak kişiler tarafından yeterince benimsenmediği ve yaşama uyarlanmadığı zaman

veya içi doldurulmadığında bir anlamının olmayacağı asla unutulmamalıdır! Yani burada çok doğal olarak belirlenen tespitleri ve çizilen stratejilere yaşam hakkı bulduracak aktivistlere, kadrolara iş düşmüş oluyor. Bu da onların algılamalarına, benimsemelerine, kapasite ve yeteneklerine bağlı bir durumdur.

Yeni örgütlenilecek alanlara ilişkin temel yaklaşım ve yapılacaklar üzerine:

- ✓ Örgütlenmede pilot hedef edinilmediğinde güçler dağıtılmış olur. Bu noktada yapılması gereken ilk şey pilot bölgelerin, hedef alanların, işyerlerinin seçilmesi olmalıdır. Pilot bölgeler seçilirken, her bölgenin özellikleri önceden tespit edilmeli ve mümkün olan en kapsayıcı planlar yapılmalıdır.
- ✓ Örgütlenme çalışmaları için görev dağılımı somut olarak yapılmalı ve **“kim neyi ne kadar yapacağını”** önceden bilmelidir. Belirlenen görevler mutlaka örgüt kararlarına dönüştürülmelidir. Örgütlenme çalışmaları yerelerde oluşturulacak komite, grup, birim vb tarzdaki örgütlerle beslenmeli, bu yapılar düzenli ve sürekli olarak örgütlenme eğitiminden geçirilmelidir.
- ✓ Örgütlenme faaliyetlerine yetki ve sorumluluk verilerek doğrudan kişilerin inisiyatifleri ön plana çıkarılarak gerçekleştirilmelidir.
- ✓ Örgütlenme alanı (örneğin herhangi bir federasyonumuzun denetimindeyse) federasyonlarımızın üst organlarında görev alanlar (Yönetim Kurulu ve Dentim Kurulu üyeleri vb) tarafından sürekli ve sistematik bir şekilde denetlenmeli, örgütsel bağlar güçlendirmeye özen gösterilmelidirler.

Stratejinin önemini belirtirken ne demiştik yukarıda? **„Strateji, tayin edici bir öneme sahiptir“** demiştik! Tüm sıralanların yapılabilmesi de bu tayin edici stratejinin doğru belirlenmesiyle mümkündür. *„Doğru devrimci çizgi belirlendikten sonra, herşeyi, doğru çizginin kaderini, zafer ve yenilgiyi, kadrolar belirler.“* der Stalin. Stalin’in bu öğüdünü bilmeyen ya da duymamış pek kimse olmasa gerek. Dolayısıyla da işleri yapan aktivistler bu belirlemeyi, eyleminin temeline koymak durumundadır!..

Kurumlarımızın durumu, bireyler üzerindeki etkileri ve bireylerin mevcut durumdaki rolü:

“Çözümde görev almayanlar problemin bir parçası olurlar.”

Kurumlarımızın mevcut durumlarını

incelerken, direkt derneklerimizden başlamamız ve aşağıdan yukarıya doğru gelmemiz daha iyi olacaktır. Böylece kitlelerle sürekli iç-içe ve karşı-karşıya olan derneklerimizin yaşamakta olduğu sıkıntıları, kitlemizin genel durumunu görebilecek ve tüm buralarda elde edeceğimiz verilerle üst örgütlerimizin de mevcut tablodaki misyonlarını da ortaya koyabilmiş olacağız.

Gerek tek tek, gerekse bir bütün olarak derneklerimizi ele alıp incelediğimizde hemen hepsinin temel sıkıntılarından birisi "insan ve maddi-ekonomik sıkıntı"ları olduğunu çok belirgin olarak görmek mümkün. Bu her iki sıkıntı da birbirine paralel olarak gelişmektedir. Kitlelerle sıkı bağlar içerisinde ol(a)mayan, onlardan kendisini yalıtmış, kitle faaliyeti yürütmede ciddi problemler yaşayan hemen her örgütlülük çok doğal olarak da kitlelerin maddi ve manevi gücünden yararlanamayacak ve sıkıntıları yaşayacaktır.

Sürekli olarak derneklerle ve kurumlarımızla (öncesi DKÖ'lerle) ilgili sıkça dillendirilen ve gündemde olan "kitleleşme, büyüme, genişleme" sorunu çerçevesinde dile getirilen eleştiriler, tartışmalar, fikir teatileri vs söz konusudur. Burada dikkat edilirse, sorunun niceliksel gelişim evresi tartışılmaktadır, nitelik yönü yani özü değil! Ancak biz yine de tartışılan bu boyutuyla ele ala-

rak incelemeliyiz konuyu.

Temel olarak dillendirilen "derneklerimiz neden kitleleşmiyor, neden sürekli kan kaybı yaşıyor, üyeler azalıyor" vb diye soruluyor, ya da tartışma ana gündemleri bu yelpazede şekilleniyor. Keza bu tartışmalara karşı yanıtlarda "derneklerin nasıl kitleleşeceği" veya "Demokratik Kitle Örgütleri'nin nasıl işletileceği" hususunda uzun uzadıya durularak yürütülen bir sürü öze teka-bül etmeyen, daha çok şekilsel yönleriyle uğraşan, kitle faaliyetlerine biçimsel temelde yaklaşılacak bir anlayış kısır ve sonucu değiştiremeyecek tartışmalarla noktalanıyor. Oysa, kitle hareketi canlandırılmadan, varolan ihtiyaçlara cevap olabilecek özelliklerle donanımlı örgütler oluşturmadan, mücadele çitisi daha üst seviyelere çıkartılmadan, kitleler içinde sistematik bir şekilde A/P faaliyeti sürdürülmeden, özcesi kitle hareketini canlandırmadan kitle örgütlerinin gerek nicel ve gerekse nitel olarak büyüyeceği gerçekliğini görmek zorundayız.

Yani DKÖ'lerin "kitleleşmesinin" ancak ve ancak kitle mücadelesinin gelişmesiyle mümkün olacağı gerçekliği gözden kaçırılmamalıdır. Tabii bunu belirtirken sendika ve uzun vadede gelenekselleşmiş ve yerli yerine oturmuş mesleki örgütlenmeler vb örgütlenmeleri bu kapsamın dışında tuttuğumuz bilinmelidir. İfade edeceklerimizi kısaca

özetleyecek olursak; dernekler kurmak, kurumlar oluşturmak ve bunları dar bir çevre ilişkileri içerisinde "yaşatmak" ve "kitleleşmeye" çalışmak kendi içinde bir amaç olamaz. Bu tarz örgütlenmeler (ve genel olarak tüm örgütlenmeler) bir araçtır, sorun mücadeledir! Mücadele geliştirildiği ölçüde bu tarz örgütlenmeler birer ihtiyaç ve zorunluluk olarak meydana çıkacak, kurulacak ve kitleleşecektir. Keza mücadele geliştirildikçe bu vb örgütlenmeler de yerli yerine oturacak, gerçek ifadesini bularak işlevine kavuşacaktır. Ve o zaman da hiç şüphesiz ki bugün çokça tartışılan "kitleleşme" de sağlanabilecektir. Yani yine tüm sorunların ve çözümlerin öznesinin bizler olduğu ortaya çıkıyor. Bizlerin kitlelere gitme, onların sorunlarına kafa yorma, onların soluduğu havayı soluma gerçekliğini pratik yaşamımıza, çalışma tarzımıza oturtabildiğimiz oranda kitleleşebileceğimiz gerçeği görülmelidir.

Oysa bizim çalışma tarzımız tamamen içimize dönük, kapalı ve belli bir kesime hitap eden bir çerçeve içerisinde. Çıkarığımız yayınlar, bildirimler, biletler, çeşitli yardım kampanyaları vd herşey sürekli belli bir kesim üzerinden sürdürülmektedir. Bu çalışma tarzı, dışımızdaki kitleleri örgütlememize, onlara ulaşmamıza engel olduğu gibi, gerek ekonomik ve gerekse manevi anlamda sürekli bu kesim üzerinde bir aşınmanın da meydana

geldiği gerçekliği görülmelidir.

Yeni yeni kitle ilişkileri geliştirmek, yeni ağlar oluşturmak; geline aşamada bir zorunluluk olmakla birlikte; var olmakla yok olmak arasındaki gerçekliği de oluşturmaktadır. Varolan ilişkilerle kendimizi sınırlı tutmak, varolan maddi ve manevi değerlere yenilerini ekleyemeyerek, sürekli geçmiş değerlerin kredisiyle yaşamak çok uzun vadeli olmayacaktır. Keza bizler gelecekte umutlanma hakkına sahip olan 'farklı kişilikler' olarak bu düşünüş ve çalışma tarzına karşı olmakla birlikte, varolan statükoyu koruma derdinde olamayız. Aksine değer karşılığı gericilik olan statükocu anlayışa kesinlikle sahip olamayız, sahip anlayışlarla da barışık yaşayamayız... Bizlerin varolana, hareketsizliğe ve statükoya karşı muhalif değil alternatif olan, geliştiren, dönüştüren, yaratan, yetkinleştiren bir misyona sahip olduğumuzu bir kez dahi akıldan çıkarmamalı ve 'farklı kişilikler' olmanın misyonu, sorunları çözümlenmeyle ve senteze ulaştırmayla devam ettiği bilinmelidir.

H.Gürer

Nisan 2008

- 1 V. Hugo
- 2 Marcus Tullius Cicero
- 3 Goethe

NE OKUYALIM?

Kitabın Künyesi

Adı : Kızıl Kayalar
Yazarları : Luo Kuangpin – Yang Yiyen
Yayınevi : Kaynak Yayınları
Konusu : Çin Sosyal Kurtuluş Mücadelesi

Olayların geçtiği yer: Çin'in güney eyaletlerinden Seçüvan'ın Çünking şehri ve çevresi (Aynı zamanda mücadelesinin geçtiği diğer bölgelere dair bilgiler de verilmektedir).

Çin'in kurtuluşu arifesindeki mücadeleyi anlatan kitap, okurda devrimci coşku yaratan, devrimci duyguları güçlendiren özelliğe sahiptir. Roman kurgusu ile yazılan Kızıl Kayalar kitabı, devrimci edebiyatın seçkin örneklerinden birisidir. Sadece teorik donanımla yetinmeyen, pratik tecrübeler de ihtiyacı olduğu bilincinde olan devrimci militanların mutlaka okuması gereken kitaplardan birisidir Kızıl Kayalar. Çünkü onda mücadele sırasında yaşanan olaylar, son derece başarılı bir şekilde aktarılmıştır.

Bu kısa açıklamadan sonra kitabın konusuna dönecek olursak; Çünking şehir parti komitesi, Guomintang hakimiyetinde bulunan şehirde faaliyet-

lerini sürdürürken, yapılan bir dizi hata sonucu belli boyutlarıyla deşifreyona uğrar. Bu deşifreyonun en başta gelen sorumlusu Fu Çi Kao adlı kariyerist unsurdur. Yoldaşlarına ve partiye karşı açık davranmayan bu şahıs, kendi başına işler yapmaya çalışır. Nitekim komünistlere karşı her an pusuda bekleyen Çin gizli servisi, Fu'nun bu işlerinden faydalanarak Parti'nin yanbaşına kadar sızar.

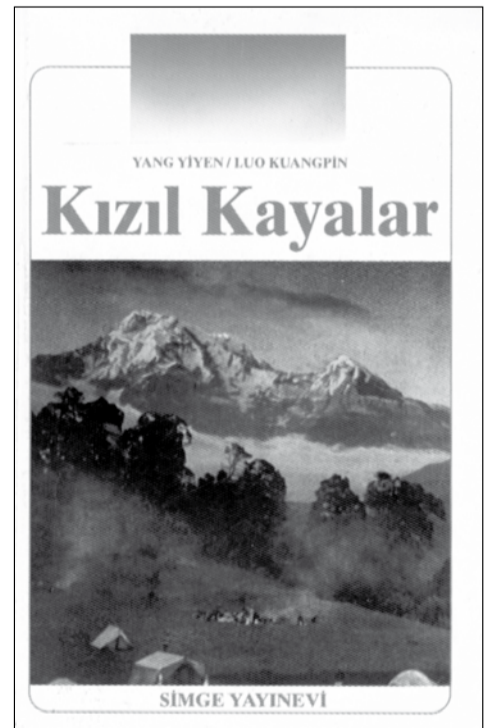
Olaylardan son anda haberi olan Parti şehir komitesinin müdahalesi sonucu, örgüt önemli oranda güven altına alınır. Fakat tüm çabalara rağmen Parti'nin önemli kadrosu Sü Yüng-Feng, Çiang Süe-çin, basım işlerini yapan Çeng Kang ve militan birkaç devrimci ele geçer. Ele geçen Fu Çi-Kao ise hemen ihanetçi olur. Bu kadar komünisti ele geçirmenin motivasyonu ile saldırılarını sürdüren gizli servis ve polis teşkilatı, komünistlerin usta taktikleri sayesinde umduğunu bulamaz. Ele geçen komünistler ise akıl almaz işkenceler altında direnirler. Her türlü işkenceye karşı onurlarından taviz vermeyen militanlar, gizli toplama kamplarına götürülür.

Mücadele burada da en şiddetli şekilde devam eder. Çünkü bu kamplar

gizlidir ve buralarda işkence yıllara yayılmıştır. Bu kamplarda yıllardan beri binlerce tutsak katledilmiştir. İşkence, açlık-susuzluk ve kurşuna dizme sonucu ölümler devam etmektedir. Ayrıca dışarıda olduğu gibi burada da tutsakların arasına muhbirler yerleştirilmiştir.

Tüm olumsuz duruma rağmen parti ile toplama kamplarındaki komünistler arasında ilişki sağlanır. Bu arada dışarıda komünistler Guomintang kuvvetlerini bozguna uğratmaktadır. Kuzey ve Kuzeydoğu Çin önemli oranda kurtarılır. Kısa süre sonra (1 Ekim 1949) Çin Halk Cumhuriyeti ilan edilir. Bu arada Halk Kurtuluş Ordusu güneyde Guomintang denetiminde olan bölgeleri kurtarmak için saldırılarına sürdürmektedir.

Tüm cephelelerde bozgun yaşayan Guomintang yönetimi, ellerinde kalan tutsakların tümünü katletmeyi planlar. Plandan haberi olan tutsaklar ve Parti ise planı bozma mücadelesine girer. Sonrasında zamana karşı bir yarış başlar. Çünkü Guomintang çekilirken, geride tanık bırakmak istememekte, parti ise denenmiş-sınanmış kadrolarından mümkün olduğu kadarını kurtarma hesabını yapmaktadır. Katliam

günü tutsaklar, Beyaz Saray ve Mağara kamplarında firar örgütler. Kampların etrafını kuşatan güçler ise tutsakların peşine düşer, hemen sonrasında ise bölgeye yürüyen Halk Kurtuluş Ordusu müdahale eder. Firar sırasında çok sayıda tutsak katledilirken, kalanlar Demokratik Çin'in inşasına katılır.

Sonuç olarak; Çeng Kang, Sü Yüng-Feng, Yü Sin-Çiang ve diğer komünistlerin direngenliği ve illegal çalışmadaki ustalıkları... Çiang Süe-Çin'in dirayeti.. Çeng Yao'nun militanlıklarını hissetmek istiyorsanız bu kitabı okuyun

Zenginlerin dünyası: "Bütün ülkelerin Kapitalistleri Birleşti.."

Fikret Başkaya

Zenginlerin medyasından ekseri kötü haberler yayılıyor: Açlık, yoksulluk, sefalet, şiddet, savaş, cinayet, katliam, kasırga, sel, kazalar, yok olup giden canlı türleri, kötüleşen doğal çevre, sayısız skandallar... Bu arada iyi şeyler de oluyor elbette... Ünlü tefecilik kurumu *Merrill Lynch*'in 2008 raporuna göre, dünyanın en zenginlerinin sayısı 2007 sonunda 10 milyonu aşmış. Artık dünyada 10 milyondan fazla dolar milyoneri var... Bu en zenginlerin toplam serveti de 1986 da 7200 milyar dolardan 1997 de 17 400 dolara, 2007 de de 40 700 milyar dolara yükselmiş. Ne büyük başarı... Bu arada ortalama servetlerinin değeri de ilk defa 4 milyon doların üstüne çıkmış... Sadece en zenginlerin sayısı artmıyor zenginlikleri de artıyor... Velhasıl küreselleşme kazandırıyor... Türkiye 'yükselen piyasa' olarak bu sürecin dışında değil. Muasır medeniyet seviyesine doğru her zamankinden daha hızlı koşan Türkiye'de milyonerlerin ve milyarderlerin sayısı daha hızla artıyor. Aynı tefecilik kurumunun verdiği rakamlara göre: "Türkiye'de toplam varlığı 1 milyon doların üstünde bulunan yüksek ve ultra yüksek varlıklı kişi sayısı 2006'da 42 bin iken, 2007 yılında bu rakamın 8 bin kişi artarak 50 bini aştığı belirtildi." Türkiye milyoner sayısını artırmakla da kalmıyor % 17,5'lik oranla dünya ortalamasından 3 kat daha hızlı artırıyor... Bir yılda milyoner sayısını 8 bin kişi artıran, üstelik dünya ortalamasından da daha yüksek artıran AKP hükümetinin medya, akademi taifesi, herşeyi bilen köşe yazarları [bal tutan parmağını yalamış] ve bir kısım siyaset erbabı tarafından takdir edilmesini anlamamak mümkün mü? Elbette mutlak rakamların nüanse edilmesi gerekir. Dünyanın en zengin 10 milyonu dünya nüfusunun sadece binde onbeşini [% 0.15] oluşturuyor...

Gözden kaçmaması gereken birşey var: Zenginlerin sayısı artarken yoksulların sayısı da artmak zorunda, nitekim artıyor. Bilindiği gibi kavram ikiliği veya kavram çifti diye birşey vardır. Kavramlardan birinin varlığı diğeriyle mümkündür. Biri olmadan diğeri de olmaz. Zenginlik ve yoksulluk gibi. Zenginliği ortadan kaldırmadan yoksulluğu ortadan kaldıramazsınız. Hem kavram çifti veya ikiliği geçerlidir hem de bu ikiliden biri makbul ve muteber

sayılır. Başka türlü ifade edersek, ikisi arasında bir *hiyerarşi* vardır. Zenginlik muteber olandır ve yoksulların da karşıtı/çifti gibi olması gerektiği imâ edilir. Gelişmiş ülkeler/azgelişmiş ülkeler, kalkınmış ülkeler/kalkınmamış ülkeler, zengin ülkeler/fakir ülkeler, vb. bu kavram çiftinde makbul olan gelişmiş olandır, kalkınmış olandır. Az gelişmişin ve kalkınmamışın da gelişmiş ve kalkınmış gibi olması gerektiğini imâ eder. Kapitalizmin geçerli olduğu bir dünya'da zengin ve zenginlik üretmenin yegane yolu yoksul, yoksulluk ve sefalet üretmekten geçer. Sadece bu kadar da değil, aynı zamanda doğal çevre tahribatından da geçer... Başka türlü asla mümkün değildir. Bu yüzden ekonomik büyümeyle, kalkınmayla işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin üstesinden gelineceği 'düşüncesi, inancı ve beklentisi' abesle iştigalden başka birşey değildir. Zira kapitalizm koşullarında söz konusu olan sermayenin genişletilmiş ölçekte büyümesidir. Gerçek durum böyledir ama burjuva ideolojisi özellikle de onun başlıca bileşeni olan ve üniversitelerde 'saf' bilim diye okutulan 'iktisat' [economics] öyle bir inancı yaymakla meşguldür... Ekonomik büyümenin işsizliği ve yoksulluğu ortadan kaldıracığına dair genel geçer kabul, hem yaşanan pratik süreç, hem de rakamlar tarafından yalanlanmış durumdadır. Ekonomik büyüme rekorları kıran Çin'e bak anlarsın... Eğer durum öyleyse neden hâlâ ekonomik büyüme çözüm olarak sunulabiliyor? Bu sorunun cevabını ideolojiler dünyasında, ideolojik kölelikte bulabilirsiniz...

Kapitalist üretim aynı anda zenginlik ve yoksulluk üretmeden varolamaz

Kapitalist üretim tarzı kendinden önceki üretim tarzlarından farklı olarak, bir kutupta zenginlik üretebilmek için karşı kutupta yoksulluk ve sefalet üretmeye mahkûmdur... Zira bir tür *sömürü metabolizması* olarak işler. Kaçınılmaz olarak *kutuplaştırıcıdır*. İnsanları işçileştirmek veya aynı anlama gelmek üzere *proleterleştirmek* zorundadır. İşçileştirmek/proleterleştirmek demek, insanı hem üretmek hem de yaşamak için gerekli araçlardan yoksun bırakmak, 'mülksüzleştirmek' ve sermaye sahibine [kapitaliste] bağımlı hale getirmek demektir. Zaten Latince [*prole-*

tarius] kökenden gelen proleter, hiçbir şeyi olmayan, yaşamak için gerekli olandan mahrum olan 'çıplak'-çulsuz-korunmasız, çaresiz insan anlamındadır. Kapitalist gelişmenin her ileri aşaması sermayeyi büyütürken, proleterayı da büyütür. Bu o kadar açıktır ki, çevrenize on yıl geriye doğru bakmanız yeter. Her geçen gün emeğini satarak yaşamaya mecbur olanların sayısı artar. Kapitalist gelişmenin her ileri aşaması sadece proleterlerin sayısını artırmakla kalmaz, sistemin mantığının bir gereği olarak, mutlak ve göreceli yoksulluğu da artırır. Zira, birincisi, proleterin emeğini satabilmesi, bir iş bulabilmesi her zaman kesin değildir; ikincisi aldığı ücretle kendisinin ve aile fertlerinin karnını doyurması da kesin değildir. Bu da işsizliğin, açlığın ve sefaletin her zaman reel ve potansiyel olarak varolması demektir... Kapitalist üretim doğa tahribatını da derinleştirerek yol alabilir. Demek ki, kapitalist üretim toplumsal kötülükleri büyütmeden ve ekolojik yıkımı derinleştirmeden varolamıyor. Dünyadaki açlıkla mücadele ettiğini söyleyen Dünya Bankası'nın açıkladığı son rakamlar söylediklerimizi bir kere daha doğrular nitelikte. Bankanın 9 Eylül 2008 tarihli raporunda 2005 de üç milyar 140 milyon insanın günde ikibuçuk [2.5] dolardan az gelire 'yaşadığı', bu nüfusun %44'ünün de günde 1,25 doların altında gelire sahip olduğu belirtiliyor. %85'i beş yaşın altında çocuk olmak üzere her gün 30 binden fazla insan, açlıktan, yetersiz beslenmeden, sıradan bulaşıcı hastalıklardan, vb. ölüyor. Dünya Tarım Örgütü de 820 milyon insanın yetersiz beslendiğini açıkladı... 1.1 milyar insanın içme suyu sorunu var veya içtiği su sağlığa uygun değil. 2.4 milyar insan da 'yeterli' sağlık bakımından yoksun...

İnsanlar neden açlıktan ölüyor? Yeryüzünün toprağı artık insanların doyuramaz durumda olduğu için mi – ki, bu çılgın süreç vakitlice durdurulamazsa yakın bir tarihte doyurması mümkün olmayacak- yoksa çokuluslu şirketler, özellikle de çokuluslu tarımsal şirketler daha çok kâr ettiği için ve kâr etsin diye mi? Çokuluslu bir tarım tekeli olan Cargill 2008'in ilk çeyreğinde kârının geçen yılın aynı dönemine göre %86 arttığını açıkladı. Dünya gıda fiyatları neden Haziran 2007- Haziran 2008' arasında %22 arttı? Topraklar insanla-

rı doyurmak yerine otomobillere yakıt ürettiği için ve spekülâtörler daha çok kâr etsin diye... Kapitalizm bir tarafta açlık, yoksulluk, sefalet ve doğal çevre tahribatına neden olurken, bir tarafta da açlıkla, yoksullukla mücadele edildiği, şu kadar yılda yoksulluğun şu düzeye indirileceği söylendi, söylenmeye devam ediliyor. Açlıktan, yoksulluktan ve sefaletten bizzat sorumlu olanların, sorunu yaratanların onu gerçekten çözmek gibi bir niyetleri olduğuna inanılıyor mu? Kalkınmacılık sahneye çıktığı günden beri 'açlara yardım' 'kalkınma yardımı', vb. *yeryüzünün efendilerinin* dilinden hiç düşmedi. Yardım dedikleri ne menem birşeydi peki? Aslında yardım, dekolonizasyon sonrası "bağımsızlıklarını" kazandığı söylenen Üçüncü Dünya ülkelerini emperyalist dünya sistemi içinde tutmanın bir aracıydı. Emperyalizmden muhtemel bir 'kopuşu' önleme amacı taşıyordu... 'emme basma tulumbayı hareket geçiren su idi...' Yardımlar Üçüncü Dünya'nın kendi halklarına ihanet içinde olan yöneticilerini sosyuzlaştırmak amacı başta olmak üzere, söz konusu ülkeleri kapitalist sömürüye daha fazla açıp, bağımlılığı pekiştirecek 'alt-yapı yatırımlarına' ve emekçi çoğunluğu 'hizaya getirecek' silahlanmaya yönelikti ve amaç hasıl oldu. Aslında yardım, yardım yapıldığı söylenenlere için değil, yardımı yapanlar içindi, tam bir ikiyüzlülüktü... ve kaldığı yerden devam ediyor... Eğer bir sorunu gerçekten çözmek gibi bir niyetiniz varsa, işe önce sorulması gereken soruyu gerektiği gibi sorarak başlamanız gerekir. Temel soru da herhalde şu olabilir: *Neden bazıları zengin diğerleri yoksul?* Bir kere bu soru sorulunca, sorunun kaynağına inmek olanaklı hâle gelir. Fakat soruyu soranın iki koşulu yerine getirmesi gerekir: 1. Kendinden beklenen 'bilimsel/entellektüel yeterliğe sahip olmak, gerekli yüksekliğe çıkabilmek; 2. Etik tutarlılığa sahip olmak... bilimsel namus ve entellektüel dürüstlüğün gereğini yapmak... gerçek bir entellektüel duruşu sergilemek... Kapitalizmi yok sayarak, açlıkla/yoksullukla/sefaletle mücadele mümkün müdür? Eğer bir sosyal sistem, mantığının ve işleyişinin doğal sonucu olarak toplumsal eşitsizlik yaratıyorsa, kutuplaştırıcılık sisteme içkin [mündemiç] bir temel eğilimse, o sistem içinde kalarak, bizzat siste-

min eseri olan kötülüklerle mücadele edilebilir mi? Oysa herşey kapitalizmin tartışılmasını, anlaşılmasını engellemek üzere kurgulanıyor. Okültasyon [yok sayma] öylesine büyük ki, kapitalizm dememek için büyük bir çaba harcanıyor, piyasa ekonomisi, pazar ekonomisi, veya ekonomi deniyor. Üstelik piyasa dedikleri de sanki irade sahibi bir yaratılmış, kişilikmiş, şahsiyetmiş gibi sunuluyor: *piyasalar tedirgin, piyasalar tezkerayı satın aldı, piyasaların tepkisi sert oldu, piyasalar uçtu, piyasalarda panik, piyasalar sakin, piyasalar rahat bir nefes aldı, piyasalar nefesini tuttu...* Adıyla çağırılmamak bir yalan söyleme yöntemi değil midir? Elbette kapitalizm dememek için bunca çaba boşuna harcanmıyor. Eğer kapitalizm denirse, onun zorunlu olarak imâ ettiği şeyler akla gelecektir: sömürü, toplumsal eşitsizlik, işsizlik, yoksulluk, emperyalizm, vb. Okültasyon amacıyla bir dizi özdeşlik de varsayılıyor: liberalizm kapitalizmle özdeş sayılıp kapitalizm yerine liberalizm veya liberal ekonomi deniyor, liberalizm de demokrasiyle özdeş sayıldığında ideolojik manipülasyon tamamlanmış oluyor. Oysa kapitalizm/liberalizm/demokrasi özdeşliği tam bir safsatadır ve seyirciyi oyalamak içindir...

Zenginleri nasıl bilirsiniz?

Her ne kadar yoksulluk bir laboratuvar faresi kadar çok ilgi konusu olmuşsa da [yüzbinlerce kitap ve makale yazılmıştır], literatür bolluğu o kadar da amaca hizmet etmiş değildir zira yoksulluk ekseri zenginlikten ayrı ele alınıyor, aradaki *belirleyicilik ilişkisi* gözardı ediliyor. [Elbette bu az da olsa değerli eserlerin yazılmadığı anlamına gelmez]. Buna karşılık zenginliğe dair pek birşey yazılmaz ve söylenmez. Bunun birkaç nedeni var: Birincisi, zenginlik konusunda yaratılan 'tabu' onu tartışılmaz hale getirmiştir. Zaten tabunun varlık nedeni de odur. İkincisi, zenginlikten söz etmek biraz ayıba açığa vurmak gibi birşeydir ve ayıba açığa vurmak ayıba büyütmeektir. Eğer öyleyse ayıba büyütmenin ne âlemi var! Üçüncüsü, zenginliğe dair gerçeği söylemesi gerekenlerle ilgilidir. Bu işi yapacak olanlar/ yapması gerekenler çoğunlukla zenginlikten ve iktidardan beslenen eğitilmiş kesimler, diplomalılar, akademisyenler, 'aydınlar', sanatçılardır, vb. Sosyal artık üründen servet ve güç sahipleri dolayısıyla pay alan bu kesimlerin kendilerini besleyenleri eleştirmesi pek kolay değildir. Tam tersini yaparlar, zenginleri ve iktidar sahiplerini meşrulaştırmayı yeğlerler. Ancak sömürü düzenine karşı mesafeli duran, açıkça ezilen ve sömürülen sınıflardan yana tavır alanlar böyle bir şeyi sorun edebilirler ve onu gerektiği gibi tartışmaya cüret edebilirler. Sadede gelirsek, zengin dendiğinde başlıca üç şeye gönderme yapılmış olur: servet, güç ve itibar [prestij]. Fakat bunlardan

birincisinin önceliği vardır. Servet sahibi ekseri gücün ve prestijin de sahibi olduğu gibi, duruma göre güce sahip olan da servetin sahibi olabilir. Bir insan ne kadar akıllı, yetenekli, çalışkan, kararlı, sebatkâr, kurnaz, vb. olursa olsun sadece kendi fizik ve entellektüel kapasitesine dayanarak servet sahibi olamaz, zengin olamaz. Böyle bir şey eşyanın tabiatına aykırı olmak bir yana, teorik ve pratik olarak da mümkün değildir. Beşbin hektar verimli toprağa sahip birinin onu sadece kendi çabasıyla edindiğini söylemek abestir. Böyle bir şeyi kim iddia edebilir? Birincisi o kadar toprağa sahip olamaz, ikincisi tek başına o kadar toprağı işlemesi, ekip/biçmesi, değerlendirmesi mümkün değildir. Toprak ancak oraya tarım araçları [sermaye] ve tarım işçileri geldiğinde işlenebilir ve toprak sahibini 'zengin edebilir'... Aynı şekilde 10 milyon dolar serveti olanın onu kendi çabasıyla kazanması mümkün değildir. Bir insan nasıl zengin olur? Zengin olmamanın yegane yolu başkasının emeğini sömürmek, başkasının emeğinin ürününe elkoymak ya da el konmuş olandan pay almaktır... Esasen daha önce başka yerde yazdığım gibi, mülkiyet gasptır, ancak zorla şiddet kullanarak, hileyle mümkündür ve aynı araç ve yöntemlerle de korunabilir...Başkasının emeğini sömürmenin, başkasının emeğinin ürünü olana el koymanın yolu da üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olmaktan geçer. Bu vesileyle yaygın bir yanlış anlamamanın bertaraf edilmesi gerekir. Mülkiyetten başkasının emeğini sömürmeye imkân veren üretim araçlarının mülkiyeti kastediliyor. Makinalar, binalar, araçlar, toprak, yeraltı zenginliği, vb. doğayı ve emeği kullanmaya imkân veren bir ilişki bütünlüğü söz konusu olmalıdır. Bir insanın yaşamı için kullandığı kap/kacak, hali kilim, her türlü kullanım aracı, elbise, bir çiftçinin bir çift öküzü, arabası, kendi gücüyle ektiği toprak parçası, bir küçük burjuvanın sahip olduğu otomobil, vb. mülkiyet kategorisine girmez. Mülkiyet ve zenginlik ancak ve mutlaka sömürü, yağma ve talanla, zorbalık ve haydutlukla elde edilebilir, korunabilir, büyütülebilir. Mükiyete sahip olan aynı zamanda güce de sahip olduğu için, sömürü ve bağımlılık ilişkilerini dayatmak için yasaların arkasına gizlenmek kuraldır. Zaten yasaları yapanlar da mülk sahipleridir.

Kapitalistler Enternasyonalı

Kapitalizm öncesinin büyük uygarlıkları, zenginliğin ancak başkaları aleyhine mümkün olduğunun farkında oldukları için, zengini ve zenginliği muteber saymazlardı. Büyük dinlerin ve kültürlerin faizi yasaklaması boşuna değildi. İsrail lânetlenmişti. *Çok mal haramsız olmaz* denirdi. İncilde, *bir devenin iğnenin deliğinden geçmesi, bir zenginlinin cennetin kapısından geçmesinden daha kolaydır* deniyor. Hem

paraya hem Tanrıya tapamazsınız... Benzer anlayış ve tespitler başka din ve kültürlerde de az-çok aynı kesinlikte ifade edilmiştir. Bu durum kapitalist üretim tarzının sahneye çıkışıyla değişti. Protestan Reformuyla faiz yasağının kalkması ve zenginliğin lânetlenmek şurda dursun yüceltilmesiyle sınırsız sömürü, yağma ve talanın velhasıl her türlü ahlak dışılığın önü sonuna kadar açıldı. Bir tek kişinin 62 milyar dolar servete sahip olması tam bir skandaldır ve kabul edilebilir değildir. Zaten kapitalizmin ahlâkı yoktur. Kendi ahlâkı yoktur ama başkalarının ahlâkını yok ettiği, dejenere ettiği kesindir. Bu yüzden kapitalizmin her ileri aşaması ah-laksızlığın da bir üst aşaması demektir. Eğer 500 zengin [beş yüz büyük hır-sız densin] 'geliri' 416 milyon yoksulun gelirine eşitse bu bir insanlık ayıbı değil midir? Ekonomiler %2, %3 büyürken nasıl olup da borsa oyuncularının %30, %130 kazandığını sorgulayan var mı? "Küreselleşme çağı" denilen 1980 sonrasında güç dengesinin tekrar ezilen ve sömürülen sınıfların aleyhine dönmesiyle, sınırsız sömürünün ve küstahlığın önündeki engeller birer birer ortadan kalktı ve dünya sermaye için tam bir dikensiz gül bahçesi haline geldi. Zenginlik ve yoksulluk uçurumu insanlık tarihinde görülmemiş boyutlara ulaştı. Asıl skandal bu durumun küresel oligarşinin akıl hocaları ve sözcüleri tarafından sunulduğunda: Tam bir pişkinlikle bu süreçten herkesin yarar sağlayacağını söylüyorlar [şimdilik]... ABD'de 1974 yılında en çok kazanan büyük şirket yöneticileri [şimdilerde moda olan bir tabirle CEO'su], otomotiv sektöründe çalışan ortalama işçiden 47 kat fazla kazanıyorlardı. 1999 da fark 2381'e çıktı. Bazılarının küreselleşme şarkılarını ağızlarından neden düşürmediği ortada değil mi? Sınıfsal güç dengesinin emekçilerden yana döndüğü 1945-1970 aralığında daha dengeli bir gelir dağılımı tablosu geçerliydi. Söz konusu dönemde CEO'ların kazancı ortalama işçinin kazancının 35 katıyken daha 2000 yılında 130 katına çıkmıştı... Bir şirketin CEO'su bir başkasına 400 milyon dolara transfer oluyor, bir diğeri üç yıllığına 135 milyon dolara bir şirketle üç yıllık sözleşme yapıyor...Şimdilerde süper zengin bir küresel oligarşi oluştu ve akıl almaz bir tempoyla dünyanın beşeri ve doğal zenginliğini yok ediyor. Aşırı zenginlerin ölçsüz tüketimi [uzunluğu sürekli artan yatlar, uçaklar, helikopterler, futbol sahasından büyük rezidanslar, malikaneler, mücevherler, saatlar, egzotik seyahatler... 330 milyonluk yatlar, 160 bin dolarlık kürk, 3480 dolara 12 gömlek, 1559 dolara 12'lik şampanya kolisi, 167 500 dolara iki tüfek, bir striptiz barında bir gecede harcanan 241 000 dolar, 5000 dolara bir takım elbise, 1.2 milyon dolara bir otomobil, bir kulübe üyelik için ödenen 50 000 dolar aidat... Yakın tarihte gazetelere yansıyan bir

habere göre Türkiye'ye de ithal edilen dünyanın en pahalı spor otomobili 'Bugatti Veyron 16-4' 2.4 milyon avroya satılacaktı... Arabanın marifetini merak mı ediyorsunuz: 300 km hıza 16.8 saniyede ulaşıyor... sizce değmez mi? Âzamî hız sınırının 110 kilometre olduğu bir ülkeye 300 km'ye 16.8 saniyede ulaşan bir otomobil neden ithal edilir... Elbette söz konusu olan sadece küresel oligarşinin [zenginler enternasyonalinin] neden olduğu beşeri ve ekolojik kötüleşme değil. Ünlü Amerikalı iktisatçı Thorstein Veblen'in yüzyıl kadar önce isabetli bir şekilde gösterdiği gibi, küresel oligarşinin ikinci, üçüncü sınıf zenginler ve orta sınıflar tarafından taklit edilmesi, sosyal ve ekolojik yıkımın asıl nedenini oluşturuyor. Her kesim kendine yakın olan bir üsttekini taklit ettiğinde, küresel oligarşinin tüketim alışkanlığı geniş bir orta sınıf tarafından taklit edildiğinde, tahribat derinleşiyor, toplumsal ve ekolojik tablo kararıyor. Aslında sadece küresel oligarşinin anlamsız, mantıksız ve kabul edilemez tüketimi değil, dünyanın %20'sini oluşturan ama beşeri ve doğal kaynakların %80'ini tüketen emperyalist ülkelerin hayat standardı da *yeryüzünün lânetlileri* tarafından hem taktit edilebilir değil hem de zaten arzulanır birşey de değil. ABD'de dört kişiye üç otomobil düşüyor. Aynı şey Çinde de gerçekleşse, bu 1.1 milyar otomobil demek... Oysa bu gün dünyadaki toplam otomobil sayısı 800 milyon. Eğer Çin de ABD'deki oranda otomobile sahip olursa, günde 99 milyon varil petrol gerekecek... Oysa tüm dünya'da üretilen günde 82 milyon varil...

Şimdilerde çıkarları, özlemleri, zevkleri, tüketim alışkanlıkları ortak bir küresel oligarşi oluşmuş durumda. Dünya tüm ülkelerin dolar milyarderlerinin ve milyonerlerinin dünyası haline geldi. Buna bir tür *zenginler enternasyonalı* de diyebilirsiniz. Dalga dalga dünyanın her yerindeki elitler ve orta sınıflar tarafından taklit edilen bir küresel azınlık... Şimdilik bu küresel oligarşinin çıkarı herkesin çıkarı olarak sunulmak isteniyor. Bir insanın değerinin sahibolduğu tüketim malları miktarıyla, sadece maddi zenginlikle ölçüldüğü bir insanlık toplumu mümkün ve sürdürülebilir değildir. Bir insanın sahibolduğu şeylerin miktarı arttıkça refahının, mutluluğunun da arttığına dair düşünce saçmadır. Daha çok şeye sahibolmak mutluluğun garantisi değildir ama tersini iddia etmek mümkündür. Kapitalizmle birlikte her türlü değer ölçüsü de yok oldu, insânî değerler aşındı. İnsanlar durup düşünmeye vakit bulmadan mahşeri bir yarışa zorlanıyorlar. İnsanlığın ve doğanın durumu burjuva akıl hocalarının resmetmek için zorlandıklarından çok farklı ve kritik eşige doğru koşar adım yaklaşıyor. O zaman bu kör gidişi vakitlice durdurup tersine çevirmek gerekiyor. Velhasıl yeni bir paradigmaya ihtiyaç var...

SAFKAN KAPİTALİZMİNİN SAPMASI

Aşağıdaki yazı Marksist ekonomist Michel Husson'un son emlak krizini ele aldığı bir yazıdır. Fransızca olarak *Lignes Rouges* (Kırmızı Çizgi/Yol) dergisinin 43. sayısında yayınlanan bu yazıyı Türkçeye tercüme ederek Türkçe yayınlamayı güncelliğinden ve öneminden ötürü önemli buluyoruz. Bu yazının bizim için önemi, ABD'deki emlak krizi konusunu ele alan çoğu ekonomistlerin aksine MICHEL HUSSON'un anlaşılabilir bir şekilde ele alması ve krizi politik bir çerçeveye oturtarak analiz etmesidir.

Michel HUSSON yazısını, krizden çıkış için gelir dağılımının yeniden düzenlenmesinin zorunlu olduğunu, ama buna küresel kapitalizmin niyetlenmesinin mümkün görünmediğini söyleyerek bitiriyor.

Buna şunu eklemek gerekir: Önümüzdeki dönem (şu anda yaşanmakta olanın daha da sert ve yakıcı biçimini) krizin yaygınlaşarak devam edeceği bir dönem olacak! Emlak krizi, benzeri borçlanma temelli başka-kredi kartı, banka iflasları/zararları veya batmalarıyla birlikte çiftçilerin borçlanması gibi - krizlerin de yaşanacağı bir gelecek sunuyor bize kapitalizm. Bu gelecek, kaçınılmaz olarak tarihsel anlamıyla reform mücadelelerinin daha da sertleşerek süreceği ve küresel kapitalizmin buna direneceği oldukça çatışmalı bir gelecek. Yani kitlesel mücadele günleri bizleri bekliyor diye düşünüyoruz!

KRİZİN KÖKLERİ:

Emlak krizi gün geçtikçe bir mali krize ve daha kısa ve açık ifadeyle krizin kendisine dönüşüyor. Bankalar sürpriz borçlanma kaynakları (titrisation) oluşturdu. Bu kaynakları özellikle hileli kontratlar yoluyla kandırılan yoksul Amerikan aileleri borçlandırma ve başka şüpheli borçlanma yatırımları ile (creances) beslediler.

Bu bankaların iflası beraberinde, toplamını hiç kimsenin tam anlamıyla bilmediği senetlerin değerlerinin hızla yaygınlaşan bir güven kaybına uğramasını getirdi. Tüm bu olanlar, çok açık olarak, zincirlerinden boşanmış mali sermayenin önüne geçilmez açgözlülüğünün bir sonucu.

EL KONULAN GELİRLER:

Peki ama bu mali sermayeleşme olayına esasen izin veren ne oldu?..

Şeylerin ilk görüntüsünün yeterli olmadığını söyleyen Marx'ın öğüdüne kulak verirsek; ezilenlerin zenginlikten aldıkları paylarının tüm dünyada düşmesinde yattığını görürüz. 20 yıldan beri hemen hemen dünyanın her yerinde toplumsal zenginlikten çalışanlara (ki onlar bu zenginlikleri yaratmış olanlardır) düşen payın azaldığını görüyoruz. Bu, Avrupa Komisyonu ve hatta İMF tarafından da kabul edilen yadsınamaz bir gerçeklik.

Tamam da bunların mali sermayeyle ne ilişkisi olabilir?.. O ilişki de şu; ulusal gelirden daha hızlı artan artı değer, önceden olduğu gibi yatırıma dönüşmüyor. Karşı tarafta ise gelir dağılımının düşmesiyle hızlı bir artı değer büyümesi yaşanıyor.

Hızla artan bu artı değer, peki ne yapılıyor?.. Çok küçük bir mülk sahibi tabaka ile paradan para kazanma üzere yeni yatırımlar arasında olan sözde ücretli yönetici tabaka arasında paylaşıyor. Bu korkunç boyutlardaki likidite

bolluğu mali sermayelerin her zaman daha uçuk kâr talep ediyor olmalarını doğuruyor.

OTONOMLAŞAN MALİ SERMAYE:

Bir zaman sonra, mali sermaye otonom hale geliyor. Yani bir başka deyişle, kendi "mantığıyla" hareket ediyor. Ama elde bulunan değer hacminin sömürü derecesine bağlı olduğunu ve bu sömürü derecesinin mülk sahiplerinin çabalarına rağmen genişleyen biçimde büyüyemeyeceğini unutuyor.

Mali krizler dolayısıyla bu değer yasaasının dönem dönem hatırlandığı krizlerdir. "Yeni ekonomi" yanlısamasından sonra bu defa banka kayıpları sürecinde toz duman olan mali ürünler yanlısamasıdır yaşanan.

ÇİFTE STANDART:

Daha çok şeffaflık, daha iyi bir idare vb gibi ileri sürülen öneriler, bilinçli olarak tamamen kontrol dışı hale getirilmiş olan mali sermayenin yaratıcı sayıklamalarını hesaba katmıyor.

Merkez bankalarına gelince; ücretlerin "aşırı" artması tehdidi baş gösterince, faiz oranlarını artırarak ekonomiyi frenlemekte hiç tereddüt etmiyorlar. Proleterlere karşı acımasız olacaksınız, işte politikaları bu.

Ama mali krizin ortaya çıktığında zor durumda olan bankaları kurtarmak adına devasa boyutlardaki miktarı şırınga etmekte bir dakika bile tereddüt göstermiyorlar, merkez bankaları.

Bu çifte standart, bize bir kez daha, merkez bankalarının mülk sahiplerinin çıkarlarını idare eden kurumlar olduğunu hatırlatıyor.

SAFKAN KAPİTALİZMİNİN SAPMASI:

Şahit olduğumuz bu olayların sınıf doğası, gözümüze hemen çarpmalı. Mülk sahiplerinin büyük bir gazinoda oynadıkları kumarın parası, ücretlilerden ölçsüzce çalınan paralar. Ve tabi ki tüm bunların maliyetini dünya emekçileri ödeyecek. Daha fazla sayıda emekçinin ücretlerini daha da düşürmek için, dünya ekonomisinin şu anda yaşadığı sarsıntıları bahane ederek, faiz oranları yükseltilecek, ekonomik büyüme frenlenecek, böylece ekonomi emekçilerin sırtında esenliğe kavuşturulacak.

Bu anlamda, kapitalizm yeni bir sarsıntı dalgasına girmiş durumda. Çünkü dünya ekonomisinin kırılğan dengesi bir kırılma noktasında.

ABD'nin devasa ticaret açığını dünyanın geri kalanına finanse ettirmesi, doların durmaksızın düşmesi sayesinde bu bütçe açığını azaltmayı gerçekleştirmesi ve bunu da Avrupa ve Çin'le büyüyen gerilimleri elinde patlamadan yapması, oldukça zor görünüyor. İşte burda "safkan kapitalizmin" sömürü oranlarının kesintisiz büyümesini empoze etmeye çabalaması ve zincirlerinden boşanmış bir sapmayla karşı karşıyayız. Ama bu sapma aynı zamanda kapitalizmin ağrıyan karnı, zayıf noktası da. Bugünkü krizden en sancısız çıkmak için büyük ana ekonomilerin gelir dağılımı talebine yönelmeleri gerekecek. Bu da çalışanlar lehine gelir dağılımının yeniden düzenlenmesi demek. Şimdilik anda görülen mülk sahiplerinin küreselleşme sayesinde edindikleri kendi lehlerine olan güç ilişkilerinden dolayı, demin söylediğimiz yeniden düzenlemeyi yakın zamanda yapmayı istemeleri için hiç bir neden görünmüyor...

MICHEL HUSSON

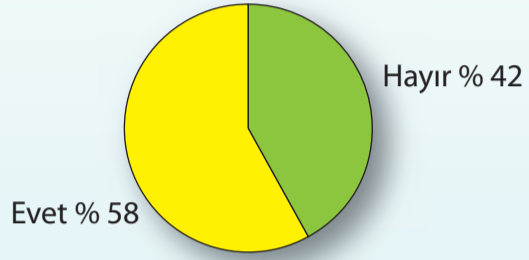
ANKET SONUÇLARI

Değerli Okurlar,

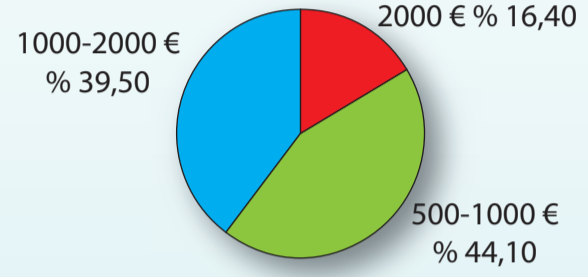
19. Dönem Genel Konseyi'nin ATİK üyelerine yönelik olarak çıkarmış olduğu anketin sonuçlarından birinci bölümü gazetemizin 200. sayısında sizlerle paylaşmıştık. Gazetemizin bu sayısında, yapılan anketin ikinci bölümünü yayınlamaktayız.

Yaklaşık 400 üyemizle yapılan bu anket çalışmamızda, genel faaliyet alanlarımızı tanımak ve kitlemizin genel durumunu kavramak amaçlıdır. Gazetemizin gelecek sayısında, anketin son bölümü yayınlanacaktır. Ayrıca ATİK Genel Konseyi ve Denetim Kurulu olarak, anketin genel sonuçlarının yorumunda sizlerle gelecek sayıda paylaşacağız.

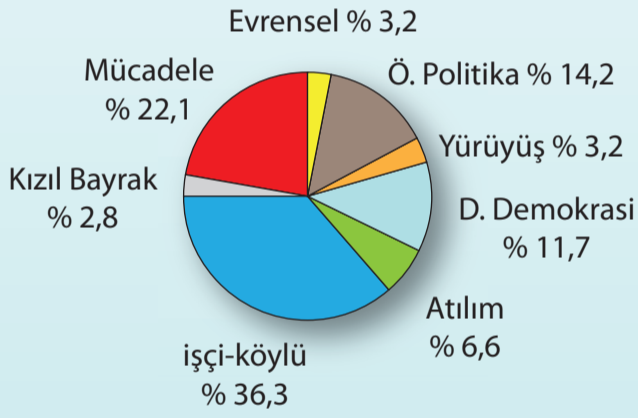
Yaşadığınız ülkede kalıcısınız?

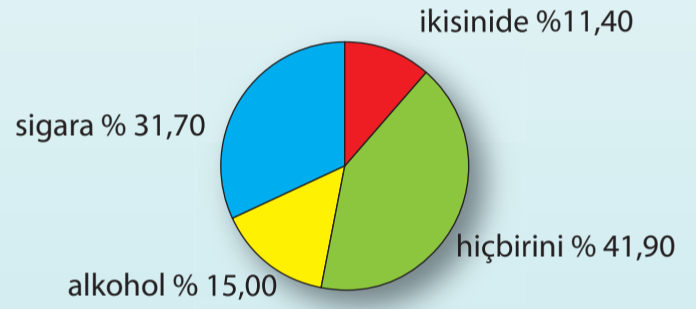
Aylık ortalama kazancınız?

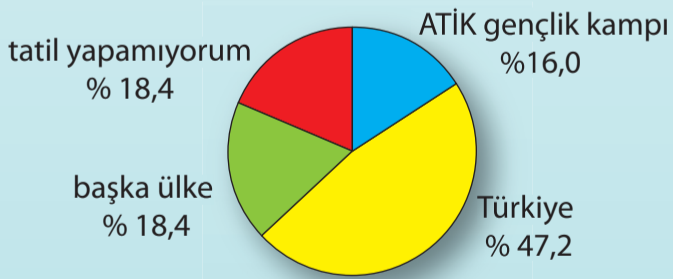
Sosyalist basınıdan takip ettiğiniz?

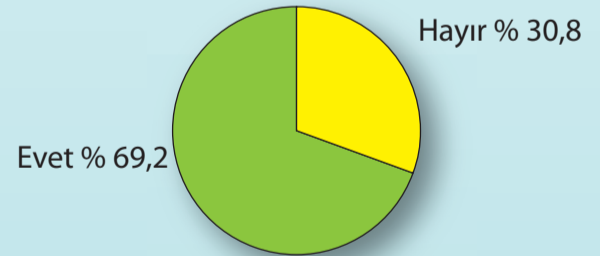
Alkol ve sigara kullanıyorsunuz?

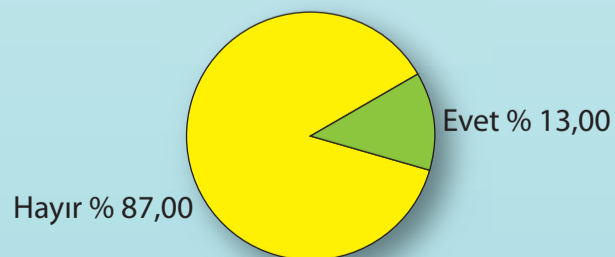
Yıllık tatilinizi nerede geçiriyorsunuz?

Günlük haberleri izlemisiniz?

Oturduğunuz ev size mi ait?

Haberleri nereden izlersiniz?

